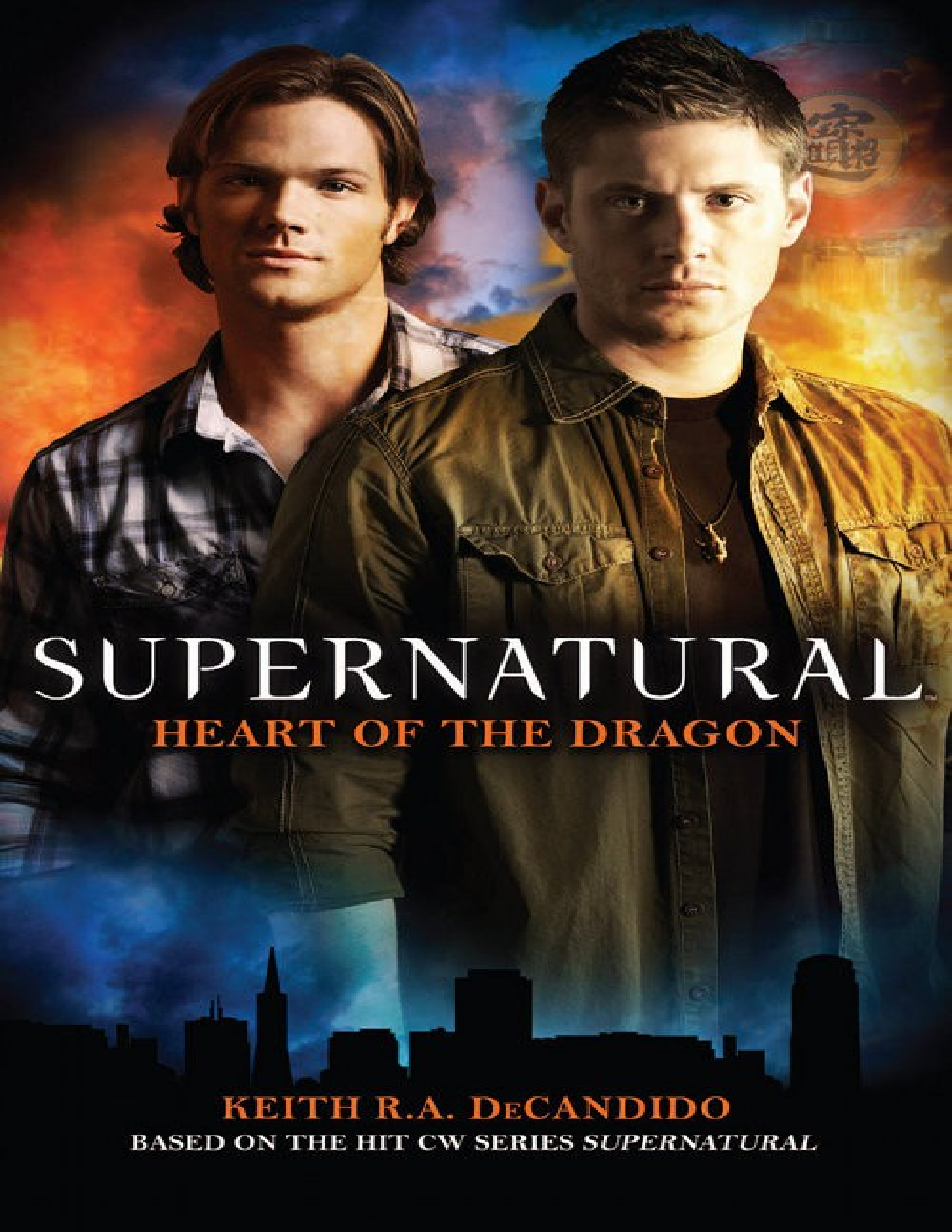

SUPERNATURAL
HEART OF THE DRAGON
KEITH R.A. DeCANDIDO
BASED ON THE HIT CW SERIES SUPERNATURAL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

DOĞA ÜSTÜ

EJDERHANIN KALBI

KEITH R.A. DECANDIDO

Eric Kripke tarafından yaratılan popüler CW dizisi SUPERNATURAL'e dayanıyor

TİTAN KİTAPLARI

Doğaüstü: Ejderhanın Kalbi
ISBN: 9781848569263

Titan Books
tarafından
yayınlandı
Titan Publishing Group Ltd'nin bir bölümü
144 Southwark St
Londra
SE1 0UP

Birinci baskı Şubat 2010 10
9 8 7 6 5 4 3 2 1

SUPERNATURAL™ &© 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.

Kapak görselleri: Ön kapak görseli Warner Bros. izniyle; Çıplak Dalda Yalnız Fener
© Shutterstock.

Web sitemizi ziyaret edin: www.titanbooks.com

Bu kitabı beğendiniz mi? Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz. Lütfen bize readerfeedback@ titanemail.com adresinden e-posta gönderin veya yukarıdaki adresten Okuyucu Geri Bildirimi bölümüne yazın.

Önceden bilgi, haber, yarışma ve özel Titan tekliflerini çevrimiçi olarak almak için lütfen web sitemizdeki "kayıt ol" düğmesine tıklayarak üye olun: www.titanbooks.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Herhangi bir

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez ya da yayınlandığı cilt veya kapaktan başka bir biçimde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu eserin CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir. Amerika

Birleşik Devletleri'nde basılmış ve ciltlenmiştir.

ŞIMDI TITAN KITAPLARINDAN TEMIN EDILEBILIR:

Doğaüstü: Kutsal Olmayan Dava
tarafından Joe Schreiber

Doğaüstü: Oğulların Savaşı
Rebecca Dessertine & David Reed tarafından

Shihan Paul'e ve dojodaki diğer herkese ithaf edilmiştir.

Bu romanın yazımı, hayatımın en büyük başarılarından biri olarak gördüğüm ilk siyah kuşak terfimi almaya hazırlandığım döneme denk geldi. Karate eğitimi çok aydınlatıcı ve muhteşem bir deneyim olduğunu kanıtladı ve ben her zaman cesaretlendirmeleri, bilgelikleri ve ruhları için *karateka* arkadaşlarıma minnettarım.

Osu, Shihan; osu, senpais; osu, sevgili dostlarım.
Bu sizin için çocuklar.

TARIHÇININ NOTU

Bu romanın 2009 yılı bölümleri beşinci sezonun "Changing Channels" bölümünden kısa bir süre sonra geçmektedir.

İçindekiler

1859

- *BİR*

2009

- *İKİ*

1969

- *ÜÇ DÖRT*
- *BEŞ*
- *ALTI*
- *YEDI*
- *SEKIZ*
- *DOKU*
- *Z*

2009

- *ON*
- *ON BİR*
- *ON İKİ*
- *ON ÜÇ ON*
- *DÖRT ON*
- *BEŞ*
- *ON ALTI*
- *ON YEDİ ON*
- *SEKİZ ON*
- *DOKUZ*

2009

- *YİRMİ*
- *YIRMI YIRMI*
- *IKIBIR*
- *YIRMI ÜÇ YIRMI*
- *DÖRT YIRMI*
- *BEŞ YIRMI*
- *ALTI*
- *YIRMI YEDI SONSÖZ*

1859

BİR

Yağmur bir saatten uzun süredir dinmemişti.

Yoshio Nakadai yolun kenarındaki sığınakta *sei-za* pozisyonunda diz çökmüş -dizleri ve incikleri yerde, ayakları kalçalarının altında çapraz- yağmurun dinmesini bekliyordu. Hiç acelesi yoktu. Bu barınak, yolcuları yağmur fırtınalarından amacıyla inşa edilmişti. Çatıya vuran yağmurun tekrarlayan ritmi ona meditasyonları için bir odak noktası sağlıyordu.

Yine de son zamanlarda böyle bir odaklanmayı başarmak zor olmuştu. Şu anda bile zihnini boşaltmak neredeyse imkânsızdı.

Bir zamanlar Nakadai gibi bir *samuray*, efendisinin mülklerine el konulduğunda, toprakları alındığında, unvanı elinden alındığında *seppuku* -ritüel intihar- yapardı. Ama böyle günler geçmişte kaldı. Artık kimse onurun yollarını bilmiyordu ve *bushi* kuralları, olması gereken yaşam biçiminden ziyade ateşin etrafında çocuklara anlatılan bir hikaye haline gelmişti.

Nakadai artık hayatta kalmak için yeteneklerini kullanma umuduyla kırsal bölgelerde dolaşan lordsuz *roninlerden* sadece biriydi. Efendisinin Edo'nun gözünden düşmesinden bu yana geçen bir yıl boyunca, insanları ve kervanları korumak için kiralık kılıç olarak çalışmış, bir dedektif, iki tüccar arasındaki anlaşmazlığı çözen bir hakem, bir inşaatçı ve zengin bir adamın oğluna kendini nasıl savunacağını gösteren bir öğretmen olarak iş almıştı.

Ünü, özellikle Edo'ya yakın kasabalarda ona iyi hizmet etmişti. Pek çok *roninin* aksine Nakadai her zaman onurlu davranırdı.

Başka bir yol bilmiyordu. Ayrıca, eğer bir kişi onu işe alırsa ve o da işini düzgün ve iyi yaparsa, onu tekrar işe alma olasılıkları daha yüksekti.

Ancak Nakadai yaşamak için yeterli parayı elde edebilmiş olsa da, özlemini çektiği mutluluğu elde . Geleneğin gerektirdiği gibi gerçekten *seppuku* yapmış olsaydı, huzura kavuşabilirdi. Ama onursuz bir adama olan sadakati yüzünden ölmek?

Nakadai *şogunluğa* karşı büyük bir sevgi duymuyordu ama bu , bir korkak ve hırsız olduğunu kanıtlayan efendisini kınamakta haklıydılar. Bu onursuzluk Nakadai'nin değil, efendisinin suçuydu.

Onun gibiler için ölmeye yoktu.

Yine de onuru bunu yapmasını gerektiriyordu. Sadakat yemini etmişti ve efendisinin böyle bir sadakati hak etmediği gerçeği Nakadai'nin yemin ettiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu muamma onu rahatsız etmeye devam etti. Zihni boşalmayı reddediyordu.

Yağmurun ritmi, çamurda gıcırdayan ayakların hızlı sesiyle aniden bozuldu.

Nakadai gözlerini açtı ve yağmura doğru baktı. Kısa boylu bir adamın sığınağa doğru koştuğunu gördü. Adam gelir gelmez beyhude yere yüzündeki suyu silmeye ve giysilerindeki suyu çalıştı. Sonunda sırılsıklam haline teslim olan yeni gelen adam gülerek konuştu.

"Selamlar, umarım barınağı sizinle paylaşmamın bir sakıncası yoktur."

Nakadai sessizce, "Elbette hayır," diye cevap verdi. Sonra adamın rahatsız edilmek istemediğini anlayacağını umarak gözlerini bir kez daha kapattı.

Ancak, böyle bir anlayış ortaya çıkmamıştır.

"Doğrusu bu yağmurun şimdiye kadar dinmiş olacağını düşünmüştüm," diye devam etti adam, çatının kenarından dışarı bakarak. "Kendi kendime, 'Cho, kasabaya varmana bir saat daha var, yağmur çok şiddetlenmeden yetişebilirsin' diye düşündüm. Oysa sağanak daha da şiddetlendi!" Cho adındaki adam arkadaşına dönerek onu daha yakından inceledi.

"Hey, tanıdık geliyorsun."

Nakadai içini çekti ve gözlerini açtı. Açıkça görülüyordu ki, bu Cho kişisi varken düzgün bir meditasyon durumuna ulaşamayacaktı. Zaten onsuz da böyle bir tehlikeyle karşı karşıya değildi.

Ayağa kalkarak bacaklarını yeniden hissetmek için barınağın çevresini dolaşmaya başladı. Alan o kadar küçüktü ki yeni gelenin etrafından birden fazla kez dolaşmak zorunda kaldı.

"Sen de mi şehre gidiyorsun?" diye sordu adam, bakışlarıyla Nakadai'yi takip ederek. "Sanırım sen bir *roninsin*, değil mi?" Sonra başını salladı. "Tamam, çok iyi bir tahmin değildi, çünkü güzel görünümlü bir katananız var ve sadece bana bakarak beni öldürebilecekmişsiniz gibi görünüyorsunuz. Ama kusura bakmazsan bu giysiler daha iyi yıllar gördü. İş bulmayı mı umuyorsun?"

"Evet."

Nakadai barınağın etrafında dolaşmaya devam etti, asla göz teması kurmadı ve zaman zaman gökyüzüne bakarak

Fırtınanın dair bir işaret var mı diye.

En içten dileklerine rağmen, arkadaşı devam etti.

"Biliyor musun, gerçekten tanıdık geliyorsun. Ben bir haberciyim ve etrafta çok dolanırım. Bir *samuray*, hatta bir *ronin* olmak isterdim ama beni bir de kılıçla görmelisin. Ya da sanırım görmemelisiniz, çünkü bu konuda *çok* kötüyüm. Aslında hala yara izim var."

Sonunda Nakadai başını çevirip Cho'ya baktı ve pek de etkilenmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Ulak, mesleğinden beklenebileceği gibi kaslı bacaklara sahipti ama aynı zamanda kocaman kaşları, talihsiz dişleri, sarkık kolları vardı ve giysileri gövdesinden sarkıyordu. En azından ikincisi fırtınaya bağlanabilirdi. Ama dinlenme....

O sarkık kollardan birinin, sol kolun dirseğinden bileğine kadar uzanan uzun bir yara izi vardı.

"Oldukça üzücü, değil mi? Ama her zaman hızlı hareket edebilirdim, yüzden koşucu oldum. geçmeden insanlar mesaj taşımam için beni işe almaya başladı. Bu iyi bir şey, diğer kasabalara seyahat edebiliyor ve birçok insanla tanışabiliyorum.

"Biliyor musun, seni bir yerden tanıdığıma *eminim*," tekrar ısrar etti.

Nakadai arkasını döndü. Yara izi eskiydi, iyileşmişti ve oldukça da düzdü. Muhtemelen bir kaza sonucu oluşmuştu - belki de kılıcı tutarken ayağı takılmış, yere düşerken ucu kolunu kesmişti.

" bu!" Cho ona işaret ederek haykırdı. "Sen *Doragon Kokoro*, değil ?"

Nakadai yüzünü buruşturdu.

"Bana Yoshio Nakadai derler." Bu lakaptan hiç hoşlanmamıştı. *Samuray*, kendisine saldıran yedi haydudu tek başına öldürmüştü.

Shogun'la görüşmek üzere Edo'ya giderken efendisinin kervanına saldırmıştı. Haydutlar vasıfsız ve aynı zamanda sarhoştu, bu yüzden kötü eğitilmiş bir maymun tarafından kolayca yok edilebilirlerdi, ancak efendisi nitelikten ziyade niceliği gözlemledi ve Nakadai'nin bu kadar çok düşmana karşı savunmasını aslanlaştırdı. Edo'ya vardıklarında Nakadai'den bir ejderhanın kalbine sahip olarak bahsetti ve *Doragon Kokoro* lakabı o zamandan beri onunla birlikte kaldı.

Cho başını salladı ve düzensiz bir şekilde sırıttı, ardından resmi bir şekilde eğildi. "Sizinle tanışmak bir onurdur."

Nakadai nezaketen, "Teşekkür ederim," dedi. Cho onurlandırıldıysa, öyle olsun. Gökyüzüne baktığında sağanağın hafiflediğini ve ufkun maviye döndüğünü gördü. "Yağmur yakında bitecek," diye gözlemledi.

Cho, "Mükemmel," diye karşılık verdi ama sonra yüzü düştü. "Ya da belki de değil. Normalde bir haberci olarak yaptığım işten gurur duyarken, bugün kötü haberlerin taşıyıcısıyım."

Nakadai, "Bu talihsiz bir durum," dedi ama ısrar etmedi. Başkalarının özel haberleşmeleri onu hiç ilgilendirmiyordu.

"Çok talihsiz. Yerel *daimyo*'dan temsil ettiğim insanları çok üzecek bir haber getirdim. Görüyorsunuz," diye devam etti Cho, Nakadai'nin hem gönderenin hem de alıcının mahremiyetine saygı gösterme arzusuna rağmen, "kaderleri belirsizliğini koruyan iki bakire var."

Nakadai haberciyle yüzleşmek için

döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimota adında bir adam oğlunu iki farklı kadınla evlendirmeye söz verdi. Başlık parasını her iki kızın babası ödedi. Önce

Ancak aldatmaca ortaya çıkınca Kimota hastalandı ve öldü."

"Oğul neden sadece babalardan birine borcunu ödemedi?" Nakadai sordu. "Ya da her ikisini birden ve kendine eş olarak başka bir kadın seçmedi?"

Cho, "Ne yazık ki Kimota kumar borçlarını ödemek için bu ikiyüzlülüğü yaptı," diye açıkladı. "Para çoktan gitti ve zavallı genç adam iki kadına karşı yükümlülük altında."

Nakadai başını sallayarak, "Bu zor bir sorun," diye kabul etti. "Sanırım *daimyoya* hüküm almak için gönderildiniz."

"Kesinlikle," dedi Cho iç çekerek, "ama *daimyo* bu konuda hüküm vermeyi reddetti, kumarbazların anlaşmazlıklarını çözmenin onun ilgi alanına girmediğini düşünüyor."

Nakadai çenesini ovuşturdu. Yağmurun şıpırtısı azaldı ve bir iki dakika içinde hava, ayrı yolculuklarına devam etmelerine izin verecek kadar hafifleyecekti.

Sonra konuştu.

"Zaman zaman," dedi yavaşça, "*daimyo*'nun müdahale etmesine neden olacak kadar hassas ya *da* çok yetersiz olan bu tür anlaşmazlıklarda hakemlik yaptım. Belki yardımcı olabilirim."

Cho bu fikir karşısında neşelendi.

"Belki de," dedi. "Her iki genç kızın babası *daimyo*'nun tüm sorunlarını çözmesini bekliyordu."

Nakadai küçük bir gülümsemeye izin verdi.

"Tecrübelerime göre, bir *daimyonun* kendisine ait olmayan herhangi bir sorunu çözmesi nadirdir."

Cho buna yüksek sesle güldü.

"Çok doğru," diye kabul etti, sonra doğruldu ve doğrudan düşen *samuraya* baktı. "Ejderin Kalbi'nin arabulucu olarak hizmet etmesinden onur duyarız."

Lakap karşısında tekrar yüzünü buruşturan Nakadai sığınağın altından çıktı.

"Gidelim mi o zaman?" Döndü ve hızlı adımlarla yolda ilerlemeye başladı.

"Kesinlikle," dedi Cho coşkuyla ve *ronini* geçmek için koşmaya başladı, ta ki önden o gidene kadar.

Haberci geçerken Nakadai yeni yol arkadaşının yüzünde tuhaf bir ifade yakaladığını . Değişen ışığın bir hilesi adamın gözlerinin zifiri karanlık görünmesine neden olmuştu.

Ancak bunu anlık bir yanılsama olarak çabucak göz ardı etti.

Bu anlaşmazlık Nakadai'nin arabuluculuk yapmasını zorlaştırdı.

Her iki kadın da Kimota'nın Shiro adındaki şaşkın bir genç olan oğluyla sözlendikleri konusunda ısrarcıydı.

Önce Shiro'nun müstakbel gelinlerinden biriyle, Keiko adında bir kadınla konuştu.

"*Daimyo* pis bir solucan!" dedi sertçe. "Geleceğime bu kadar önemsiz bir şeymiş gibi davranmaya nasıl cüret *eder*! Ne tür bir *daimyo* bizi rüzgârda iki büklüm bırakır? Size söylüyorum, asılmalı! Ya da en azından görevinden alınmalı! Bizden bu şekilde faydalandığı için neredeyse Kimota kadar kötü!

"Sen bir *samuraysın*, bu konuda bir şeyler *yapmalısın*!"

Nakadai, Keiko'nun çığlıklarını sabırla dinledi ve çığlıklar devam ettikçe daha da yükseldi. Sonra ona teşekkür etti ve adı Akemi olan diğer kadınla konuştu.

Ne yazık ki Akemi'nin tek yaptığı ağlamaktı. Nakadai ona sorular sormayı denedi -ki bu Keiko'ya sorulmadan konuşan biri için gereksiz bir şeydi- ama her sorusuna karşılık olarak sadece bir hıçkırık daha duydu.

Daha sonra Nakadai babalarla konuştu. İki adam arasında bir husumet olmasından endişe ancak ortak talihsizlikleri onları yoldaş olarak birbirlerine yaklaştırmıştı.

"Kimota beni," diye söze başladı Keiko'nun babası, "nişanı hasat gününe kadar gizli tutmaya ikna etti."

Akemi'nin babası devam etti.

"Benden de aynı ricada bulundu. Ekinler için kötü bir yıl oldu, görüyorsunuz."

Keiko'nun babası sözlerini şöyle tamamladı: "Kimota'nın açıklaması, kötü geçeceğini bildiğimiz hasattan sonra, yaklaşan evlilik haberinin kasaba halkını neşelendireceği yönündeydi."

Nakadai başını salladı. Kimota'nın bu kadar küçük bir kasabada, herkesin birbirinin işleriyle ilgili ayrıntıları bildiği bir yerde ikiz nişanlarını nasıl gizli tutmayı başardığını merak etmişti.

Sonunda Nakadai, Shiro ile konuştu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye inledi genç adam. Başı öne eğik oturuyor, Nakadai'ye bakmak yerine sandaletlerine bakıyordu. "Her iki kadın da değerli eşler elbette ve her ikisiyle de mutlu olurum. Açıkçası Akemi ya da Keiko kadar iyi bir kadınla evlenmeyi hiç beklemiyordum. Ama babam bana bunlardan hiç bahsetmedi bile. Her ikisinin nişanlandığını ilk kez Keiko ve Akemi'nin babaları cenazeden sonra bana geldiklerinde duydum."

Normalde bu tür bir tahkimi gerçekleştirdiğinde, Nakadai'nin sorguları sonunda gizli kalmış kritik bir gerçeği ortaya çıkarır ve bu da onun en iyi hareket tarzına işaret ederdi. Ama bu olayda bulabildiği tek şey, sığınakta Cho'dan öğrendikleriydi: Kimota, Shiro için başlık parası ödemeleri için iki adamı kandırmıştı. O zamandan beri

Shiro sadece biriyle evlenebilirdi, diğerinin parasını iade etmek zorunda kalacaktı, bu da hem onu hem de yeni gelinini tamamen yoksul bırakacaktı.

Nakadai, efendisi gözden düştüğünden beri ilk kez nasıl ilerleyeceği konusunda kararsız kalmıştı.

Kasabada mütevazı bir han vardı ve Nakadai buradaki üçüncü gecesinde geç saatlere kadar oturup mum ışığında katanasını temizledi. Bezi kavisli bıçağın üzerine silmenin ritmi düşüncelerini düzenlemesine yardımcı oluyordu.

Kasabanın ana caddesinde ilerleyen ayak seslerini duydu. Bu saatte halkın çoğu uykudaydı, bu yüzden adımlar gece boyunca yüksek sesle yankılandı.

Ayrıca hana daha da yaklaştılar.

Birkaç dakika içinde, bir kadın figürünün dalgalanan bir mumdan yayılan gölgesi Nakadai'nin odasına açılan kâğıttan kapının önüne düştü. Gölgenin kolu öne doğru itildi ve kapı kayarak açıldı.

Akemi'ydi. Dizlerinin üzerine çöktü.

"Bu geç saatte rahatsız ettiğim için beni bağışlayın *Doragon Kokoro*, ama sizinle konuşmam gerekiyor."

Nakadai dişlerini sıktı. Cho onu kasaba halkına Ejderhanın Kalbi olarak tanıtmıştı ve bu ismin yerleşmiş olmasından hoşnut değildi. İnsanların habersizce odasına girmesi fikrinden de hoşlanmamıştı.

Ancak Akemi'den henüz bir şey duymamıştı, çünkü bunlar onun huzurundayken ağzından çıkan ilk kelimelerdi. Bu yüzden kılıcını kınına sokarak ona başıyla selam verdi.

Ayağa kalktı, kapıyı kapattı, sonra ona doğru yürüdü, önünde tekrar diz çöktü ve eğildi.

"Babam adına karar vermeniz için size yalvarmak istiyorum."

"İkiniz de eşit derecede haksızlığa uğradınız," diye cevap verdi. "Neden Keiko acı çeksin de sen faydalanasın?"

Akemi'nin gözleri aniden soluk maviden zifiri karanlığa dönüştü.

"Çünkü, ey Ejderhanın Kudretli Kalbi, sana başka seçenek bırakmayacağım." Konuşurken sesi garip bir şekilde gırtlaktan çıkmaya başladı.

Nakadai anında kılıcını kınından çıkarmış bir halde ayağa kalktı. Gözlerindeki dönüşümle birlikte yüzünde de bir değişiklik oldu. Pek de insana benzemeyen bir şeye dönüşmüştü.

"Nesin sen?" diye sordu.

"Aslen mi? Sadece bu kasabanın insanlarını birbirine düşürmeye çalışan bir iblis. Eğlence için, gerçekten. İnsanları güvendikleri insanlara karşı kışkırtmak, *işte bu* bir parti." Akemi'nin başı ileri geri sallandı. "Ama bu köylüler işbirliği yapmayı reddediyor! O sıkıcı küçük kemirgen Shiro'*yla* kimin evleneceği konusunda kavga etmek yerine, umduğum gibi *daimyoya* sızlanıp yardım için yalvardılar.

"Ama sonra seni buldum."

Şimdi Akemi'nin yüzünde zar zor gülümseme denebilecek bir ifade oluşmuştu.

"Şimdi basit bir eğlenceden *çok* daha sağlayacak şey yapacağım. Ve bana yardım edecek kişi de sen olacaksın."

Nakadai savunma pozisyonunda kaldı ama kendini davetsiz misafirin üzerine atma dürtüsüne direndi.

"Senin gibi bir yaratığa asla yardım etmeyeceğim, iblis, eğer gerçekte olduğun şey buysa."

"Gerçekten mi? Peki sonra ne olacak?" İblis çakıl taşı gibi bir sesle mırıldandı. "Bana saldıracak mısın? Bunu yaparsan zavallı, çaresiz Akem'e zarar vermiş olursun - ve köylüler seni masum bir kadının katili olarak mahkûm eder."

Nakadai canavarın doğru söylediğini biliyordu, ama yine de savunmasız duramazdı.

Bu yüzden duruşunu korudu ve iblisin konuşmasına izin verdi.

"Görüyorsun ya," dedi Akemi'nin sesini andıran bir sesle, "bir gün sana ihtiyacım olacak. Bugün değil, hatta yakında bile değil, ama bu görevin günü geldiğinde, bir kahramanın fedakârlığını gerektirecek." Siyah gözler Nakadai'ye sertçe baktı. "Gerçek bir kahraman bulmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun, özellikle de bu sefil günlerde?

"Zaman geçirmek için Cho'yu ele geçirip *daimyoya* gidiyormuş gibi yaptığımda, bir daha erdemli bir adamla karşılaşma umudumu yitirmiştim. Ama sonra seni sığınakta gördüm ve kahramanımın elimde olduğunu anladım. O zaman tek yapmam gereken seni buraya çekmekti ve bu da dünyanın en kolay işiydi."

"Senin hiçbir planına katılmayacağım."

Akemi'yi kontrol eden şey kıkırdayarak, "İşbirliğiniz ne gerekli ne de zorunlu," dedi.

Sersemlemiş *ronin* tepki veremeden iblis Akemi'nin giysilerini parçalamaya ve kafasını hanın destek sütununa çarpmaya başladı.

Sonra çığlık attı.

Kadın bunu yapmaya devam ettikçe Nakadai'nin kalbi sıkışıyor ve buna karşı hiçbir savunması olmadığını fark ediyordu. Biri çığlıklarına cevap vermeden önce sadece birkaç saniyesi olduğunu biliyordu. Tek seçeneği

kalmak ve olanları açıklamaya çalışmaktı. Diğer seçenek ise korkakların yolunu seçip kaçmaktı.

Onuru kaçmasına izin vermezdi.

Sokaktaki ayak sesleri, kadının çığlıklarına karışarak sessizliği bozdu. Hanın kapısı açıldı ve yarım düzine adam, kılıcını çekmiş Nakadai ile yerde çıplak, kanlar içinde yatan ve kıvranan Akemi'ye dehşet içinde baktı.

Adamlardan biri Akemi'nin babasıydı. Kızının adını seslendi ve yanına diz çökerek yaralı başını kucakladı, gözlerindeki kanı sildi.

"Sana ne yaptı, benim değerli kızım?"

Gözleri normale dönen iblis inleyerek Akemi'nin sesiyle cevap verdi: "Bizim tarafımıza geçmesi için ona yalvarmaya çalıştım ama bana saldırdı!" Başını kaldırdı ve Nakadai'ye kötü niyetle baktı. "Gelin olmaya uygun olmadığımı ve işi bittiğinde asla söyledi!"

Akemi'nin babası ona doğru döndü.

"Kızıma tecavüz etmeye *nasıl cüret* edersin?" Kasaba halkından başkası konuştu.

"*Doragon Kokoro*'nun onurlu bir adam olduğunu sanıyorduk! Ama sen sadece daha pis *bir ronin* pisliğisin!"

"Kızınıza dokunmadım," dedi Nakadai, bunun boşuna olduğunu biliyordu. "O bir iblis tarafından ele geçirildi."

Akemi'nin sesi gece havasını deldi.

"Yalan söylüyor!"

"Tabii ki öyle," dedi babası. Sonra kapıda duran adamlara döndü. "Yakalayın onu!"

Nakadai büyük bir kolaylıkla direnebilirdi. Ne de olsa bunlar köylüydü. Altısını da -ve Akemi'yi de- zorlanmadan öldürebilir ve kaçabilirdi.

Ama katanası hiçbir zaman bir masumun kanına girmemişti. Nakadai'nin kendi ölümü anlamına gelse bile şimdi de bunu yapmayacaktı.

Hayır, iblis Akemi'nin derisini giyerek odasına girdiği anda kaderinin mühürlendiğini biliyordu. Ya da belki de yağmurdan kaçıp sığındığı anda mühürlenmişti.

Bu yüzden adamların onu yakalamasına, kılıcını almasına, bağlamasına ve kasaba meydanına götürmesine izin verdi. Yol boyunca gürültüye uyanan daha fazla kasaba halkı toplandı. Bir direğe bağlandı ve onu izlemeleri için muhafızlar görevlendirildi. Ama zahmet etmelerine gerek yoktu; o onurlu bir şekilde güneşin doğuşunu bekleyecekti.

Gün doğarken tüm kasaba adaletin yerini bulması için meydana çağrıldı. Akemi'nin babası herkese *Doragon Kokoro*'nun kızına ne yaptığını anlattı ve konuşurken toza tükürdü.

"*Ronin*'i savunmak için konuşacak olan var mı?" diye sordu.

Kimse konuşmadı.

Sırtındaki ipler bileklerini ısırırken Nakadai önünde toplanan kalabalığa baktı. Gözlerinde, Akemi'ye yapıldığını düşündükleri şeyden duydukları tiksintiyi ve Ejderha'nın Kalbi'nin görünüşe göre şöhretinden daha az olduğu için yaşadıkları hayal kırıklığını gördü. Gerçeği söylemeyi çok istiyordu ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu.

Akemi'nin babası dönüp ona baktı. Gözleri simsiyahtı.

Demek iblis yeni bir beden bulmuş, *diye* düşündü Nakadai.

"Görünüşe göre mahkûm edildin, *ronin*," dedi, sesinde gırtlaktan gelen bir ipucu yoktu. "Zevklerini kızım yerine bir genelevde aramalıydın, *pislik*." Tekrar tükürdü, bu kez Nakadai'nin ayaklarına.

Mahkûm Cho ve Akemi'den hiçbir iz göremedi. İblis gittikten sonra, ele geçirilmiş olanlara ne olduğunu merak etti. Düşünmeye değmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Gözleri normale dönen Akemi'nin babası kalabalığa doğru döndü.

"Ejderhanın Kalbi olarak adlandırılan Yoshio Nakadai, işlediği suçlar nedeniyle yakılarak öldürülecektir!"

Kalabalık alkışlarla onayladı, küfürler savurdu.

Nakadai dehşete düşmüştü.

"*Seppuku* hakkı talep ediyorum!" diye bağırdı.

Geri dönen iblis, Akemi'nin babasının sesiyle hırladı.

"Kızıma tecavüz ettiniz! Hiçbir şey 'talep edecek' konumda değilsin, *ronin* pisliği!"

Nakadai itiraz etmek için hamle yaptı ama sonra sustu. Bir *samuray*, hatta bir *ronin* için uygun bir ölümü reddetmek duyulmamış bir şeydi. Ama daha fazla itirazın sonuçsuz kalacağını da biliyordu.

Kasaba halkından birkaçı evlerinden oldukça uzakta bir bambu direği yere çakarken, diğerleri onu yakalayıp sürükledi ve oraya bağladı. Bazıları bağlarının sağlam olduğundan emin olurken, diğerleri ayaklarına sopalar yerleştirerek dizlerine kadar yığdı.

Akemi'nin babası gitti, sonra elinde bir meşaleyle yeniden ortaya çıktı. Kasaba halkının hepsi geri çekildi.

"İşlediğin suçlar yüzünden bugün öleceksin, *Doragon Kokoro,*" diye bağırdı iblis, herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Eğlenen bir sırıtış kısa bir süreliğine ağzını büktü.

Meşaleyi çubukların arasına sokmak için eğildi. Bunu yaparken Nakadai'nin bilmediği ve sadece *roninin* duyabileceği bir dilde bir şeyler fısıldadı.

Burada kötü bir amaç vardı ama alevler bacaklarını yalarken ve hırpalanmış cübbesi tutuşurken bunun ne olduğunu anlayamadı.

Alevler kemiklerindeki canlı eti yakmış olsa da, Ejderhanın Kalbi çığlık atmadan ölürken, bütün bir kasaba halkı onun ölümünü alkışladı.

İblis, Akemi'nin babasının gözlerinden Yoshio Nakadai'nin yanışını izledi. Alevler *ronin*'in bedenini tüketirken bile, farklı türden bir ateş ruhunu tüketiyordu.

Yaratık kendinden memnundu. Onun türünden pek çok kişi hızlı çözümlerle ilgilenirdi; burada bir ruh, orada biraz siyasi nüfuz. Böyle şeyler çok *önemsizdi*.

Hayır, daha büyük bahisler için oynamayı tercih etti.

Küçük kazıkların ödülleri olmadığından değil. Kimota tarafından bu kadar kolay manipüle edilen bu kasabanın insanlarına baktı. İblisin bununla hiçbir ilgisi yoktu; aslında iblisin dikkatini bu önemsiz küçük noktaya çeken de Kimota'nın manipülasyonlarıydı.

Böylesine keyifli entrikalar onu bir sineğin boka konması gibi cezbediyordu.

Ancak iblis neler olduğunu anladığında biraz eğlenmeye karar vermişti. Kimota'ya ölümcül bir hastalık hediye etmiş, insanları birbirine daha da düşman etmiş ve sonra da

Kasabanın habercisine *daimyo*'dan yardım gelmeyeceğini garanti ederek onları daha *da* öfkelendirdi.

Bu öfke, *bu* kızgınlık eğlenceliydi. Ama asil bir ruhu kasabaya çekebilmek, işte bu *sanattı*. Ve bu lezzetli anın ötesinde uzun süre ayakta kalacak bir sanattı.

Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri olmasa da, iblis bir gün iblislerin ve meleklerin savaşa gireceğinin, Lucifer'in köleleri ile Tanrı'nın kölelerinin destansı son savaşlarını başlatacaklarının tamamen farkındaydı.

Çoğu iblis piyadeden biraz daha fazlası olurdu ve memnun olurlardı. Ama *bu* iblisin planları vardı. Eski bir parşömene sahip olan ve kendi ruhuna pek değer vermeyen sıkılmış bir adam sayesinde cehennemden kaçmayı başarmıştı. O günden beri Dünya'da dolaşıyor ve büyük gün için hazırlanıyordu.

Ne kadar süreceğinden emin değildi ama ölümsüz bir iblis olduğu için sabırlı olmayı göze alabilirdi.

Fısıltıyla söylenen bir büyüyle çağrılan cadı alevleri Ejderha'nın Kalbi'nin etrafını sarmış, fiziksel alevler etini, kasını ve kemiğini eritirken bile saflığını ve asaletini karartmıştı.

Zamanı geldiğinde, Yoshio Nakadai'nin ruhu iblis türünün elinde akıl almaz bir güce sahip bir silaha dönüşecekti: asil bir ruh, alçakça kullanılacaktı.

2009

İKİ

Dean Winchester sakince masanın karşısındaki beyaz keçi sakallı adama baktı.

Bütün gece süren poker oyununda sadece iki oyuncu kalmıştı ve Dean'in önünde hatırı sayılır bir fiş yığını vardı. White Goatee'in elinde sadece yüz dolar kalmıştı ve gecenin on ikinci tüttürürken bir yandan da endişeyle kartlarını düşünüyordu. Bunu kırmızı SİGARA İÇİLMEZ tabelasının altında otururken yapması oyun başladığında bir eğlence kaynağı olmuştu ama şimdi sadece yorucuydu.

Dean deri ceketinden ucuz puro kokusunu çıkarabileceğinden şüpheliydi ama ödemesi gereken bedel buydu. Bu ve Dean'in Bobby Singer'dan ödünç almak zorunda kaldığı 600 dolarlık oyun parası. O ve kardeşi Sam neredeyse beş parasız kalmışlardı, bu da yemek yemek ve Dean'in 1967 model Chevrolet Impala'sına benzin koymak gibi şeyleri yapmaya devam edebilmek için büyük bir skora ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu. Ne de olsa, Kıyamet'i önlemeye çalışırken açlıktan ölmek ya da benzinsiz yolda kalmak ekstra sıkıntılardı.

Beyaz Keçi Dean'in dört kartına baktı: kupa iki, sinek üç, kupa dört ve maça altı. Onun ise üç ası ve bir karo dördü vardı. Dean sürekli olarak rakibinin bahislerini karşıladı ve asla artırmadı. O

devasa fiş yığını ve White Goatee'nin son demlerini yaşadığı gerçeği göz önüne alındığında, cömert davranmayı göze alabilirdi.

Bu adamın adını gerçekten öğrenmeliyim, diye düşündü Dean. Sonra bunu düşündü.

Hayır. Neden uğraşayım ki?

White Goatee için sorun, Dean'in eğlence olsun diye bahis oynayıp oynamadığından emin olamamasıydı. Ne de olsa Dean berbat bir elle bile tüm bahisleri karşılayabiliyordu. Elindeki kartlar muhtemel bir düz, ya da belki iki çift veya bir tür üçlüye işaret ediyordu.

Öte yandan, Beyaz Keçi'nin elinde kolayca bir full house, hatta dört as bile olabilirdi. *Ama yüz ifadesine bakılırsa pek olası değil.*

Dean, Beyaz Keçi'yi endişelendiren şeyin bütün gece ve sabaha kadar cips yığınının yavaş ama emin adımlarla artması olduğunu düşündü. Bu bir kaza değildi. Diğer beş oyuncunun hepsi çekilmişti ve paralarının çoğu ya Dean'önüne ya da masanın ortasına yığılmış kil disklerle temsil ediliyordu.

Birçok açıdan, dünyanın sonu gelmek üzereyken poker oynamak ona gülünç geliyordu ama bir şekilde para kazanmaları gerekiyordu. Ayrıca, dünyanın sonu hakkında bu kadar gerçekçi düşündüğü için kendini daha da gülünç hissediyordu.

Yine de doğruydu ve bundan kaçış yoktu. Sam, Ruby adında bir iblis tarafından Lucifer'i hapishanesinden kurtarması için manipüle edilmişti. Melekler ve iblisler karşı karşıya geliyordu ve bunun bedelini insanlık ödeyecekti.

Melekler Dean'in Başmelek Mikail'in taşıyıcısı olduğu konusunda ısrar ederken, iblisler de Sam'in

Lucifer'in taşıyıcısı olmak kaderlerinde vardı. Onlara bunun kaçınılmaz olduğu ve kaderlerini kabul etmeleri gerektiği söylenmişti.

İki kardeş de hiçbir şeyi kabul etmeyi reddetti. *Tabiri caizse.*

Nasıl zafer kazanacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu ama bir yolunu bulacaklarını ya da savaşarak öleceklerini de biliyorlardı.

Her şey .

"Haydi, Albay Sanders," dedi Dean, sessizliği bozarak ve odadaki herkesin sıçramasına neden olarak. "Bahis yapın ya da pas geçin."

Beyaz Keçi iç çekti.

" yok, değil mi?" Bütün fişlerini . "Hunnert."

Dean iki tane elli dolarlık fiş attı.

"Görüyorum."

Beyaz Keçi sırıtarak elindeki kupa ası ile elindeki üçlüyü yan yana çevirdi.

"Dörtlü."

Uzun bir nefes Dean önce kupa altılısını çevirdi. Sonra kupa dördünü çevirdi.

Dean'in sadece iki çifti olduğunu düşünen -altılar ve dörtlüler- White Goatee fişleri kapmak için hamle yapmaya başladı.

Sonra Dean üçüncü açık kartını çevirdi: Kupa beşlisi.

Bu da ona kupaların iki, üç, dört, beş ve altılısını veriyordu: bir düz floş, ki bu da dörtlüyü yenebilecek tek eldi.

Kanaryayı yiyen kedi gibi sırıttı. "*Olamaz*,

hayır!" Beyaz Keçi sakalı bağırdı.

Dean'in arkasında üç adam gülüyordu. Biri aynı zamanda oyunu yöneten barmendi. Diğer ikisi ise oyunda kalan tek oyunculardı

Tüm paralarını kaybettikten sonra, oyunun geri kalanının nasıl gideceğini merak ediyorlardı.

Barmen gülmeyi göze alabiliyordu çünkü salonun kullanımı karşılığında herkesin katılım payının yüz doları doğrudan ona gidiyordu. Dean Bobby'ye geri ödediğinde cebinde üç bin dolar kalacaktı. Ve büyük olasılıkla Bobby 600 doların onda kalmasına izin verecekti.

Belki de değildir. Bobby son zamanlarda pek de hayırsever bir ruh halinde değildi. *Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmak insana bunu yaptırıyor.*

Dean sandalyesini geriye iterken, "oldum beyler," dedi. Kazandıklarını toplamak ve cep telefonunu geri almak için bara doğru adım attı.

Beyaz Keçi Kaşlarını çatarak koltuğuna yığıldı. "O

zevk sana ait evlat," diye homurdandı.

Barmen kıkırdayarak bir deste banknot saydı.

"Hal'e aldırma evlat," dedi işi bittiğinde. "Sadece kaybetmeye alışık değil."

Dean herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Hiç şaşırmadım," dedi. "O iyi." Sonra tekrar sırıtmaya başladı. "Ama ben daha iyiyim."

Kalan iki oyuncu da gözlerini devirdi. İçlerinden biri konuştu.

"Şehre bir dahaki gelişinizde yine gelin. Sanırım hepimiz adına konuşabilirim ki bir rövanştan memnuniyet duyarız."

Dean neşeyle, "Eminim," diye cevap verdi. Sonra da Hal'in puro dumanının altından kendisine hançer gibi bakmasına aldırmadan çıkışa yöneldi.

Kapıyı açan Dean, doğan güneş gözlerinin içine girince irkildi. Nedense güneşin en az bir saat daha doğmayacağını düşünmüştü.

Otoparka doğru yürürken deri ceketinin cebine uzandı ve cep telefonunu çıkarıp tekrar açtı. Onu bekleyen iki mesaj vardı ve dinlemek için telefonu kulağına götürdü.

Biri, River Pass'teki karmaşadan beri Winchester'ları kontrol etme konusunda fanatik olan Ellen Harvelle'den gelen bir *"nasılsın"* mesajıydı.

Diğeri Sam'di ve Doğu Brady, Pennsylvania'da tezahür ettiğini düşündükleri alametin, kundakçılık fetişi olan çılgın bir ihtiyar olduğu ortaya çıktığını bildiriyordu.

Dean mesajları dinlemeyi bitirdiğinde, bir SUV ile bir pikap arasına park etmiş olan Impala'ya varmıştı. Telefonu bir kenara bırakarak arabaya atladı ve çalıştırdı, dikiz aynasını kontrol etti-

-Castiel'in kirli sakallı yüzünü ve boş ifadesini görünce neredeyse yerinden sıçrayacaktı, aniden yolcu koltuğuna oturmuştu.

"Merhaba Dean."

"Ne oluyor Cass?!"

"Sam ve Bobby bana burada olduğunuzu söylediler. Bobby evinde kalmamı istemedi."

Impala'yı boşluktan geri geri çıkaran Dean omzunun üzerinden baktı.

"Sana daha kaç kez kişisel alanını hatırlatmam gerekiyor Cass?"

Ama yaşadığı panik anına rağmen Dean, Castiel'e -başkaldıran bir meleğe- kızmakta zorlandı.

Arkadaşlarına karşı, onların Tanrı'nın isteklerini gerçekten yerine getirmediklerine inanıyordu.

Melekler Castiel'i yaptıkları yüzünden öldürmüşlerdi ama sonra hiçbir neden yokken Castiel yeniden dirildi. Cass bunu Tanrı'nın yaptığına inanıyordu; diğer melekler ise Lucifer'in göksel ev sahibi içinde nifak tohumları ekmek bunu yaptığını düşündüler.

Dean bunların hiçbirini umursamıyordu sadece meleklerin ve şeytanların gitmesini istiyordu.

Cass Winchester'ların dostu ve müttefiki olmuştu ve bazı yeteneklerini kaybetmiş olsa da -örneğin başkalarını iyileştirmek gibi- Sam ve Dean'e ihtiyaç duyduklarında onlara yardım edebilecek kadar melek enerjisine sahipti.

Dean arabayı barın bulunduğu arka yola çekerken Castiel Dean'in sorusuna cevap vermeden, "Sam'le San Francisco'ya gitmenizi istiyorum," diye devam etti. "Ejderhanın Kalbi yeniden dirildi."

Dean boş yola dönerken, "Tamam," diye cevap verdi. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor? San Francisco'da bir ejderha mı olacak?"

"Hayır. Ama bir ruh bu düzleme geri dönüyor - iblis ordularının meleklerle olan savaşlarında kullanabilecekleri bir ruh. Şimdiden ölümler oldu."

"Tamam o zaman." Başladığından çok daha fazlası değildi bu.

"Yolun uzun olduğunu biliyorum ama bu çok önemli Dean."

Dean iç çekti.

"Önce Sam ve Bobby ile konuşmam gerek Cass."

"Sam zaten biliyor, bütün gece araştırma yaptı."

Dean öfkeyle, "Bize bir seçenek sunduğuna sevindim," diye karşılık verdi. Direksiyonu sıktı ve bir kez daha derin bir iç çekti. ", pekâlâ, Impala'nın benzinini doldurayım ve gidelim-"

Castiel, "Seni oraya gönderebilirim," diye önerdi.

Dean ısrarla, "*Hayır*," dedi.

"Buradan San Francisco'ya 1,500 mil var, Dean. Sadece sürmek bile bir gününüzü alır. "

"Sana daha önce de söyledim Cass, bunu yaptığında sfinkterimin içi dışına çıkıyor." Düşüncesi bile midesini bulandırıyordu.

"Hayır, ben ."

Castiel başını salladı.

"Pekâlâ o zaman. Sam, Ejderhanın Kalbi'nin önceki iki tezahürünü araştırıyordu."

Dean sağa dönerek Singer Hurdalığını görüş alanına soktu. *Bobby Cass'i burada görmekten hoşlanmayacak*, diye düşündü acımasızca. Ve sanki melek aklından geçenleri okumuş gibi Castiel'in hafifçe irkildiğini gördü.

"İyi misin Cass?"

Castiel yutkundu ve boğazını temizledi.

"Bobby benim onun evinde olmamdan rahatsız. Durumu ve benim onu iyileştirememem konusunda hâlâ çok kızgın. Oraya dönmemi istediğini sanmıyorum."

"Cass, eminim alışacaktır-"

Castiel, "O halde sizi yalnız bırakayım," diye araya girdi ve sonra ortadan kayboldu.

Birden bir şeyler içmek isteyen Dean başını salladı ve arabayı sürmeye devam etti. Castiel bir an oradaydı, sonra yoktu. Onu ne kadar çok görürse görsün yine de

rahatsız edici. Çok acil bir durum olmadığı sürece bunu kendi başına yapmasına *imkân yoktu*. Dean'i Zachariah'dan uzaklaştırmak da buna dahildi.

Bu yapmadı.

Arabayı garaj yoluna çekti ve Impala'yı Bobby'nin son sakatlığından önce üzerinde çalıştığı ve o zamandan beri hiç dokunulmamış olan hurda bir arabanın yanına park . Bir daha yürüyüp yürüyemeyeceği hâlâ açık bir soruydu. Tekerlekli sandalyede bir hurdalık işletmek hâlâ mümkün olsa da Dean Bobby'nin bu durumdan memnun olmadığını biliyordu.

Onu suçlayamam.

Elbette, eğer dördü dünyanın alevler içinde kalmasını engelleyemezse, bunun da pek bir önemi kalmayacaktı.

Sam içeride mutfak masasında oturuyordu, yanında da dumanı tüten bir fincan kahve vardı. Tezgâhın üzerindeki kahve makinesine bakan Dean, yeni bir parti yapıldığını ve tencerenin neredeyse dolu olduğunu gördü. "Hey," dedi Sam, muhtemelen Bobby'nin lazerinden yeni çıkmış, elindeki tomar tomar kâğıttan başını bile kaldırmadan. Yazıcı. "Nasıl gitti?"

"Benzin, yiyecek ve kalacak yer bir süre için sorun olmayacak," diye yanıtladı tezgâha doğru adım atarak. "Cass bana 'Frisco' olayını anlattı."

Başını sallayan Sam başını .

"Evet, bana anlattıklarına dayanarak araştırdım. Bu ruh Aralık 1969'da ve yine Aralık 1989'da ortaya çıktı."

"Her yirmi yılda bir, ha? Şimdi geri dönmesine şaşırmamak gerek," dedi Dean ve Bobby'nin kuru rafından bir fincan alıp kendine kahve doldurdu. "Cass onun gerçek bir ejderha olmadığını söylemişti."

"Bundan pek emin değilim," dedi Sam bazı kâğıtları uzatarak. "Kesilerek açılmış ve cayır cayır yanmış cesetler var."

"Evet ama *ejderhalar*?" Dean kâğıtları alarak sordu.

"Yani, hadi ama. Bu bir peri masalından fırlamış gibi."

"Dean, sen cehenneme gittin, ben kıyameti başlattım ve bizim bir baş melek ve şeytan tarafından ele geçirilmemiz gerekiyor. *Şimdi* de şüpheci mi davranıyorsun?"

"Evet, iyi.... " Dean yığının üstündeki çıktıya baktı.

Sonra bir kez daha .

"*Sonofabitch* ...."

Sam kaşlarını

çattı. "Ne?"

Dean çıktıyı kardeşinin burnunun dibine itti. *San Francisco Chronicle*'ın Aralık 1969 tarihli bir makalesinin orijinal fotoğraflarıyla birlikte bir kopyasıydı. Kalabalık fotoğraflardan birinde parmağını birine doğru uzattı.

"Şu adama bakın."

Sam gözlerini kıstı.

"Ben-" Sonra daha yakından baktı. "Üzgünüm, onu tanıyamadım."

"Hayır, sanırım yapmazdın." Dean çıktıyı geri aldı ve okumaya başladı. Hikâye Winterland Balo Salonu yakınlarında genç bir çiftin ölümüyle ilgiliydi.

1960'lar ve 70'lerdeki konserler. İşaret ettiği kişi de çatık kaşlı, kel bir adamdı.

Dean bu yüzü hayatının iki döneminde görmüştü. Bir keresinde küçük bir çocukken Lawrence, Kansas'taki evlerinin duvarlarını onun resimleri süslemişti. Bu resimler 1983 yılında iblis Azazel'in saldırısı sırasında ev yandığında kaybolmuştu. Dean ve Sam'in annesi Mary bu sırada ölmüştü. O sırada sadece altı aylık olan Sam bu fotoğrafları hatırlayamazdı.

İkinci kez bir yıl önce Castiel Dean'i zamanda geriye 1973'e gönderdiğinde Samuel ve Deanna Campbell ve kızları Mary ile tanışmıştı; büyükannesi ve büyükbabası ve annesi

-Dean'in şokuna göre onlar da avcıydı. Yaşlı Campbell'lar 73'te Azazel tarafından öldürüldü.

Kel adam Samuel Campbell'dı, büyükbabası. Ve görünüşe göre Campbell ailesinin avlarından birinde Ejderhanın Kalbi'nin peşine düşmüşlerdi....

1969

ÜÇ

Moondoggy tüm bunların hiç de olmadığını düşündü.

Her zaman olduğu gibi başladı: Moondoggy'nin ot için paraya ihtiyacı vardı. Bu alışılmadık bir durum değildi, çünkü Moondoggy sık sık kazançlı bir iş bulmakta zorlanıyordu ve satıcılar da parasını ödeyemediği zaman ona ot vermekte zorlanıyordu.

Çalışmak istemediğinden değildi. Michael James Verlander

-Kendisine "Moondoggy" demeye başladıktan sonra, altı yıl önce San Francisco'ya taşındı.

-Sadece "talimat alma" olayına pek sıcak bakmıyordu. Bu onun yol arkadaşlığı kariyerini raydan çıkarmıştı. Dead, Ten Years After ve diğer birkaç grup için de iyi bir yol arkadaşıydı.

Ama son zamanlarda işler başlamıştı.

Bir şeyler bulmak, gerçi Moondoggy bu konuda her zaman iyiydi.

Albert Chao bir gece barda ona gelip bir büyünün parçası olan bir kağıt parçasını aradığını söylediğinde Moondoggy de onunla beraberdi. Eski sevgilisi barda garsonluk yapıyordu ve Albert daimi müşterilerden biriydi.

Moondoggy, bu tür ürkütücü şeylerle uğraşan bazı adamları tanıyan bazı adamlar tanıyordu. Albert ciddi bir ekmek sözü verdi ve bu Moondoggy'nin daha fazla ot alabileceği anlamına geliyordu.

Bu yüzden önce Haight-Ashbury'de Ziggy'nin çizgi romanlarını sattığı dükkâna gitti. Ziggy bacaklarını kaybedene kadar hep garip şeyler avlardı. Şimdi koltuk değnekleriyle dolaşıyor ve canavar avlayan bir adam hakkında çizgi romanlar yazıp çiziyordu.

Moondoggy onun çizgi romanlarından birini satın aldı ve karşılığında Ziggy ona Tenderloin'deki bir adamın adını verdi. Tenderloin'deki adam çizgi roman karşılığında Moondoggy'ye başka bir isim verdi, bu da işe yaradı çünkü Moondoggy Ziggy'nin çizgi romanlarından nefret ediyordu ve zaten onu atacaktı.

İşte o zaman bir engelle karşılaştı.

Tenderloin'deki adam Moondoggy'*yi* Haight'a, gerçekten *iyi bir* LSD almak isteyen Sunflower adında bir hatuna gönderdi. Her zamanki tedarikçisi kendini fuzz tarafından sıkıştırılmıştı ve diğer satıcılarında çok fazla kez basılmış mallar vardı.

Sorun bu değildi. Bu işin kolay kısmıydı. Moondoggy asitle hiç uğraşmazdı - bu şeyin ufkunuzu genişlettiği söylenirdi ama o genellikle kendi ufkunu köreltmeyi tercih ederdi. Ama Bay Area'daki en iyi LSD'yi nasıl bulacağını biliyordu. Ayçiçeği'ni asit kralıyla tanıştırması karşılığında Moondoggy sonunda Albert Chao için büyü parçasını elde edebilirdi.

Hayır, sorun Dolores Park'a gitmek zorunda olmasıydı.

Moondoggy, Kasım soğuğuna karşı kollarını ovuşturarak 25. Cadde'de yürüdü ve bloğun yarısında heybetli bir Viktorya dönemi cephesine yaklaştı. Üzerinde sadece İspanyol paça pantolonu, Birkenstock ayakkabıları ve eski sevgilisinin önce ona doğum günü hediyesi olarak verdiği batik gömleği vardı. Eskiden bir kot ceketi vardı ama

bir noktada kayboldu. Hatta onu bir miktar ot karşılığında satmış bile olabilir. Hatırlayamadı.

Oturduğu ev 22. caddeye yakın Guerrero'daki Inner Mission'daydı. Dolores Park'a sadece on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi ama başka bir gezegende de olabilirdi. Sokakta çok az insan vardı ve gördükleri de süslü spor arabalarından doğruca ön kapılarına gidiyorlardı. Diğer insanlar dantel perdelerinin arkasından ona bakıyordu.

Hiçbiri soğukla uğraşmazdı. Hava köylüler içindi.

Her an birinin arayacağını *biliyordu*.

Dizleri titreyerek merdivenlerden Viktorya döneminden kalma, hastalıklı bir yeşil renge boyanmış ön kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı çalınca, körfezden gelen rüzgârla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti hissetti. Kapıdan, sanki birinin tabutuna vuruyormuş gibi boş bir ses çıktı.

Birkaç saniye boyunca kimse cevap vermedi. Tüm bunlar Moondoggy için çok ağır gelmeye başlamıştı.

Tam pes edip odasına dönecek ve Albert'a ne diyeceğini düşünecekken, biri kapıyı hafifçe araladı. Delici bir gıcırtı çıkardı ve yüzünü buruşturdu.

Diğer tarafta biri duruyordu ama içerisi karanlıktı ve Moondoggy yüzünü seçemiyordu.

"Nasıl gidiyor dostum?" dedi duraksayarak. "Beni Ayçiçeği mi gönderdi?"

"Sen Moondoggy misin?" diye yanıtladı buruşturulmuş kâğıt gibi çıkan bir ses.

"Evet, benim dostum. Sadece büyü parçasını almak için buradayım."

"Size vermek üzere olduğum şeyin tam olmadığını anlıyor musunuz?"

Artık sinirlerini toparlamış olan Moondoggy huysuzlanmaya başlamıştı.

"Bak dostum, üniversiteye falan gitmedim ama 'fragman' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyorum, tamam mı? Sadece bu şeyi için buradayım, anlıyor musun?"

Bir duraklama oldu.

"Burada bekle," dedi buruşuk kâğıttan ses ve ardından kapı, Moondoggy'nin sakalındaki tüyleri karıştıran gürültülü bir çarpmayla kapandı.

"En azından beni içeri alabilirdin," diye mırıldandı, kollarını tekrar ovuşturarak. "Albert'ın bana peşin ödeme yapmasını sağlamalıydım."

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi -Moondoggy'nin hiç saati olmamıştı, bu da yol arkadaşlığı kariyerinin o kadar uzun sürmemesinin bir başka nedeniydi- ama sonunda yeşil kapı gıcırdayarak tekrar açıldı.

Bu kez daha geniş açıldı, böylece Moondoggy diğer tarafta duran kediyi görebildi. Sirkteki fillerden daha buruşuk bir derisi vardı ve çoğunlukla kel olan kafasında benek benek beyaz saçlar vardı. Ciğer lekeleri tepesini kaplıyordu.

Duvarda Moondoggy'yi şaşırtan bazı konser posterleri vardı. Büyülerle uğraşan kedilerin iyi müzikten hoşlanacağını düşünmezdi, ama Dead'in Şubat ve Mart aylarında Fillmore'da çaldığı zamanın posteri vardı.

Bu yıl mıydı, yoksa geçen yıl mı? Tarihlerle arası hiç iyi değildi.

Boğumlu bir el, yaşlı adamın sesi kadar buruşuk bir kâğıt parçasını uzattı.

"Buna karşı çok dikkatli olun," dedi adam. "Bu, cehennemin derinliklerinden iğrenç bir ruhu çağırabilen bir büyünün parçası."

"Uh, evet. Ağır." Moondoggy uzatılan hurdayı aldı ve inceledi. Saçma sapan bir şeye benziyordu. İngilizce ve İspanyolca dışında hiçbir dil bilmiyordu ve bu ikisine de benzemiyordu. Omuz silkerek kâğıt parçasını İspanyol paça pantolonunun arka cebine soktu.

"Sağ ol dostum. Hey, Fillmore'daki Dead konserinde miydin? Çünkü o-"

Kapı tekrar çarptı.

"Sanırım değil." Arkasını dönerek merdivenlerden inmeye başladı. Her adımda, kendisiyle kasvetli Viktorya dönemi evi arasına olabildiğince mesafe koyma arzusunun giderek arttığını hissediyordu.

Bu yüzden bacakları onu İç Misyon'a kadar taşıyabildiği kadar hızlı yürüdü. Moondoggy burada kendini daha çok evinde hissetti. *İnsanlar* vardı ve kimse ona iki kez bakmıyordu. Hepsinden iyisi, garip sesleri ve büyü parçaları olan ürkütücü yaşlı kediler yoktu.

Sonunda eve vardı.

Elbette burası tam olarak *Moondoggy*'nin evi değildi. Aslında ev, Ağustos ayında Woodstock için doğuya giden arkadaşı Freddy'ye aitti. Sonra New York'ta kalmaya ve ünlü bir folk müzisyeni olmaya karar vermişti. Moondoggy'nin son duyduğuna göre Freddy, Gerde'nin Greenwich Village'daki Folk City'sinde bir iş bulmuştu. Bob Dylan, Arlo Guthrie, Judy Collins ve Doc Watson gibi pek çok kişi Folk City'de sahne almaya başlamıştı, Freddy de onlar yapabiliyorsa kendisinin de yapabileceğini düşünmüştü.

Tabii ki Freddy gitarını doğru akort etmeyi bile bilmiyordu, bu yüzden Moondoggy pek umutlu değildi. Ama Freddy hayallerinin peşinde koştuğu sürece, uyuyacak bir yeri vardı ve önemli olan da buydu.

Sadece Freddy'nin o süslü kupasına ne olduğuna aldırmayacağını umuyordu. Freddy zaten kafeini azalttığını iddia ediyordu, bu yüzden muhtemelen fark etmeyecekti bile.

Daireye çıkan üç katlık köhne merdivenleri tırmanırken, İspanyol paça pantolonunun ceplerini karıştırarak anahtarları aradı. Anlaşması işe yaramıştı-Freddy ondan kira almıyor, sadece kedisi Viola Lee'yi beslemesini istiyordu ve bu haftalardır sorun olmamıştı.

Hedefine ulaşan Moondoggy içgüdüsel olarak elini kapı koluna doğru uzattı.

Ama sonra kapı açıldı.

"Çok uzakta," diye mırıldandı Moondoggy ve omurgasına bir ürperti yayıldı ama hemen sinirlerini yatıştırdı. "Kilitlemeyi unutmuş olmalıyım." Bu kesinlikle ilk kez olmuyordu. Aslında bu yüzden Viola Lee artık onu ilgilendirmiyordu.

İçeri adımını attığında, onun -tamam, Freddy'nin- pikabından Led Zeppelin'in sesini duydu. İşte o zaman Moondoggy bir şeylerin yanlış gittiğini *anladı.* Bir kere, Zeppelin'den *nefret ederdi*. Bir diğeri, Freddy gideli birkaç saat olmuştu. Eğer plağı açık bıraktıysa, iğne plağın sonuna gelmiş olmalıydı. Hâlâ çalıyor olmasına imkân yoktu.

Kısa koridorda temkinli adımlarla yürüyüp pansiyonun küçük oturma odasına girdiğinde kanepede birinin oturduğunu gördü.

"Albert?" Moondoggy sordu, sesindeki rahatlama hissediliyordu. "Erken mi , dostum? Şikayet ettiğimden falan değil." Komşusundan Albert'a göz kulak olmasını istediğini hayal meyal hatırlıyordu. Zamanlama Moondoggy'nin güçlü yanlarından biri değildi.

Albert sadece gülümsedi. Genç bir Asyalıydı ve eğer Moondoggy doğru hatırlıyorsa yarı Çinli yarı Japon'du. Koyu renk saçları, onu Doğulu Paul McCartney'ye benzeten bir çanak kesimiydi - ya da en azından McCartney'nin sakal bırakmadan önceki haline - ve düz bir yüzü vardı. Burnunun ucu biraz dışarı çıkıktı, bu da ürkütücüydü. Albert beyaz bir Nehru ceket ve siyah bir pantolon giymişti ve böyle bir çöplükte takılmak için fazla şık görünüyordu.

kalktı.

"Bir zaman çizelgesi üzerinde çalışıyorum, 'Doggy. Görüyorsun, bu büyü en iyi yeni ay gecesinde işe yarıyor." Yüzündeki ifadeden bunun bir anlamı olmasını beklediği anlaşılıyordu.

"Çok uzakta, dostum," diye başını sallayarak cevap verdi Moondoggy. Ay döngüsüne hiç dikkat etmemişti, bu yüzden yeni ayın ne zaman gerçekleşebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Elini arka cebine sokarak yaşlı adamın kendisine uzattığı kâğıt parçasını çıkardı. "Al bakalım dostum. Ekmeğimi aldın mı?"

Albert, Moondoggy'nin elinden buruşturulmuş kâğıdı kaparak dikkatle inceledi.

"Her şeyin zamanı var, 'Doggy. Bunların sağlam mallar olduğundan emin olmalıyım."

Moondoggy başını salladı.

"Bunu kazabilirim." İyi olduğundan emin olmak için kontrol etmeden ot satın aldığı pek çok durum olmuştu, zaman

pişman olur. *Malları incelemek her zaman en iyisidir.*

Albert Nehru ceketinin cebinden çok daha bozulmamış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açarak Moondoggy'nin kendisine verdiği buruşuk kâğıdın yanına koydu.

Sonra geniş bir sırıtışa geçti.

Bu sırıtışta bir *terslik* vardı. "Mükemmel."

"Artık ekmeğimi alabilir miyim?" Moondoggy sordu. Bu işi bir an önce bitirmek istiyordu.

Ama Albert onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. Şimdi bir şeyler söylüyordu ve Moondoggy kelimeleri tanımasa da, kâğıt parçasında gördüğü garip kelimeler dair ürpertici bir his vardı içinde.

Genelde oldukça rahat olmakla övünse de, sinirlenmeye başlamıştı. Görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu ve yapması gereken önemli şeyler vardı.

"Hey, dostum, git büyünü kendi zamanında yap. Yaşlı karımla buluşmadan önce gidip biraz ot toplamalıyım. "

Sonra sehpa alev aldı.

"Ah, dostum!" Moondoggy geri sıçrayarak ağladı. Freddy fincanı özlemeyebilirdi ve kediler her zaman kaçarlardı, o yüzden bunu dert etmiyordu ama sehpa? Freddy bunu *fark ederdi*! Bir battaniye kaptı ve alevleri bastırmak için harekete geçti.

Ama sonra dondu kaldı.

Sehpa çoktan yanarak kül yığını haline gelmişti ama Moondoggy şimdi ateşin içinde duran bir figür görebiliyordu. Alevlerin titrek ışığı tuhaf gölgeler oluşturuyordu.

Albert'ın yüzünde kocaman bir sırıtış vardı.

"Evet! İşe yaradı! Nihayet! Düşündüğümden de iyi oldu!" Sonra Moondoggy'ye acıyan bir ifadeyle baktı. "Özür dilemeliyim, 'Doggy. Gördüğün gibi, geçen hafta barda sana büyünün geri kalanını sağlama hizmeti karşılığında yüklü bir ödeme yapabileceğimi söylediğimde seni yanıltmıştım."

Moondoggy gözlerini ateşin içindeki figürden alamıyordu. Adamdan kötü niyet dalgaları yayılıyordu ve elinde bir şey tutuyordu ama ne olduğunu anlayamadı. Alevler tavana doğru yükseliyordu.

Albert'in sözleri kafasına dank edince, Moondoggy ürpererek dikkatini tekrar ziyaretçisine çevirdi.

"Ne demek istiyorsun, dostum?" dedi ağlamaklı bir sesle. "Bana kazık atmayacaksın, değil mi?"

"Demek istediğim," dedi Albert yavaşça, "size ödeyecek param olsaydı, Ejderhanın Kalbini bağlamak için gereken büyüye ihtiyaç duymazdım."

"*Neyin* kimi?" Moondoggy hâlâ yanmaya devam eden ama hareket etmeyen ya da dairenin geri kalanına yayılmayan ateşin büyüsüne kapılmıştı. Ve içindeki adam. Bu şimdiye kadar karşılaştığı en ağır manzaraydı.

Sonra adam kollarını kaldırdı ve Moondoggy de yanmakta olan kavisli bir kılıç gördü. Adam kılıcı birkaç kez ileri geri salladı, silah havada tehditkâr bir şekilde ıslık çaldı, ateş kıvılcımlandı ve dans etti.

Albert tekrar konuştu.

"Ve korkarım ki yaptığım şeye tanıklık edecek kimse de bırakamam."

DÖRT

Samuel Campbell Noel'den nefret ederdi.

Tatilin kendisine karşı değildi. Açıkçası buna cesaret edemiyordu çünkü ne zaman bu konuyu açsa Deanna ona o bakışlarından birini atıyor ve ardından kış gündönümü hakkında nutuk çekiyordu. *Pek çok kültür güneşin ölümünü ve yeniden doğuşunu kutlardı, çünkü güneş hayat verirdi,* vesaire vesaire.

Samuel anlamıştı, gerçekten anlamıştı. Hıristiyanların İsa Mesih'in doğumunu yılın bu zamanında kutlamalarının nedeninin bu olduğunu anlamıştı. İlk Hıristiyanlık, din değiştirmeyi daha kabul edilebilir kılmak için pagan ve Yahudi ritüellerini benimsemekte çok iyiydi. İlk kilisenin bu konuda modern kiliseden çok daha iyi olmasını her zaman ironik bulmuştu.

Coca-Cola kutularının üzerindeki Noel Baba resimleri ve insanları paralarından ayırmak için ellerinden geleni yapan mağazalarla tatilin ne kadar ticari hale geldiği Samuel'i rahatsız bile etmedi.

Ayrıca, her yıl sanki daha da erken başlıyormuş gibi görünen rampa gerçeğinden de çok rahatsızdı. Takvim daha yeni Aralık ayına dönmüştü ve şimdiden televizyonda özel Noel pazarlıklarını ve satışlarını duyuran reklamlar başlıyordu.

"Dünyada barış, insanlığa iyi niyet" kavramı bile hippiler tarafından benimsenmiş ve Samuel'in ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Ama yine de, naif de olsa iyi bir duyguydu.

Hayır, Noel'den nefret ettiği şey zamanlamaydı. Canavarlar gündönümlerini, özellikle de kış mevsimini çok severlerdi. Ne de olsa geceleri ortaya çıkmaktan daha çok sevdikleri bir şey yoktu ve yılın en uzun gecesi hızla yaklaşıyordu.

Ve hiçbir şey karanlığı vampirlerden daha fazla sevemezdi. Şu anda Samuel, Big Springs'te, otoyolun hemen dışındaki ışıksız bir çıkmaz sokağın sonunda tek başına duran uzak bir evin dışındaki çalıların arasına çömelmişti. Burası bir kuyucunun kıçından daha soğuktu ama Peder Callapso'dan aldıkları bilgiye göre vampirin yaşadığı yer burasıydı.

Son birkaç gününü bu kan emicinin izini sürerek geçirmişti. Kurbanlarının çoğu kızdı, özellikle de kendilerini eve götürmek isteyen bir adama "hayır" diyemeyecek kadar aptal gençler. Elbette Samuel'in deneyimlerine göre çoğu genç kız bu kadar aptaldı ve on beş yaşındaki kızı Mary bu kalıba uymadığı için tam olarak inanmadığı Tanrı'ya şükrediyordu.

Huysuz, sinir bozucu, saygısız, evet-Mary bunların hepsine sahipti. Samuel söz dinleyen küçük bir kız olmayı ummuştu ama o dünyanın çirkinliklerini çoktan görmüştü. Bir çocuğa neredeyse doğumundan itibaren kendini nasıl savunacağını, bir silahı nasıl ateşleyeceğini, bir bıçağı nasıl kullanacağını ve dolaptaki canavarın sadece gerçek , aynı zamanda vurulabileceğini ve vurulması *gerektiğini* öğrettiğinizde, "itaatkâr" olmayı ummak zaman kaybıydı.

Uzaktan bir arabanın motor sesi duyuldu ve hızla yaklaştı. Samuel çok geçmeden gürültüyü çıkaran aracı gördü: bir

Erkeklerin kızları etkilemek için kullandığı türden yüzgeçleri olan gösterişli bir arabaydı. Ayrıntıları bilmiyordu - arabalar hakkında bildiği tek şey, gaza bastığında hareket etmeye başladıkları ve frene bastığında durduklarından ibaretti.

Büyük olasılıkla Mary, boş zamanlarını bir araba tamircisinde geçirdiğinden, bölüm ve ayetlerden alıntı yapabilirdi. Okuldan sonra orada çalışan bir çocuk onun etrafını kokluyordu ve Samuel onu etmek istiyordu. Ama bir türlü vakit bulamamıştı.

Tek tesellisi Mary'nin okul sonrası aktivitelerinin onu muhtemelen konuşmaktan başka bir şey yapamayacak kadar meşgul edecek olmasıydı. Bir avcının hayatı romantizm için pek de uygun değildi.

Bir keresinde bunu ona açıklamaya çalışmıştı.

"Peki ya sen ve annem?" diye sormuştu meydan okurcasına. Samuel zayıf bir sesle, "O farklı," diye itiraz etti.

"Nasıl?" Mary ısrar edince Samuel bir cevabı olmadığını bildiği için pes etti.

Araba evin yanından geçen araba yoluna girdi. Samuel yayını, oklarını ve palasını koyduğu yeri kontrol etti. Okları vampiri yavaşlatmak için kullanacak, sonra da palayı kafasını kesmek için kullanacaktı.

Gösterişli kas makinesinin motorunu durduran yaratık, sürücü tarafından dışarı fırladı ve kurbanına yolcu kapısını açmak için koştu. Kan emici imaja çok iyi uyuyordu: uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Bugünlerde hippi olmayan çoğu çocuk gibi uzun favorileri vardı ve mavi bir ceket giyip kravat takmıştı. Samuel kendisine rağmen onun temiz yaklaşımına hayran kalmıştı.

Vampirlerin çoğu birkaç yıl öncesine ait görünüyordu - ölümsüzlerin zaman algısı zayıftı. Kırk yaşlarında ama "Büyük Savaş" sırasında "Jerry" ile savaştığından bahseden şu vampir gibi. Birinci Dünya Savaşı gazilerinin çoğu hâlâ "Büyük " diyordu ama Samuel'in kendisi gibi İkinci Dünya Savaşı'nda savaşmış olanlar için savaşın adı "Naziler" ya da "Almanlar "dı.

Vampir kızı dışarı çıkarmak için kapıyı açtığında Samuel kulağa tanıdık gelen bir kıkırdama duydu.

"Ne harika bir ev!" Mary normalde olduğundan çok daha yüksek ve cırtlak bir sesle söyledi. Karanlıkta bile Mary'nin gözlerinin kocaman açıldığını ve ağzının bir karış açık kaldığını görebiliyordu.

Kızının bir karaktere bürünme becerisinden gurur duyduğunu itiraf etmek zorundaydı; bu gurur, on beş yaşındaki kızını bir kan emici için yem olarak kullandığı gerçeğiyle hafifliyordu. Ama iş buydu. Bu vampir gençlerden hoşlanıyordu ve Samuel'in de genç bir kızı vardı. Bu yüzden daha fazla masum kızı tehlikeye atmadan yaratığı evine çekecek kişi o olmalıydı.

Sonra başka bir motorun alçak uğultusunu duydu ve Campbell ailesinin kamyonetinin yolda yavaşça ilerlediğini görmek için döndü. Neredeyse hiç ay yoktu ve ışıkları sönüktü, bu yüzden kamyonet neredeyse görünmezdi. Beklemiyor olsaydı, kendisi de .

Orada olduğunu bilse bile sürücüyü göremiyordu ama direksiyonda karısı Deanna'nın olduğunu biliyordu.

Samuel çalıların arasına uzanarak yayı aldı ve bir ok kaptı. Yayı nişan almak için siperden çıkması gerekiyordu.

-Eğer durmazsa, asla iyi bir atış .

Mary bu kadar yakındayken bunu riske atamazdı; ayağa kalktı, oku çentikledi ve ipi geri çekti.

Ok serbest kaldı ve vampirin sırtına saplandı, mavi ceketini yardı ve omurgasına saplandı.

Vampir çarpmanın etkisiyle hafifçe sarsıldı.

"Ah," dedi sakince ve kaşlarını çatarak okun nereden geldiğini görmek için döndü.

Sonra güldü.

"Ah, anlıyorum." Alkışladı. "Mükemmel becerileriniz için tebrikler efendim, ancak oldukça kritik bir hata yaptınız."

Samuel kaşlarını çattı. " sanmıyorum."

Vampir sırıtarak, "Bu okun bana *zarar* vereceğini gerçekten düşündün mü?" diye devam etti.

"Tek mı? Hayır."

Yaratık aniden tökezledi. "Ne...?"

"Ama buraya gelmeden önce," dedi Samuel, "ok ucunu ölü bir adamın kanına batırdım."

Vampir tıslayarak yere düştü ve evinin önündeki çimenlerin üzerinde yuvarlanmaya başladı. Ölü bir adamın kanı onun türü için zehirdi. O böyle yaparken Mary sakince kenara çekildi ve güvenli bir görüş noktası buldu.

Samuel palayı almak için uzandı.

Kamyonetin kapısının çarptığını duydu ve Deanna'nın elinde benzin bidonuyla eve doğru yürüdüğünü gördü. Hilal şeklindeki ayın loş ışığında sanki bir kuyruğu varmış gibi görünüyordu ama bu sadece Samuel'in Claymore'unun belinden sarkan kınıydı.

Samuel kan emicinin kafasını kestikten sonra -ki bu onu öldürürdü- cesedi yakarlardı.

Birden evin ön kapısı çarparak açıldı, ucuz metalin ahşap panellere çarparak çıkardığı ses gecenin içinde yankılandı. Samuel şöyle bir baktı ve beş kişinin ön verandaya doğru ilerlediğini gördü, hepsi de çok mutsuz görünüyordu.

Beşinin de kesici dişleri belirgin şekilde sivriydi.

"Ah, kahretsin, bu bir *yuva*!" diye bağırarak bir kez daha yayına ve okuna uzandı.

Daha oku atamadan vampirlerden biri üzerine atılıp yayı kaptı.

"Hiç sanmıyorum, et," diye hırladı.

Ancak ok hâlâ Samuel'in sağ , o da oku vampirin karnına sapladı.

Yayı artık sersemlemiş olan yaratıktan geri alarak sadağı kaptı ve omzuna attı, bir ok daha çekip hızla durumu gözden geçirdi.

Vampirlerden ikisi Mary'ye, diğer ikisi de Deanna'ya saldırıyordu. Her iki kadın da karşılık veriyordu ve Samuel'in ateş etme riskini göze alamayacağı kadar yakındılar.

Palasını kaptığı gibi, karnından bıçakladığı yaratığın boynuna doğru bir bıçak darbesi indirdi. Kafasını tamamen koparamadı ama ölü adamın kanından gelen felçle birleşince, yara yaratığı aşağıda tutacaktı. İşini daha sonra da bitirebilirlerdi.

Mary'ye yardım etmek için harekete geçti ve bunu yaparken vampirlerden biri kolundan tutup onu kendine doğru çekti. Nefesindeki kan kokusunu alabiliyordu ve geri çekildi. Bu ona aradığı fırsatı verdi.

Vampir onu boynundan ısırmak için hamle yaptı.

Mary her ihtimale karşı her zaman yanında taşıdığı 22 kalibrelik tabancasını ateşlediğinde silah sesi Samuel'in kulaklarında yankılandı. Kurşun vampirin dizini parçaladı. Bu onu öldürmezdi elbette -aslında bir diz yarası kısa sürede iyileşirdi- ama darbe canavarın tökezlemesine yetmişti.

Samuel ona başıyla hızlıca bir selam verdikten sonra yere serilmiş canavarla yüzleşmek için dönerken, Mary hâlâ onu rahatsız eden canavarla ilgilenmek için döndü.

Sol eliyle dizini sıkıca kavrayan, yarasından sızan kan parmaklarını boyayan yerdeki vampir başını kaldırıp Samuel'e baktı ve hırladı.

"Bunun için yavaş yavaş öleceksin, keltoş."

Yaratık şaşırtıcı bir hızla ayağa fırladı ve sağ eliyle Samuel'e bir yumruk attı. Samuel içgüdüsel olarak darbeyi savuşturmak için palayı kaldırdı. Bıçak vampirin etini kesti ve mide bulandırıcı bir gıcırtıyla kemiğe saplandı.

Vampir kolunu bıçaktan kurtarmak geri çekerken, Samuel karnına bir tekme attı. Kan emici geriye doğru düştü ve Samuel palanın kabzasını bırakmak zorunda kaldı. Yaratık hırlayarak -pala hâlâ ön koluna saplıydı- tekrar sıçramaya hazırlandı ama Samuel hızla hareket ederek zehirli oku bir kez daha mızrak gibi kullandı ve saldırganın karnına sapladı.

mide.

Sonra canavarın suratına bir dirsek attı -ki bu Samuel'in kolunu da vampirin cam çenesi kadar acıtmıştı- ve palanın kabzasını kavrayıp kanlı bir çekişle vampirin etinden ayırdı. Yüzüne sıçrayan sıcak ikoru hissetti.

Vampir birkaç saniye boyunca çırpındı ama ok ucundaki ölü adamın kanı onu çabucak çaresiz bıraktı. Samuel hemen kafasını kesti.

Koluyla yüzünü silen Samuel.... kadınların ne yaptığını görmek için etrafına bakındı.

Diğer beş vampir evin ön verandasında belirir belirmez Deanna'nın benzin bidonunu düşürdüğünü gördü. Teneke asfaltta keskin bir metal şıngırtısıyla kaldırıma çarparken, Deanna kına uzanmış ve Samuel'in büyükbabasının Claymore'unu çıkarmıştı. Samuel ok ve yay konusunda daha yetenekliyken Deanna daha iyi bir kılıç ustası olduğu için, o akşamki av için bu değerli silahı ona emanet etmişti.

*Claidheamh mór'*un kökeni Campbell ailesinde büyük bir tartışma konusu olmuştu, bunun bir nedeni de Büyükbaba Campbell'ın kendisine sepet kabzalı kılıcın nereden geldiğini her sorduğunuzda farklı bir hikaye anlatmasıydı. Bazen Bonnie Prince Charlie'nin yanında savaşmış bir Klan üyesinden geliyordu. Bazen de William Wallace'ın kılıcıydı; on dördüncü yüzyılda sepet kabzalı Claymore diye bir kılıç olmadığı için bu çok zekice bir numaraydı. Bir keresinde Büyükbaba Campbell, Scone Taşı'nı çalmaya yardım etmek için kendisinin kullandığını iddia etmişti.

Aslında, İskoç tarihindeki hemen hemen her önemli olayı büyükbabam kılıcına bağlamaya çalışmıştır.

Samuel'in gerçekten inandığı tek hikaye, büyükbabasının ölüm döşeğindeyken ona anlattığı ve miras hikayeydi. O zamana kadar Samuel, geceleri ortaya çıkan şeylerle ilgili gerçeği çoktan öğrenmişti. Bir hayalet en yakın arkadaşının beynini emmiş ve Samuel onu öldürmeyi kıl payı başarmıştı.

Ama her nasılsa, Büyükbaba Campbell canavarlar hakkında her şeyi biliyordu. Dört direkli yatağında uzanmış, romatizmalı gözlerle olabildiğince dikkatle genç Samuel'e bakarken, kanser *midesini* harap ediyor ve onu sık sık öksürük krizlerine sokuyordu, ona aile *claidheamh mór*'undan ve kılıcın 1700'lerden beri nasıl kötü niyetli yaratıkları öldürmek için kullanıldığından bahsetti.

"Ve şimdi," demişti Büyükbaba öksürükler arasında Samuel'e, "onunla kendi canavarlarını öldürmeni istiyorum."

* * *

Deanna kılıcını tam zamanında çekmişti ki iki vampir ona saldırdı; biri önden, diğeri arkadan. Kılıcını yukarı doğru iterek ilk yaratığın göğüs kafesine sapladı. Her yere sıcak kan fışkırdı ve vampir ona hırladı.

Diğerinin suratına dirsek attı; bu geçici bir önlemdi. Claymore'un gümüş sepet kabzasını sıkıca kavrayarak ilk vampirin göğsünden çıkardı ve bunun momentumunu arkasından sendeleyerek gelen vampire doğru savurmak için kullandı.

Kılıç vampirin kolunu ısırarak daha fazla kan fışkırmasına neden oldu.

Ama ilki - aldığı bıçak yarasından rahatsız olmamıştı - onu saçlarından yakaladı. Kökler kafa derisini çekiştirirken, Deanna yaratıkla mücadele etmeye çalıştı, bir yandan da kanayan kolunu tutarak tökezleyen ikinci yaratığı izlemeye çalıştı.

Tahmin edilebileceği gibi, ilk vampir doğrudan kadının boynuna saldırdı. Ancak, kalın, ten rengi eşarbına aldanarak sadece bir ağız dolusu keten alabildi. Ama bunun onu sadece bir saniyeliğine geciktireceğini biliyordu - şaşkınlığı geçer geçmez, şahdamarını yırtacaktı.

Ama Deanna'nın tek ihtiyacı olan bir saniyeydi.

Kılıcı yumuşak bir kavis çizerek, pratik bir kolaylıkla tekrar savurdu. Bu kadar yakın mesafeden Claymore, açısı garip olsa da vampirin boynunu yarıp geçti.

Vampir yere yığılırken kafası tam olarak kopmamıştı ama garip bir şekilde sallanıyordu.

"Seni pis fahişe!" diye nefes aldı diğeri, etli bir elini Deanna'nın boynuna sararken. Vampirin kavrayışı sıkılaştıkça nefes almak imkânsız hale geldi ve Deanna ayaklarının yerden kesildiğini hissetti.

"Yaptıklarının bedelini ödeyeceksin!"

Deanna boştaki eliyle çılgınca vampirin bileğini kavrarken, diğer eliyle Claymore'u döndürmeye çalışıyordu.

Her iki taktik de başarılı olmadı.

Havadan gelen bir ıslık, okun fırladığını işaret ediyordu; ok vampirin yaralı koluna saplanırken bir *gümbürtü* ve sarsıntı duyuldu. Vücuduna yayılan acıya rağmen, inatla birkaç saniye daha boynunu tutmaya devam etti.

Deanna gözlerinin önünde dans eden lekeler görmeye başlamıştı ki yaratık yere yığıldı. Sonunda kavrama gücü azaldı ve Deanna tekrar değerli havayı içine çekebildiğini fark ettiği anda yaratığın yanına bir yığın halinde düştü.

Ayağa kalkarak ilk vampirin başını kesme işini bitirdi, ardından kendisini neredeyse öldürecek olan felçli vampirin başını kesti.

Ancak o zaman dönüp kocasına gülümsedi. "Güzel atış."

"Benim için zevkti," diye cevap verdi Samuel. Sonra palasını kendisine ve Mary'ye saldıran vampirlerin üzerinde kullanmayı bitirdi.

"Bence," dedi Deanna, "Peder Callapso ile bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Mary ona baktı.

"Neden? Bizi buna o yönlendirdi."

"Verdiği bilgi yanlıştı," diye açıkladı Samuel. "Tek bir kan emici ile bir *yuva* arasında çok büyük bir fark var."

Deanna Claymore'u kaldırdı, temizlenene kadar kınına sokmak istemiyordu. Boşta kalan eliyle benzin bidonunu alarak kocasına ve kızına yaklaştı.

"Kaynaklarımızdan hiçbiri yüzde yüz sorgulanamaz değil," dedi. "Sadece bize verdiklerinin olabildiğince güvenilir olduğundan emin olmamız gerekiyor. Yine de, Peder bize bilgi aktardığı için şanslıyız - ve bunların hepsinin delice olduğunu düşünmediği için."

Samuel kaşlarını çattı.

"Evet, üç yıl önce onun için yaptığımız şeytan çıkarma ayini muhtemelen yardımcı olmuştur. Bize borçlu."

Deanna cevap vermeye başladı, sonra kendini durdurdu ve kanlı cesetlerin olduğu yöne doğru başını salladı.

"Gerçekten bir tartışma başlatmak istemiyorum. "

Mary dramatik bir iç çekiş yaptı.

"*Yapma* anne, sanki ikinizin kavga ettiğini hiç duymamışım gibi."

"Sizin hakkınızda konuşmuyordu, Küçük Hanım," dedi Samuel. "İmha etmemiz gereken altı vampir cesedi ve bir daha kullanılamaması için yakmamız gereken bir evimiz olduğunda demek istedi. Bir yuva, her zaman yuvadır."

Mary kararlı bir şekilde, "," dedi. "Şu bitirelim de kanı temizleyebileyim."

Deanna kılıçlı elinin bileğiyle yüzüne dokunmak için uzandı. Elbette kanın yapışkan hissi oradaydı. Aslında hepsi sırılsıklam olmuştu.

"Ya babam?" Mary devam etti. "Artık on beş yaşındayım, bu yüzden *lütfen*

şu 'Küçük Hanım' olayını bırakır mısın?"

Samuel alaycı bir gülümsemeyle, "Bunu düşüneceğim," diye cevap verdi. Mary ona pis bir bakış fırlattı.

Deanna başını salladı ve benzin bidonunu eline

aldı. "Haydi, canlarım, işe koyulalım."

Mary her zaman evin önündeki posta kutusunun üzerinde KAMPBELLER yazmasının biraz klişe olduğunu düşünmüştür. Sanki eski güzel günlerden, küçük bir çocuk olduğu zamanlardan kalma bir şeydi.

Ama eski günler o kadar da iyi değildi.

çoğu insanın düşündüğü kadar iyiydi. İnsanlar televizyonlarında gördüklerinin gerçek olduğuna *inanıyorlardı* ama Mary hayatın aslında ne kadar kurmaca olduğunu zor yoldan öğrenmişti.

Dünya değişiyordu. Bunu herkes biliyordu elbette. Televizyon sayesinde herkes neler olduğunu görüyordu - Woodstock, Kent State, Watts, Vietnam, Sivil Haklar Yasası, Washington Yürüyüşü, Dr. King ve Senatör Kennedy suikastları, Neil Armstrong'un aya gidişi - ve kimse her şeyin aynı kalmasını beklemiyordu.

Ancak Mary, on bir yaşındayken ailesinin intikamcı bir ruhu kovmasını izlediğinden beri her şeyin *ne kadar* farklı olduğunu biliyordu.

Ay'a iniş sadece birkaç ay önce gerçekleşmişti. Mary için bu harikulade bir şeydi. Ne Deanna ne de Samuel o kadar da ilgili görünmüyorlardı, özellikle de St. Louis'de serbest dolaşan bir şekil değiştiren varmış gibi göründüğünden ve bunu kontrol etmek için kamyonu paralı yola çıkarmaya hazırlandıklarından beri.

"Ama baba," demişti Mary o zaman, "ya uzaya gidip canavarlardan kaçarsak?"

Samuel'in buna verecek iyi bir cevabı yoktu, bu yüzden sadece omuz silkti ve hazırlıklarına devam etti.

Mary'nin normal bir hayatın nasıl olacağını merak ettiği zamanlar oldu. Çoğu zaman bir hayatı olmadığı için mutluydu, çünkü normal bir hayat yaşamanın tek yolu cahil kalmaktı. Elbette doğum günü partilerine gidebilir, arkadaşlarıyla takılabilir ve ergenlerin yaptığı diğer her şeyi yapabilirdi ama her an bir vampirin, bir şekil değiştirenin ya da iğrenç bir yaratığın gelip onu öldürebileceğini bilemezdi.

Hayır, bilgi güçtü. Ne olacağını bilmeyi tercih ediyordu. Eğer bu daha az randevu anlamına geliyorsa, o zaman sorun değildi.

Vampirleri ve evlerini yaktıktan sonra Big Springs'ten geri döndüler. Varır varmaz Mary'nin ilk hedefi banyo oldu. Uzun sarı saçları vampir kanıyla yapış yapış olmuştu ve bu çok *kötüydü*. Ayrıca, önce annesinin ya da babasının gitmesine izin verirse, *sonsuza* dek sürecekti.

Bluzunu ve tulumunu çıkarıp banyo sepetine attı. Hepsi duş aldıktan sonra Deanna çamaşırları, avcı arkadaşı Xin'in onu alıştırdığı o özel sabunla yıkayacaktı.

Sıcak suyun altında durup saçlarına bebek şampuanı sürerken - bebek şampuanının organik lekeleri çıkarmada en iyisi olduğunu erkenden öğrenmişti- vampir avıyla geçen bir gecenin ardından okulda geçireceği bir günü ve cahil sınıf arkadaşlarını düşündü.

Her de sahip olmayı dilediği zamanlar oldu. *Hem* normal bir hayat yaşayıp *hem de* avcı olmayı. Ama bunun imkansız olduğunu biliyordu. Ne yazık ki bu durum onu okulda biraz dışlanmaya itti; hem tuhaf olduğunu düşünen öğrenci arkadaşları hem de çok sık devamsızlık yapmasından rahatsız olan okulun öğretmenleri ve idarecileri tarafından. Onların üzüntüsüne rağmen, veli-öğretmen konferansları hiçbir işe yaramadı.

Muhtemelen bu yüzden okuldan sonra fırsat buldukça tamircinin yerinde vakit geçiriyordu. John Winchester orada çalışıyordu. İyi bir çocuktu ve son derece normaldi. Ama çok *aptal* görünen diğer lise öğrencileri gibi değildi. John her zaman her konuda çok düşünceliydi; ev ödevi, savaş, politika....

Ayrıca Mary'yi diğer çocukların yaptığı gibi yargılamadı. Onun mahremiyetine saygı duyuyordu ve kadınların sütyenlerini yaktığı ve fırsat eşitliği talep ettiği bir dönemde ona bir kız gibi değil, bir insan gibi davranıyordu.

Elbette kendisine bir kız gibi davranılmasını *istediği* zamanlar da oluyordu. Sıcak duşa rağmen, babasının onun ne düşündüğünü bilse ne diyeceğini düşünerek ürperdi.

Bu tür düşünceler okuldaki bazı kızların yaptıklarıyla kıyaslanamazdı. Aslında, bazıları gerçekten *de*

sutyenlerini çıkarmamaları, koltuk altlarını tıraş etmemeleri ve başka uçuk şeyler yapmaları.

Kendi kendine gülerek duşu kapattı. Seve seve birkaç dakika daha duşun altında kalabilirdi ama bu, muhtemelen şimdiye kadar oldukça kötü kokmuş olan anne ve babasına haksızlık olurdu. Havluyla kurulanırken, akşamını kanını emmeye niyetli bir vampire yem olarak geçirmiş olan kendisinin sütyen yakmanın ve koltuk altı kıllarının "uçuk" olduğunu düşünmesine kıkırdadı.

Normalde saçlarını fönle kuruturdu ama Deanna'nın içeri girebilmesi için kurumaya bırakmaya karar verdi. Kendini bir havluya sararak banyo kapısını açtı ve serin bir hava patlamasıyla karşılaştı.

Deanna dışarıda duruyordu, kollarını kavuşturmuş,

ayaklarını yere vuruyordu. "Tam zamanında."

Mary elinden geldiğince hızlı hareket etmesine rağmen, "Özür dilerim," dedi.

Deanna banyoya çekilirken, "Bir mektubun var," dedi. "Şifonyerinin üzerine bırakmıştım."

"Teşekkürler anne," dedi Mary koridordan yatak odasına doğru ilerlerken.

Kapıyı arkasından kapatarak havluyu çıkardı ve yere fırlattı. Annesinin parasını boşa harcayarak satın aldığı sepet her zaman yere düşen diğer kirli giysilerle birlikte sepetin yanına düştü. Mary iç çamaşırlarını çıkarmak için şifonyerin üst çekmecesini açtı.

Bunu yaparken Deanna'nın kendisi için bıraktığı zarfı gördü.

Üzerinde "Daha Güzel Şehirler İçin Bitki" anısına altı sentlik pullardan biri ve bir San Francisco

posta damgası. İade adresi yoktu ama buna gerek duymadı çünkü el yazısını hemen tanıdı.

Zarfı yırtarak açtı ve hem mektubu hem de mektupla birlikte gelen *San Francisco Chronicle* kupürünü okudu. Sonra batik bir tişört ve iç çamaşırının üzerine yeni bir çift İspanyol paça tulum giydi.

Kapıyı açar açmaz tereddüt etti. Tişörtü çıkarıp yerine beyaz düğmeli bir bluz giydi. Babasını San Francisco'ya gitmeye ikna edecekse, bunu onun "hippi kıyafetleri" dediği şeyleri giymeden yapmalıydı.

Deanna her zamanki gibi rekor sürede duşunu almış ve Mary odasından çıktığında çoktan havluyla kurulanmıştı. Terrycloth bornozunu giyerek Mary ile birlikte aşağıya indi. Samuel'i yemek masasında oturmuş *Lawrence Journal-World*'ün spor sayfasına bakarken buldular. Kadınların banyodaki işlerini bitirmelerini beklemek istemeyen Samuel, mutfak lavabosunda süngerle temizlenmeyi tercih etmişti, bu da temiz olduğu anlamına geliyordu ama gömleği ve pantolonu su lekesi içindeydi.

Mary doğrudan daldı.

"San Francisco'da bir iş olabilir," diye duyurdu. Babası gazetesinden başını kaldırıp baktı.

"Affedersiniz?"

"Postadan aldığım mektup mu?" Mary mektubu ve kupürü uzattı. "O-"

Samuel yüzünü buruşturdu.

"*Sakın* bana Yaphet'ten geldiğini söyleme. O çılgın hippi-"

"-Florida'da," dedi Deanna. "Geçen yıl oraya gittiğini hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum," dedi Samuel iç çekerek. "Kötü şairlerin kaydını tutmam." Sonra dikkatini tekrar Mary'ye çevirdi. "Peki bu kimden?"

"Jack Bartow," diye cevap verdi. "Onu hatırlıyor musun?"

Yüzünü buruşturan Samuel, mektubu ve kupürü onun elinden kaptı.

"Evet, onu hatırlıyorum." Sanki az önce kötü bir şeye basmış gibi görünüyordu.

"Hadi ama baba, o çok ."

Her zamanki diplomat Deanna katıldı.

"Doğaüstü olayların çok yetenekli bir gözlemcisiydi Samuel."

"Ve kızımızın daha da 'yetenekli bir gözlemcisi'." Samuel başını kaldırmadan söyledi.

Campbell'lar bir yıl önce San Francisco'da, mistik bir cinayet çılgınlığıyla batıya doğru ilerleyen bir cadının izini sürüyorlardı. Mary'den sadece birkaç yaş büyük olan ve ailesi de bir cehennem köpeği sürüsü tarafından öldürülene kadar avcılık yapmış olan Bartow -Cadının izini sürmeye yardım etmişti.

Mary, Bartow'un inanılmaz derecede harika olduğunu düşünüyordu ve bu da Samuel'i biraz çıldırtıyordu. Aslında pek çok ortak noktaları vardı ama Samuel'in tek önemsediği Jack'in ona ilgi duyan bir çocuk olmasıydı.

Samuel zaten kimseden hoşlanmazdı ve özellikle de kendi deyimiyle "etrafını koklayan" erkeklerden hoşlanmazdı. Bu ifadeden her zaman nefret etmişti.

Deanna onun arkasına geçti ve omzunun üzerinden mektubu ve kupürü okudu.

Sonra yukarı baktı.

"bir ejderha olduğunu mu düşünüyor?"

Samuel ısrarla, "Öyle bir şey yok," dedi.

"Belki," dedi Mary, "ama *bir şey* o insanları öyle bir şekilde öldürmüş ki, sanki bir ejderha yapmış gibi *görünüyor.* Cesetler dilim dilim doğranmış *ve* cayır cayır yanmış."

Deanna, Samuel'in elindeki *Chronicle* kupürünü *nazikçe* aldı.

"Burada ilk cesedin -İç Misyon'daki cesedin- 4 Kasım sabahı bulunduğu yazıyor."

Mary'nin kafası

karışmıştı. "Ne olmuş

yani?"

Samuel yine kaşlarını çattı.

"Üç Kasım son yeni aydı." Utanan Meryem

başını öne eğdi.

"Doğru. Özür dilerim." Ailesi onu ayın evrelerini bilmesi için eğitmişti. Yeni aylar ve dolunaylar her zaman doğaüstü faaliyetlerle dolup taşardı. Unutmuş olması aptalcaydı.

Deanna, "Bu sadece ejderha gibi davranan bir ruh olabilir," dedi. "Ama ikinci ve üçüncü cinayetlerin ikisinin de Çin Mahallesi'nde işlenmiş olması pek yardımcı olmuyor."

"Yani gidecek miyiz?" Mary umutla sordu. San Francisco'yu son seferinde çok beğenmişti ve şehri tekrar görmeyi *gerçekten* istiyordu.

Ayrıca, yarın çalışacak zaman bulamadığı bir tarih sınavı vardı ve bu sınavdan kurtulmak için mükemmel bir yoldu.

Samuel başını sallayan Deanna'ya baktı.

"Peki," dedi, "hadi toplanalım."

Deanna, seyahat acenteleri Martin Jankowitz'i kastederek, "Marty'yi arayacağım," dedi. Kendisi onlara her zaman nispeten ucuza hızlı uçuşlar ayarlayabiliyordu.

Mary odasına koştu. San Franciscoda olduğu için, babası *ne* derse desin.... kesinlikle kravat boyalı gömleklerini topluyordu.

BEŞ

Deanna Campbell, kocasını masanın altından tekmeleme dürtüsüne yine direnmek zorunda kaldı.

Samuel, Mary ve Jack Bartow ile birlikte Columbus Caddesi'ndeki bir İtalyan restoranında oturuyordu. San Francisco'daki havaalanına vardıklarında Mary ankesörlü bir telefon bulmuş, Bartow'u aramış ve buluşup bu sözde ejderha hakkında daha fazla bilgi almak için bir zaman ve yer ayarlamıştı. Bu arada Samuel ve Deanna bavulları bekliyorlardı.

İki bavul hazırlamışlardı; birinde bir hafta yetecek kadar giysi, diğerinde ise ihtiyaç duyabilecekleri tüm malzeme ve silahlar vardı. İkinci bavulun, yani giysilerin olduğu bavulun gelmesi çok uzun sürdü ve sonunda atlıkarıncaya bindirildiğinde Samuel neredeyse bavulu bırakacaktı.

"Daha kötüsü de olabilirdi," diye fısıldamıştı Deanna kocasına, "kaybolan diğeri de olabilirdi."

Samuel kaşlarını çattı. Her iki da baş üstü bölmelerine sığmayacak kadar büyüktü, bu yüzden uçağa binmeden önce onları kontrol etmek zorunda kalmışlardı, bu da Samuel'i tedirgin ediyordu. Biriktirdikleri silahları -tabancalar, arbaletler, av tüfekleri, uzun yaylar, palalar, kılıçlar- yenilemek çok pahalıya mal olacaktı. Samuel'in kuru temizleme işi ve Deanna'nın ara sıra yaptığı vekil öğretmenlik

Mary'nin eğitim masraflarını karşılamalarına ve cephaneliklerini dolu tutmalarına yetecek kadar para sağladı.

Ve ara sıra son dakika uçak bileti alıyorum.

Yine de faturaların onları bunaltmakla tehdit ettiği zamanlar oldu. Avcılıkla ilgili sorun buydu - bu bir meslek değil, bir çağrıydı ve çağrılar bulldog'u beslemiyordu.

Deanna ve Samuel onu bulduğunda Mary *hâlâ* telefondaydı.
Onu.

"Bakın," diyordu onlar yaklaşırken, "bu benim son
ve gerçekten ihtiyacım var. İşte annem ve babam. Yakında görüşürüz, tamam mı? Tamamdır, Jack. *Güle güle!*"

"*Tüm* bozuk paranı kullandın mı?" Samuel bir şey söyleyemeden Deanna sordu.

"Arayı kapatıyorduk," dedi Mary ve sonra babasına bir bakış fırlattı. "Onu geleceğimiz konusunda uyarmadık ki."

Samuel, Kaliforniya'yı aramak için uzun mesafe ücreti ödemek istememişti.

Mary, Deanna'ya dönerek devam etti.

"Her neyse, bu akşam saat altı için North Beach'te bir yerde rezervasyon yaptıracak."

Bunun üzerine bir araba kiraladılar ve otellerine - Tenderloin'deki Ellis Caddesi'nde bulunan Emperor Norton Lodge'a - giderek eşyalarını yerleştirdiler ve silahların temiz ve hazır olduğundan emin oldular.

Daha çok "Küçük İtalya" olarak bilinen North Beach'e otobüsle gitmek Deanna'nın fikriydi, böylece o kalabalık mahallede park etmeye çalışmakla uğraşmak zorunda kalmayacaklardı.

"Ama ben silahsız gitmek istemiyorum," diye itiraz etmişti
Samuel. "Cinayetler Çin mahallesinde işleniyor, Samuel."

"Endişelendiğim ejderha değil." Deanna içini
çekti ve Mary gözlerini devirdi.

Elbette tamamen silahsız değillerdi ama ateşli silahlarını motelde bırakmışlardı. Sivil kargaşanın yaşandığı bu günlerde sivillerin büyük bir şehirde silahlı dolaşması pek akıllıca değildi. Yerel kanunlar silah taşıyan insanlara pek sıcak bakmazdı ve Campbell'ların yapmak isteyeceği son şey de San Francisco Polis Departmanı'nın dikkatini çekmekti.

Restorana doğru yürürlerken üç ayrı olayda, uzun saçlı ve çıplak ayaklı biri Samuel'e çiçek vermeye çalıştı. Bu durum Samuel'in kaşlarını öylesine çatmasına neden oldu ki Deanna yüzünün kendi üzerine çökeceğinden korktu.

Bartow yemeğe geç kalmış, üçünü de restoranın dışında bekletmişti. Rezervasyon onun adınaydı ve Samuel, restoranda kimse aldırmıyor gibi görünse de, reşit olmayan bir kızla barda beklemeyi reddetti.

Sonunda Bartow, City Lights kitapçısının ön girişinden çıktıktan sonra Columbus Caddesi'nin yokuşunu topallayarak çıktı. Onu son gördüklerinden bu yana, sade tahta bastonunu ejderha başı saplı süslü bir bastonla değiştirmişti.

Samuel'in gözleri doğal olarak doğrudan Bartow'un sol ayağına - ya da ondan geriye kalana- gitti. Geçen yıl onunla tanışmadan önce sakatlanmıştı.

-On yedi yaşına yeni girmişti ve bakımsız bir tabanca yüzünden kaza olduğunu iddia etti. Ancak Samuel, genç adamın kaçmak için kendini kasten ayağından vurduğundan emindi.

"Üzgünüm geciktim," dedi Bartow. "Ferlinghetti bir okuma yapıyormuş, o yüzden geçti."

Mary gülümseyerek, "Vay canına, kulağa harika geliyor," dedi ama Samuel sadece şaşkın görünüyordu.

Deanna onu kurtarmak için at sürdü.

"Lawrence Ferlinghetti. bir şair ve sokağın aşağısındaki kitapçının sahibi."

Bu sadece bir homurtuya neden oldu ve söylenecek başka bir şey kalmayınca hep birlikte restorana girdiler.

Herkes oturup içkilerini sipariş ettikten sonra Bartow, Mary'ye okul hakkında sorular sormaya başladı. Kahverengi saçları ördek kıçına benziyordu ve neredeyse siyah olan kalem inceliğinde bir bıyığı vardı. Tam da Deanna'nın on beş yaşındayken bayılacağı türden bir çocuktu.

Çok geçmeden sohbet genç kızın sosyal hayatına döndü ve tekmeyi yemesine neden olan da bu oldu. Kişisel sorular başlar başlamaz, Samuel'in ruh hali karardı - eğer mümkünse - ve açıkça ters ters bakmaya başladı. Tam sözünü kesmek üzereydi ki kız ona izin verdi.

Samuel hafifçe sıçradı ve karısına baktı.

Kaşlarını çattı ve yüz ifadesi "*Bırakın gençler konuşsun*" der gibiydi. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu ve böyle güzel bir restorandan atılmak istemiyordu.

İçini çekti ve dilini tutabildiği kadar tuttu. Bir süre sonra, Mary Bartow'a matematik öğretmeninin ne kadar inek olduğunu anlatırken, Deanna'ya tekrar baktı ve o da başını salladı.

"Peki Jack," dedi Samuel sertçe, "bu sözde ejderha hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Bartow gülümsedi.

"Bunu söyleyen tek kişi ben değilim Sam," dedi.

Samuel'in yüzü seğirdi ve Deanna içini çekti. Adının küçültülmesinden nefret ederdi ve bu sadece tatsız bir konuşmayı daha da tatsız hale getirmeye yarayacaktı.

Nerede bu içkiler, diye düşündü, garsonu bulmak için etrafına bakınırken.

"Adım 'Samuel'," dedi kocası sakin bir sesle. Ama hakkını yemeyelim, sinirlenmedi. "Ya da daha iyisi, 'Bay Campbell'."

"Baba..." Mary söze başladı ama Bartow elini onun koluna koydu.

"Hayır, sorun değil Mare," dedi Bartow aniden bastırılmış bir ses tonuyla. Sonra geri döndü. "Saygısızlığım için özür dilerim efendim."

Samuel şaşırmış görünüyordu, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Deanna peçetesine gülümsedi.

"Özrün kabul edildi," diye mırıldandı.

Bartow kendinden emin bir şekilde başını sallayarak gömleğinin cebine uzandı ve bir paket sigara çıkardı.

"Her neyse, dediğim gibi, insanlar bu dört kişiyi öldüren şeyden 'ejderhanın kalbi' olarak bahsediyor."

"Dört mü?" Deanna araya girdi. "Ben üç olduğunu sanıyordum."

Ağzına bir sigara yerleştiren Bartow, sigarayı bir zippo ile yaktı.

"Öyleydi hanımefendi, ama dün gece bir tane daha oldu. SFPD paniği önlemek için bunu gazetelerden uzak tutuyor ama bu işte bir dostum var." Samuel'in kuşkulu ifadesi üzerine ekledi: "Aileme, adamın oğlunu ele geçiren bir şeytanı kovmaları için yardım ettim-

bazen biraz Latince uzun bir yol kat eder. Ve bu tür şeyler çok fazla minnettarlık satın alır."

Samuel biraz yumuşadı.

"Arkadaşım bana dosyaları bulamadı ama kurbanlar hakkında bazı detaylar verdi. İlkinin adı Michael Verlander'dı ama herkes ona 'Moondoggy' derdi."

"Bir hippi," dedi Samuel.

"Evet, efendim. Ama bulunduğu yer Frederick Gorczyk adında birine ait, nerede olduğu bilinmiyor. Sonraki ikisi Çin Mahallesi'nin sıradan vatandaşlarıydı. Biri bir çamaşırhanenin müdürüydü, diğeri ise bir restoranın sahibiydi. Ancak dün geceki kurban farklıydı: Marybeth Wenzel adında bir kadın, Berkeley'de öğrenci."

"Kurbanların ortak bir noktası var mı?" Samuel sordu.

Bartow sigarasını tüttürürken başını salladı.

"En azından kimsenin bulabildiği kadarıyla. Kesin bir şey söylemek zor, çünkü Çinliler genellikle polislerle konuşmazlar, bu yüzden kimse o ikisi hakkında fazla bir şey bilmiyor. Peki ya bu son kurban, kız? O her şeyi daha da kötüleştiriyor. Bu yüzden son kurban hakkında polisle konuşulmuyor. Bir hippi ve iki Çinli bir şeydir, zar zor fark edilirler. Ama bu hoş bir üniversiteli kız ve bu da genellikle dördüncü kuvvetlerin ilgisini çeker."

İçkileri o anda geldi. Deanna Bartow'un ne kadar haklı olduğunu düşünerek 7-Up'ını yudumladı. Göçmenler ve okulu bırakmış biri basının pek ilgisini çekmezdi ama kızın ölüm haberi gazeteler çok daha fazla ilgilenecekti.

"Bunun *gerçekten* bir ejderha olduğunu mu düşünüyorsun?" Mary hevesle sordu.

Bartow omuz silkti ve kırmızı şarap kadehinden bir yudum aldı.

"Bilmiyorum Mare, ama Çin Mahallesi'nin her yerinde fısıltıyla "ejderhanın kalbi."

Samuel birasından biraz içti.

"Pekâlâ. Siz kızlar kitapları karıştırın. Bakalım bu 'ejderhanın kalbi'nin ne olduğunu ve nasıl bir bağlantısı olabileceğini bulabilecek misiniz? Ben de onu kimin çağırdığını bulmaya çalışacağım."

Bartow sandalyesinde daha dik oturdu.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz,

efendim?"

" sonrasını biz hallederiz oğlum," dedi Samuel biraz umursamaz bir tavırla. "Baba," dedi Mary ters ters bakarak, "bu hiç adil değil. Bu adil değil.

Jack olmasaydı burada olmazdım."

Samuel tartışmak üzereydi ama Deanna onun sözünü kesti.

"Muhtemelen araştırma onun yardımını kullanabiliriz," dedi.

Kocası ona sinirli bir bakış fırlattı, ama o sadece baktı. Samuel diğer avcılarla çalışmaktan hoşlanmıyordu, biliyordu ama Jack'in onları bu işe dahil ettiği düşünülürse, şimdi onun önünü kesmek doğru görünmüyordu.

Samuel gergin bir sesle, "Üçümüzün de işleri halletmek için kendi yöntemlerimiz var," dedi. "Jack'in bunu anladığından eminim."

Bartow sigarasından son bir nefes çekerek, garson kız yemeklerini getirdiğinde kül tablasında söndürdü. Konuşmadan önce garsonun dört tabağı da önlerine koymasını bekledi.

"Bakın, sakat toynağımla pek bir şey yapamayacağımın farkındayım ama halk kütüphanesinin yolunu biliyorum ve bu kasabayı tanıyorum. Yardım edebilirim." Sonra elindeki bıçak ve çatalla dana parmigiana'yı düzgün dikdörtgenler halinde kesmeye başladı.

Samuel kendi yemeğini görmezden geldi ve Jack'e baktı.

"Beni endişelendiren ayağındaki sakatlık, Jack. Sana karşı dürüst olacağım, kendini ayağından vurmuş birine sırtımı emanet etmekten çekiniyorum."

Jack'in ağzı doluydu ve spagetti pomodorosunu çatalının etrafında döndüren Mary, o yutkunup kendini savunamadan konuştu.

"Baba, senin neyin var?" diye sordu. "Neden bu kadar götlük yapıyorsun?"

"Ben bir-"

"Kendini ayağından vurmadı!" "*Öyle*

diyor."

"*Ben* de öyle diyorum, çünkü geçen sefer buraya geldiğimizde bana yarayı gösterdi. Açı yanlış, kendi kendine açılmış olması *mümkün* değil."

Deanna gururla gülümsemekten kendini alamadı. Ayrıca kocasının, Mary ve Jack'in kendisinden habersiz böylesine yakın bir ilişki içinde olduklarını fark etmemiş olmasını umuyordu.

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?" Samuel

sordu. "Neden bana güvenmedin?" Mary karşılık verdi.

"Ya da ben?" Jack sonunda tek kelime edebilmiş bir sordu. "Bakın, benden hoşlanmamanızı anlıyorum Bay Campbell, ama siz annemi de babamı da tanıyordunuz. Olayı anlıyorum, inanın bana. Yardım edebilirim."

Samuel Deanna'ya baktı, bu da ona sayıca az olduğunu hissettiğini gösteriyordu.

Deanna makarna primavera'sına daldı ve ona tek başına olduğunu işaret etti.

Samuel sonunda osso bucco'sunu bir çatalla mızrakladı, bu da 'un 'un 'un 'a tekrar gülümsemesine neden oldu. Asla 'un 'un 'un 'u kaybettiğini kabul etmeyecekti.

ama son sözü söylemeye çalışmamak genellikle yeterli oluyordu.

ALTI

Josh Friedrich morgda gece vardiyasında çalışmayı seviyordu.

Elbette, pek çok insan bunun onu kaçık biri yaptığını düşünüyordu ama Josh uzun zaman önce diğer insanların ne düşündüğünü umursamayı bırakmıştı. Gece boyunca uyumayı kolaylaştırıyordu.

Daha doğrusu gündüzleri uyuyordu, çünkü gecelerini burada, "frigidaire "de - cesetlerin saklandığı dondurucu için taktığı lakap - ve laboratuvarda işini yaparak geçiriyordu.

İşin en iyi yanı, polislerin genellikle onu o kadar da rahatsız etmemesiydi. Josh adli tabip olarak işini seviyordu ama polislerle uğraşmaktan nefret ediyordu. Onlardan tamamen kaçınmak mümkün olmasa da, çok gerekli olmadıkça geceleri morga gelmiyorlardı.

Sonuç olarak, Josh'un raporlarının çoğu ya kuryeyle teslim ediliyor ya da gün içinde birinin alması için bırakılıyordu.

Bu da Josh için gayet uygundu. Boş zamanlarında insan vücudunu araştırabiliyor, suçların çözülmesine yardımcı olabiliyor ve aynasızlarla nadiren konuşmak zorunda kalıyordu. Ya da muhabirlerle.

Muhabirler daha kötüydü ve Josh hayatının her günü Zodyak katili saçmalığının bir parçası olmadığı için şükrediyordu. Kim bu konuda konuşmak için ona gelse, davada olmadığını söyleyip kaçıyordu.

Geç saatlere kadar çalışmanın bir dezavantajı da Şabat günü çalışmak zorunda kalmasıydı. Bu Josh'u o kadar da rahatsız etmiyordu ama annesi ne zaman bu konu açılsa ciddi bir ağız ishaline yakalanıyordu. Onu susturmak için ya işinin önemli olduğunu söylüyor ya da Cuma geceleri izin almaya çalışıyordu.

Ama asla gündüz vardiyası istemezdi. Sessizliği severdi.

FBI ajanının gelmesi biraz sıkıcıydı. Adam sanki kendi oturma odasıymış gibi içeri daldı. Josh kapıdan girer girmez onun bir federal olduğunu anlamıştı, sadece bile. Keldi, bu yüzden olan arkaya yatırılmış saç modeli yoktu, ama geri kalanı Büro *diye bağırıyordu*.

Morga girer girmez ellerini kalçalarına koydu ve doğruca Josh'a baktı.

"Siz Dr. Friedrich misiniz?"

"Uhm, evet. Ne yapabilirim-"

"Siz Wenzel davasının adli tabibisiniz, değil mi? Ve diğer yakma olaylarında?"

Josh gözlerini kırpıştırdı. *Kaba orospu , değil mi?*

"Evet, evet, öyleyim. Bunun federal bir dava olduğunu fark etmemiştim."

"Buna tam olarak neden şaşırdınız Doktor?" diye sordu Fed.

Josh endişeyle yutkunarak cevap vermeden önce bir an düşündü.

"Dürüst olmak gerekirse, buradaki ayaktakımı Federalleri pek sevmez, efendim." "Biz de onlardan pek hoşlanmıyoruz."

"Seni suçlamıyorum," dedi Josh hemen. "Her neyse, sizi çağırmalarına şaşırdım."

"Onlar değil, biz kendimiz çağırdık." Sonra odanın etrafına baktı. "Cesedi görmem gerek."

"Elbette," dedi Josh. "Beni takip edin."

Josh *-adını söyledi* mi?- buzdolabına geri götürdü.

"Soğuk için üzgünüm," dedi, tüylerin her zaman sıcaklık hakkında mırıldandığını biliyordu.

"Daha kötülerini de gördüm," dedi adam omuz silkerek. Kesinlikle havalı bir kediydi.

En son vakaların tutulduğu güney duvarına doğru yürüyen Josh, hemen arkasında Marybeth Wenzel'in cesedinin yattığı metal kapıya gitti.

Doğru çekmeceyi bulmak için dosyaya bakmasına bile gerek yoktu, çünkü bu vakadan -daha bu vakalardan- büyülenmişti, çünkü bu, bu şekilde gelen dördüncü cesetti.

"Burada olmanıza sevindim," diye itiraf etti Josh. "Ne demek istediğimi anlıyorsanız, aylaklar bu işe pek yanaşmayacaklar."

Çarşafı geri çektiğinde, kötü bir şekilde yanmış ve parçalanmış bir ceset gördü. Josh kısa bir süre için federalin kusup kusmayacağını merak etti ama adam gözünü bile kırpmadı.

"Bu oldukça kötü," dedi açıkça.

"Sen söyledin kardeşim. Onu sadece diş kayıtlarından teşhis edebildik. *Harika* dişleri vardı," diye ekledi gerçekten kötü olan dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. Annesi her zaman dişçiye gitmesi için onu sıkıştırırdı. "Her neyse, *her yerinde* üçüncü derece yanıklar var. Asıl tuhaf olan da bu."

Fed kesiklere bakmak için eğilmişti ama Josh'un son sözleri üzerine başını kaldırdı.

"Garip' derken neyi kastediyorsunuz, Doktor?"

"Yanıklar eşit, baştan ayağa kadar. Bunun olmasının tek yolu vücudun bir anda tamamen ateşe gömülmesi. Ama bir patlama olması için geriye çok fazla şey kalmış, bu yüzden mantıklı değil."

Fed kaşlarını kaldırdı ve tıpkı Mr.
Spock televizyonda.

"Yani?"

"Bulunduğu yerde öldürülmüş olmalı - yanıklar vücudu çok kırılgan hale getirmiş, bu yüzden ölümden sonra taşınmış olsaydı, işaretler olurdu ve yok. Ama bulunduğu yerde? *Hiç* yangın izi yok. Böyle yanıklarda bu mümkün değil."

"Teorin nedir o zaman?"

Bu Josh'u şaşkına çevirdi. Kolluk kuvvetlerinin fikrini sormasına alışık değildi - daha doğrusu hipotezlerini, çünkü aylaklar "teori" kelimesini her zaman bu şekilde yanlış kullansalar da genellikle sahip olduğu tek şey buydu. Sık sık gönüllü oluyordu ve bazen dikkat bile ediyorlardı ama daha önce hiç kimse *sormamıştı*.

Hoşuna gitmişti, gerçi gerçekten sevseydi daha çok severdi.
bir hipotezi *vardı*.

"Bilmiyorum," diye pişmanlıkla itiraf etti. "Üzgünüm ama bu olayla ilgili olarak ipin ucunu kaçırmış durumdayım. Diğer ikisinde de durum aynı - Hsu ve Ding'de de aynı yanıklar var ve olay yerinde *herhangi bir* yangın izi yok. Verlander'da bile diğer tek hasar küçük bir masada. Bu ürkütücü değil mi?"

"Bunun için tek kelime bu." Fed yaralara bir kez daha baktı. "Bunlar hayvan kesikleri mi?"

Josh bir kahkaha attı, bu da alaycı bir bakışa neden oldu. Josh yine yutkundu -bu kedi nasıl ters ters bakacağını ve ne demek istediğini biliyordu- ve aceleyle cevap verdi.

"Hayır, efendim, hayır değiller. Kesikler temiz ve neredeyse cerrahi. Büyük bir bıçak gibi uzun bir bıçakla yapılmış gibi görünüyorlar."

"Ya da bir kılıç?"

Bu da bir kahkaha daha atmasına neden oldu, kendini tutamadı.

"Ne yani, Basil Rathbone mu öldürdü onu? Üzgünüm," diye ekledi çabucak, "ama
artık kim kılıç kullanıyor?"

"Şaşırırsınız," diye yanıtladı Fed, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü. "Peki diğer üçünün de aynı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet."

"Hsu ve Ding'in dosyalarını görebilir miyim? Ve Verlander'ın?"

"Elbette." Josh ana ofise geri döndü ve dosya dolabının gitti. Bunlar "sıcak" davalar olduğu için manila klasörlerin hepsi hâlâ dolabın üstündeki tel çerçeveli sepetin içindeydi. Onları bir çekmeceye tıkmak için çok erkendi.

Federal, sanki hayatı yapıyormuş gibi her bir dosyaya göz gezdirdi -ki Josh öyle olduğunu düşünüyordu- ve sonra onları geri verdi.

"Teşekkürler."

İyi davranmaya çalışıyordu ama Josh sormadan edemedi.

"Bu da Zodiac gibi başka bir seri katil mi?" Fed
başını salladı.

"Şu anda bunu söyleme yetkim yok evlat. Ve FBI bu görüşmeyi kendinize saklarsanız memnun olur, anlayışlı mısınız?"

Josh hızla başını sallayarak hevesle cevap verdi.

"Oh, kesinlikle." Ayrıca, kime söyleyecekti ki?

Adam gitti ve Josh gülümsedi. Bütün gece ölü insanlarla oynayan bir kaçık yerine ilk kez gerçekten bir insan gibi muamele görmüştü.

Federallerle çalışan adli tabipler için ne tür iş seçenekleri olduğunu merak etti. Ve gece vardiyası olup olmadığını.

YEDİ

Deanna Campbell'ın kızına aşılamak için çok uğraştığı derslerden biri, bir avcının en iyi silahının tüfek olmadığıydı. Kutsal su da değildi. Bir vampiri, bir iblisi ya da bir gulyabani ailesini öldüren bir Claymore bile değildi.

Kütüphane kartıydı.

Ancak on beş yaşındaki yetenekli savaşçı kızını bu gerçeğe ikna etmek başlı başına zorlu bir mücadeleydi.

San Francisco'daki ikinci günlerinin sabahında Deanna, Mary'yi de yanına alarak San Francisco Halk Kütüphanesi'nin dev beyaz binasına gitti. Ana şube, şehrin Civic Center'ının bir parçası olan Larkin ve Grove Caddelerinin köşesinde yer alıyordu.

Serin bir gündü ve binaya girdiklerinde sıcaklıkta pek bir değişiklik yoktu. Lobide yürürken Mary alçak sesle konuştu.

"Anne, biliyorsun, bunu kendimiz halledebiliriz - ben ve Jack, yani," diye ekledi aceleyle. "Sen babamla gidebilirsin."

"Hayır, teşekkürler," dedi Deanna. "Oyunculuktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.

Bırak baban giydirme oynasın, bu işte iyidir."

"Sanırım," diye cevap verdi Mary, sesinde bir hayal kırıklığı vardı.

Samuel bir önceki gece FBI ajanı kılığında geç saatlere kadar ayakta kalmıştı, bu yüzden izin vermeyi tercih etmişlerdi. Samuel ile ziyaret

Adli tabip pek fazla işe yarar bilgi vermemişti ama dinlenmeye çekildiğinde, bu bilgilerle elinden geleni yapacak ve dört kurban arasında ortak bir payda bulmaya çalışacaktı.

Deanna gülümsedi. Genç Bay Bartow'la baş başa vakit geçirmek isteyen kızının içini görebiliyordu. Her şey düşünüldüğünde onu suçlayamazdı ama on beş yaşındaki kızını on sekiz bir çocukla yalnız bırakmasına *imkân yoktu*. Elbette avcı bir aileden geliyordu ama bu onların ergen olmalarına engel değildi.

Mary yere baktı, muhtemelen bu kadar şeffaf olduğu için utanmıştı.

Sonra Bartow'un araştırma odasının girişinde bastonuna dayanarak onları beklediğini görünce yüzü aydınlandı.

"Gitmeye hazır mıyız?"

"Kesinlikle," diye cevap verdi Mary, kaşlarının yerini bir sırıtış almıştı.

Deanna kıkırdadı ve uzun, düz siyah saçlı, büyük burunlu ve parlak bir gülümsemeye sahip genç bir kadının uzun bir sandalyede oturduğu referans masasına doğru ilerlediler. Koyu mavi bir güneş elbisesi ve açık mavi bir hırka kazak giymişti.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Deanna en parlak gülümsemesini takınarak ve orta batı aksanını aşırı vurgulayarak cevap verdi.

"Merhaba bayan, umarım öyledir! Çin Mahallesi'nde çok *güzel* vakit geçirdik ve oradaki insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istedik. Okumamız için bize iyi kitaplar tavsiye edebilir misiniz?"

Kütüphaneci hızlıca başını salladı.

"Peki, ne yapabileceğime bakacağım. Doğu kültürüne ilişkin kitaplarımızın çoğu Çince ve Çin Mahallesi'ndeki ek binamızda bulunuyorlar.

Gerçi burada Çin kültürü üzerine birkaç kitabımız var ve bunların birçoğu İngilizce. Aklınızda belirli bir konu var mı?"

"Bunu sormanız çok komik çünkü kızım gittiğimiz her yerde insanların 'ejderhanın kalbi' diye bir şeyden bahsettiğini duydu ve biz de bunun ne olabileceğini öğrenmek için can atıyoruz."

"Tamam, bu bize bir başlangıç verir," diye devam etti kütüphaneci, tüneğinden inerek. "Ejderha Çin kültürünün çok önemli bir parçasıdır. Bakalım elimizde ne varmış."

Onları düzinelerce dar çekmecesi olan büyük bir dolaba götürdü.
-Kitapların konularına göre dosyalanmış olduğu kart kataloğu. "180 - Doğu Felsefesi" ile başlayan bir sayı ve kategori sistemiyle etiketlenmiş belirli çekmeceleri ustalıkla seçti ve birkaç dakika içinde ejderhalara tarihsel referanslar içeren birkaç kitap buldu.

Eski Çin sırları, ha? Deanna hayranlıkla not etti.
Bu kadın işini gerçekten biliyor.

Ancak birkaç saatlik okumadan sonra - "Paranormal Fenomenler "den "Paleozooloji "ye kadar her kategoriyi kapsayan- bu özel avla ilgili görünen çok az şey ortaya çıktı. Ejderhalar hakkında pek çok şey buldular, ancak hiçbiri ipuçlarının işaret ettiği şeyle tam olarak eşleşmiyordu.

Genç kütüphanecinin kendilerine getirdiği son kitapları da kapatan Mary, başını kaldırıp annesine ve Jack'e baktı.

"İnsanların büyük bir kertenkele tarafından parçalandığına dair pek çok referans var ama cesetlerin parçalanma şeklini açıklayan hiçbir şey yok" dedi.

"Belki de bir ejderha değil, bir ejderha tarafından ele geçirilmiş . Kılıcı olan biri mi?" diye şüpheyle sordu.

Deanna kafasındaki örümcek ağlarını temizlemek için başını salladı. Bulabildikleri tüm ejderha tasvirlerinde, kartal ya da ayı pençelerine benzer pençeleri olan yaratıklar görülüyordu; hiçbiri Samuel'in tarif ettiği kesiklere tam olarak uymuyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Okuduğum kitapların hiçbirinde böyle bir şey yok, ama şey kadar mantıklı geliyor."

Daha da kötüsü, buldukları hiçbir şeyde ejderha kalbine dair tek bir atıf bile yoktu, mümkün olan en belirsiz anlam dışında. "Ejderha kalbi "ne sahip bir kişinin büyük bir karakter gücüne sahip olduğu söylenirdi ki bu da 'Frisco'da koşturup insanları parçalara ayırmakla pek uyuşmuyordu.

Deanna kendi kitabını bir *gümbürtüyle* kapattıktan sonra o, Mary ve Jack kitaplarını, üzerinde blok harflerle "iade" yazan bir tabelanın altında duran ahşap el arabasına getirdiler.

Mary iç çekerek, "Bu tam bir zaman kaybıydı," dedi.

"Hey, hadi ama," diye itiraz etti Jack. "Bazen ne avlamadığınızı bilmek ne *olmanız gerektiğini* anlamanıza yardımcı olur." Ama o bile tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. Yine de Mary bu fikre dört elle sarıldı.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi.

Deanna genç adama minnettar bir bakış fırlattı. Son birkaç saattir o da aynı şeyi söylüyordu ama Mary bunu annesinden duymak istemiyordu. Bu yüzden kendi yaşına yakın birinden duymak çok yardımcı oldu. Kaynağın sevimli bir delikanlı olması da hiç fena değildi.

Mavi hırkalı kadın gitmişti ve siyah saçlarını arı kovanı şeklinde toplamış yaşlı bir kadın şimdi referans masasında oturuyordu. Doğu kökenli gibi görünüyordu ve aslında o sabah geldiklerinden beri orada oturan üçüncü kütüphaneciydi. Onlara yardım eden ilk genç kütüphanecinin aksine, bu biraz daha resmi giyinmişti: beyaz bir bluz, gri bir kazak ve uzun bir bordo etek.

"Aradığınızı buldunuz mu hanımefendi?" diye sordu kütüphaneci.

Deanna ses tonundaki hayal kırıklığını abartarak, "Korkarım her şey değil," dedi. Neredeyse "Orta Batılı Anne" sesini takınmayı unutacaktı ama kendini tam zamanında yakaladı. Mary'ye de söylediği gibi, karakter oyunculuğu Samuel'in sahnesiydi. Deanna bir şey hakkında okumayı ya da onu çekmeyi tercih ederdi.

"Özür dilerim," dedi kütüphaneci, sanki ciddiymiş gibi.

"Sorun değil, sanırım," diye cevap verdi Deanna oyunbaz bir gülümsemeyle. "Çin kültürü ve ejderhalar hakkında bir sürü şey öğrendik, bu gerçekten harikaydı. Keşke tüm o insanların 'ejderhanın kalbi' hakkında konuşurken ne demek istediklerini bilseydim."

Kütüphaneci kaşlarını çattı.

"Ne kadar ilginç bir konu," dedi merakla. "Aradığınızın Çin kültürü olduğuna emin misiniz?"

Bu soru Deanna'nın kısa kesmesine

neden oldu. "Neden sordunuz?"

"Çin irfanında ejderhalara pek çok atıf olmasına rağmen, 'ejderhanın kalbi' ile ilgili duyduğum tek atıf, yüz yıl önce yaşamış bir Japon savaşçı ile ilgiliydi.

yıllar önce," diye açıkladı kadın. "Aslında ona Ejderhanın Kalbi *deniyordu*."

İlgisini çeken, ancak karakterini korumayı başaran Deanna daha fazla bilgi için bastırdı.

"Bilmiyorum," dedi yavaşça. "Bu Çin Mahallesi'nde konuştuklarını duyduğumuz bir şeydi, Japon Mahallesi'nde değil." Sonra kıkırdadı. "Bu arada, *Japon* Mahallesi diye bir yer var mı ki?"

Mary onu kaburgalarından dirsekledi.

"Anne! Hadi, aradığımız şey bu olabilir." Her zaman elinin altında olan tılsımlı bileziğini endişeyle çekiştirdi.

"Evet, canım," dedi Deanna. Yan tarafını ovuşturarak kütüphaneciye komplocu bir gülümseme attı. "Gençler, ne yapabilirsiniz ki?"

"Kesinlikle sabırsız olabiliyorlar," diye kabul etti kadın.

"Ama sorunuza cevap vermek gerekirse, şehrin Japantown dediğimiz bir bölümü var - aslında ailem orada yaşıyor."

"Bahsettiğiniz savaşçı hakkında herhangi bir kitabınız var mı?" Deanna sordu. "Korkarım kızım *bir şeyler* bulana kadar dinlenmeme izin vermeyecek."

"Hatırlayabildiğim en az bir tane var ama korkarım size pek yardımcı olmayabilir. Gördüğünüz gibi Japonca bir metin. gönderebilirim ama bu dili okumadığınız sürece...." Omuz silkerek sözlerini tamamladı.

Jack öne çıktı.

"Bu sorun olmaz," dedi sert bir sesle. "Kitap ne kadar sürede teslim edilebilir?"

Kütüphaneci yine omuz silkti.

"Genellikle bir saat kadar sürer," dedi. "Ama korkarım kütüphane kapanmadan önce bunu yapamayacağız."

"Yine de yarın sabah bakmak üzere bizim için tutabilir misin?" Jack hevesle sordu.

"Kesinlikle!" dedi kütüphaneci, onun heyecanına kapılmıştı. "Sadece adınız lazım."

"John Riet. Bu R-I-E-T."

"Pekâlâ Bay Riet, talebinizi hemen ileteceğim ve kitabı sabah bakmanız için bir kenara . Sadece bu masaya geri gelin ve isminizi söyleyin."

"Harika." Deanna'ya döndü. "Berkeley'de Doğu Çalışmaları Bölümü'nde çalışan bir arkadaşım var. Aileme bir iyilik borcu var, o yüzden bana yardımcı olabilir."

Bu ardından lobiye yöneldiler ve kapıdan çıkıp San Francisco'nun öğleden sonraki canlı havasına girdiler. Güneş gökyüzünde parlıyordu, bu yüzden hava şimdi ılıktı ve hoş bir esinti vardı. Deanna'nın bu şehri son ziyaretlerinde sevdiği şeylerden biri de havanın sabitliğiydi. Sanki burası sürekli bir baharın içindeymiş gibiydi.

Mary merakla Jack'e baktı.

"John Riet?"

"John benim gerçek adım ama aynı zamanda babamın da adı olduğu için herkes bana Jack derdi," diye açıkladı. "Bilirsiniz, Jack Kennedy gibi. Ve 'riet' Hollandaca'da 'baston' demek."

"Oh," dedi. "Harika."

Deanna onların sözünü kesti.

"Mary, sen ve ben Samuel'in otele giriş yapıp bakmak için otele geri dönmeliyiz." Sonra döndü. "Jack, sana bir

Bir sonraki adımın ne olduğunu öğrendiğimizde arayacağız."

"," dedi. "Aslında seninle geri gelebilirim ve öğle yemeği yiyebiliriz. Harika bir yer biliyorum. "

Mary'nin yüzü aydınlandı ama Deanna Samuel'in bu konuda ne hissedeceğini biliyordu. Jack'in Mary'yi yalnız bırakmak istediğinden emin olmasının ötesinde, diğer avcılara karşı duyduğu küçümseme neredeyse efsaneviydi. Genç adamla bir öğün daha paylaşmaktan çekineceği kesindi, özellikle de bu kadar yakın bir zamanda.

"Üzgünüm Jack," dedi içtenlikle, "ama bugün olmaz. Seni ararız, tamam mı?"

"Elbette." Jack de Mary kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, Deanna kızının elinden tuttu ve onu neredeyse otobüs durağına doğru sürükledi. Tıpkı kütüphaneciye söylediği gibiydi.

Gençler-ne ?

* * *

Samuel, FBI ajanı gibi davrandığı sürece Çin Mahallesi'nde yardım alabileceğine dair pek umut beslemiyordu. Aslında, genel olarak Kafkasyalı olmak aleyhine işleyebilirdi. Belki daha sonra Mary'yi gönderir, onun Doğu kültürünü anlamaya çalışan açık fikirli hippiyi oynamasını sağlar ve onu gölgede bırakırdı.

Biraz kestirdikten sonra, Michael "Moondoggy" Verlander'ın öldüğü Inner Mission'da bulunan ilk suç mahalline gitmeye karar verdi.

Deanna'nın onu Bartow'u işin içinde tutmaya ikna etmiş olmasından hâlâ memnun değildi. Samuel onun varlığına tahammül etmişti ve evet, onlara bu işi getiren oydu ama Samuel diğer avcıların yanında olmaktan hoşlanmıyordu. Her zaman aynı şeyi hissettiğini varsayarlardı.

Ama Samuel'e göre ahmak yine de ahmaktı ve birçoğu da ahmak çıkmıştı.

Guerrero Caddesi'nde yürürken, bir grup çocuğun bir araya toplanıp slogan attığını gördü. İçlerinden biri grubun ortasındaki bir süt sandığının üzerinde durmuş konuşma yapıyordu. Çocuklardan bazılarının ellerinde BARIŞ ve SAVAŞ DEĞİL, SEVGİ YAP gibi şeyler yazan pankartlar vardı. Yarısından fazlası Samuel'in bakarken bile başını ağrıtacak kravat boyalı gömlekler giyiyordu ve kadınlar da dahil olmak üzere çoğunun saçlarını kestirmeye ihtiyacı vardı. Bazıları yalınayaktı, bazıları ise sandalet giyiyordu.

Hoparlörün yanında oturmuş gitar tıngırdatan bir çocuk vardı ama bağırış çağırıştan melodisi duyulmuyordu.

Samuel bir yandan da Güneydoğu Asya'daki savaşta savaşmak istemeyenleri anlıyordu. Her iki Dünya Savaşı'nda da görev yapmış olan

II ve Kore arasında büyük bir fark olduğunu biliyordu. Birincisiyle savaşılması *gerekiyordu*, ikincisi ise çoğunlukla insanları sebepsiz yere öldürmek için bir bahaneydi. Vietnam, Kore'den sonra aynı şeyin devamı gibi görünüyordu. Ancak Samuel, Beatles grubunun bir şarkısında mırıldandığı gibi vicdanen aynı fikirde olamazdı: "Barışa bir şans verin."

Çünkü bunu yaparsanız zaten kaybetmiş olursunuz.

Düşman Viet Kong değildi, Çinliler, Sovyetler ya da Kuzey Koreliler de değildi. Hatta Naziler bile değildi. Gerçek düşman büyük ölçüde görünmeyen, bilinmeyen ve çok daha kötüydü.

Gerçek düşmanı durdurmanın tek yolu savaşmaktı. Tek alternatif kaybetmek ve ölmekti. Ve Samuel'in yakın zamanda ölmeye hiç niyeti yoktu.

Yine de Guerrero'dan apartmana doğru ilerlerken, çoğu insanı böyle hissettikleri için suçlayamayacağını düşündü. Dünyanın nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsanız -gerçekten barışa bir şans vermenin, kimsenin umursamadığı uzak bir ormanda ölmeye tercih edilebileceğini düşünürdünüz.

Yine de saçlarını kestirmeleri gerekiyordu.

Apartmanın üçüncü katına ulaştığında, suç mahalli bandının hâlâ kapı çerçevesinin bir tarafına iliştirilmiş olduğunu, yere doğru gevşekçe sarktığını ve neredeyse fark edilmeyen bir esintiyle dalgalandığını gördü. Japonların Pearl Harbor'ı bombalamasından bu yana koridorun süpürülmediği ve pencerelerin temizlenmediği düşünülürse, bu bakımsızlık pek de şaşırtıcı değildi.

Barış işareti çıkartmaları ve diğer tuhaf çıkartmalarla kaplı kapıyı çalmak üzereydi ki kapı açıldı ve çok kızgın bir yüz ortaya çıktı. Kocaman bir kanca burun, minik gözler ve ince dudaklı bir ağızla çerçevelenmişti; bu durum, sahibinin taktığı kalın bıyıkla bir nebze olsun hafifletilmişti. Ne yazık ki bıyık kiremit kırmızısıydı, saçları ise -kesilmesi gereken favoriler de dahil olmak üzere- koyu kahverengiydi. Bu tezat komikti ve sadece Samuel'in kılık değiştirme konusundaki tecrübesi sakalın gerçek olduğuna ikna olmasını sağlamıştı.

"Ne istiyorsun, dostum?" diye sordu yüz.

Hem Bartow'un konuşmasından hem de Verlander'ın dava dosyasından bir şeyler hatırlayan Samuel, en sert sesini takındı.

"Frederick Gorczyk siz misiniz?" "Kim bilmek istiyor?"

Samuel sahte kimliği göstererek otoriter bir şekilde cevap verdi.

"Ben Özel Ajan Jones." Önceden öğrendiği bir şey vardı: FBI ajanları kendilerinden asla sadece "Ajan Falanca" diye bahsetmezlerdi ve onlar da kendilerine asla "FBI ajanı" demezlerdi. Bu küçük bir şeydi, ama bir taklidi yapabilir ya da bozabilirdi.

Gorczyk gözlerini kırpıştırdı, öfkesinin bir kısmı azalmıştı. "Tamam."

Samuel devam etti.

"Eğer Frederick Gorczyk *iseniz*, Michael Verlander'ın ölümüyle ilgili size bazı sorularım olacak."

"Peki ya ben o *değilsem*?"

Samuel çok küçük bir tebessüm etti.

"O zaman sizi izinsiz girdiğiniz için tutuklamak zorunda kalacağım." Gorczyk patlayan bir boruya benzer bir ses çıkardı.

"İzinsiz girmiyorum dostum, ben Freddie Gorczyk'im." Samuel, "gore-zik" değil "gore-chick" diye telaffuz ettiğini belirtti.

"Yanlış telaffuz için özür dilerim Bay *Gorczyk*," dedi ve daireyi işaret etti. "İçeri girebilir miyim?"

"Tabii, olur." Başından beri kapıyı kapatmış Gorczyk kapıyı kadar açtı, döndü ve onu küçük oturma odasına götürdü.

Sol tarafta, ahşap kitap raflarını tutmak için kullanılan metal desteklerle dolu bir duvar vardı. Çoğu doluydu ama bir rafta bir pikap vardı ve altındaki zeminde hoparlörler duruyordu.

Sağ tarafta bir kanepe vardı ve duvarı çeşitli konserlerin, festivallerin ve sergilerin reklamını yapan birkaç lekeli poster süslüyordu. Samuel

Mary'nin doğum günü ve Noel hediyesi olarak kendisine almasını istediği plaklardan birkaç grubu tanıdı.

Halı ucuz, lekeli ve soluktu ama yakın zamanda süpürüldüğü açıkça görülebiliyordu. Ayrıca hırpalanmış deri kanepenin hemen önünde dikdörtgen bir bölüm kesilmişti. Samuel, Verlander'ın dosyasında sehpanın yakıldığından, küllerin ve halının analiz için laboratuvara gönderildiğinden bahsedildiğini hatırladı. Bu kesik kısmı açıklıyordu.

Samuel sessizce oturma odasını gözden geçirdikten sonra Gorczyk'e döndü.

"Bay Verlander'ın dairenizde ne yaptığını bilmem gerekiyor."

"Her şeyi berbat ediyordu! Bak, Ağustos ayında Woodstock için doğuya gittim, tamam mı dostum?" Samuel cevap verdevam etti. "Oraya vardığımda anladım ki New York City, dostum, işte orası! Bu yüzden kaldım. Moondoggy'den - bu 'Bay Verlander', tamam mı? - ben festivaldeyken eve bakmasını istemiştim ve onu arayıp ben içeri girmeye çalışırken devam etmesini söyledim, tamam mı?"

"İçeri girmek mi?"

"Bilirsin, konserler almak. Müziğim için,

dostum." "Peki ne oldu?" Samuel sordu.

Gorczyk ellerini çılgınca sallamaya başladı.

"Kedimi kaybetti, dostum! Eşyalarımı kırdı, LP'lerimi bile çizdi! Neredeyse bütün dairemi yaktı. Sonra da kendini öldürttü, o yüzden tazminat da alamıyorum."

"Sorunlarınız için üzgünüm Bay Gorczyk," dedi Samuel, toplayabildiği kadar içtenlikle - ki bu o kadar da fazla değildi,

"Ama ayrıntılara ihtiyacım . Buradayken kimleri ağırlamış olabileceğini biliyor musunuz?"

"Kim ona ot bulduysa, odur." Gorczyk yutkundu ve aceleyle ekledi, "Bu konuda hiçbir şey bilmediğimden değil, dostum. Bana göre değil."

Mutfağa bir göz attığında bir sürü boş patates cipsi torbası gördü ve Samuel kendi kendine gülümsedi.

"Ben bir cinayeti soruşturuyorum evlat, senin ya da Bay Verlander'ın ne umurumda değil."

"Evet, tamam." Gorczyk buna inanmış gibi görünmüyordu. Sonra neşelendi. "Oh, hey, dostum, kiminle konuşman gerektiğini biliyor musun? Bayan Holzaur. Yandaki 3C'de oturuyor ve her zaman bir şeyler görüyor. Ondan Moondoggy'ye göz kulak olmasını istedim, tamam mı? Bir şeyler görmüş olabilir. Polislerin onunla konuşup bilmiyorum."

Samuel yine kendi kendine gülümsedi ama üstü kapalı göndermeye yanıt vermemeye karar verdi.

Bunun yerine, halının kesilmiş kısmının yanına çömeldi ve orada bazı sarı kristaller fark etti.

Sülfür.

Samuel'in bu noktada herhangi bir şüphesi yoktu ama sülfürün görülmesi, bunun kendisinin ve ailesinin bir an önce halletmesi gereken bir şey olduğunu doğruladı.

Bir ejderha olabilir ya da olmayabilir, ama bir iblis *kesinlikle* dahil.

Ayağa kalkarak gitmesini işaret etti.

"Yardımlarınız için çok teşekkür ederim Bay Gorczyk," dedi. "Çok yardımcı oldunuz."

"Elbette, dostum. Umarım adamı yakalarsın. Moondoggy bir pislikti ama başına geleni hak etmedi."

Koridora adım atan Samuel, kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve 3C dairesinin kapısını çaldı. Gorczyk'in dairesi 3B'nin kapısının aksine, Bayan Holzaur'un kapısı kararmış pirinç numara ve harf dışında boştu.

Kısa boylu, buruşuk, soluk bir elbise giymiş, saçlarında bigudiler olan bir kadın kapıyı açtı. Dudaklarının arasından yanan bir sigara sarkıyordu.

"Siz Bayan Holzaur musunuz?"

"Polis misiniz bayım?" diye sordu kısık bir sesle.

"Federal ajanım, aslında-Özel Ajan Jones."

"Çok yazık. Polis olmanı umuyordum, çünkü haber alamadım." Sigarasından bir nefes çekti.

"Özür dilerim, hanımefendi?"

Samuel'in yüzüne duman üfleyen Bayan Holzaur öksürdü ve sonra konuştu.

"O adam öldürüldüğünde benimle konuşmalarını söyledim, yippiler, uzaylılar, Çinliler ve diğer şeyler hakkında bir şeyler bildiğimi söyledim."

"Kapı komşunuz Michael Verlander'ın öldürülmesinden bahsediyorsunuz, değil mi?"

"O benim komşum değil. Komşum için burayı gözetliyordu. Yippilerden biri ya da onlara ne diyorlarsa. Kocam hala hayatta olsaydı ikisini de vururdu, gerçek bu."

"Hiç şüphesiz, Bayan Holzaur," dedi Samuel çabucak. "Uzaylılar ve Çinliler hakkında ne diyorsunuz?"

"Uzaylılar, bakın, mary-jew-ana'yı yapanlar onlar. O şeyi içmek, insanların uzaylılara neden oluyor ve sonra da yönetimi ele geçirecekler. Polislere her fırsatta bunu *söylüyorum* ama hiçbir şey yapmıyorlar!" Sigarasından bir nefes daha çekti.

Campbell ailesinin erkenden öğrendiği bir şey vardı ki o da deli olanların dikkat etmeye değer olduğuydu - çoğu zaman o samanların arasında iyi buğdaylar da olurdu. Bu yüzden Bayan Holzaur'un marihuana ve uzaylıların Amerika'nın gençliğini yok etme planları hakkında konuşmaya devam edip etmeyeceğini görmek için bekledi. Bayan Holzaur sakinleşmiş gibi göründüğünde sorular sormaya başladı.

"Peki Çinli kişi bu işe nasıl dahil oluyor?"

"*Çok açık*, değil mi? O yippie arkadaş, uzaylı dostlarıyla buluşmak için dışarı çıkarken arkadaşını içeri almamı istedi. "Bu adam-Albert'ın bir şeyler yemesine izin vermemi söyledi."

Samuel parladı.

"Albert?"

"Evet, Albert'a biraz yemek vermemi söyledi. Sanki Çinli bir beslemem gerekiyormuş gibi."

"Onu besledin mi?"

Bunun için Samuel'in daha fazla duman var.

"Tabii ki hayır! Bana sorarsanız, Albert kendi lanet zamanında yemek yiyebilir. Lanet olası Çinliler, her şeyi ele geçiriyorlar! Bakın, çok geçmeden *onlar* gibi çekik gözlü şeytanlar olacağız ve o zaman nerede olacağız, ha?" Sigarasını sürükledi, sonra da salonun muşamba zeminine bıraktı. "Kocam hayatta olsaydı, tüfeğini hepsine doğrulturdu, bu yalan değil."

Samuel kayıtsızca başını salladı, içini kaplayan sevinci belli etmemeye özen gösteriyordu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, Bayan Holzaur. FBI görüşlerinizi takdirle karşılıyor ve iddialarınıza gereken ilgiyi göstereceğimizden emin olabilirsiniz."

"Evet, doğru, sen de tüm erkekler gibisin, sadece konuşuyorsun ve hiçbir şey yapmıyorsun, senin sorunun bu. Eğer kocam hayatta olsaydı, kafana bir tüfek dayardı, *bunu* sana bedavaya söyleyebilirim."

Samuel, uzaylılar, yippiler, Çinliler ve kocasının av tüfeğiyle ne yapacağı hakkında kendi kendine konuşmaya devam eden Bayan Holzaur'a sırtını döndü. Adımlarında bir sıçrama vardı, çünkü artık bir adı vardı.

Albert.

Moondoggy'nin yan komşusu olan kaçık kadının Albert'a yemek vermesini isteyeceğinden nedense şüpheliydi. Ama ondan Albert *Chao* adında birini içeri almasını istey.

Şimdi Samuel'in Albert Chao'nun kim olduğunu ve Moondoggy'den ne istediğini bulması gerekiyordu....

SEKİZ

David Severn, ayak bileklerindeki ağrı olmasa, gayet mutlu olacaktı.

Ama buna değmişti. Mükemmel randevuyu bulmaya çalışıyordu ve bu o gibi görünüyordu. Debbie onun en iyi kızıydı ve süpermarket müdürü olarak çalıştığı zor bir haftanın ardından ona iyi vakit geçirtecekti.

İlk üç randevuları fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Golden Gate Park'ta çok hapşırmış ve Ghirardelli Meydanı'ndan hoşlanmamış, alışverişin romantik olmadığını, annesiyle yaptığı bir şey olduğunu söylemişti. Bir de Fillmore vardı.

Sirk palyaçoları gibi giyinmiş bir grup ucubenin çok gürültülü ve melodik olmayan müzikler çaldığı o gürültülü müzik şovlarından birine gitmek David'in aklının ucundan bile geçmemişti. David müzisyenlerin temiz giyimli ve gerçekten yetenekli olmalarını tercih ederdi; The Ventures ya da Buddy Holly gibi, Tanrı ruhunu şad etsin, ya da The Beatles'ın uyuşturucu kullanmaya başlamadan önceki hali gibi.

Ancak Debbie'nin hatırı için eğleniyormuş gibi yapmıştı.

-Ne de olsa onun en iyi kızıydı ve çok ama bunu bir daha yapmak istemeyeceğini umuyordu.

Ama o gece Fillmore'dan çıktıklarında Geary Bulvarı'ndan Steiner Caddesi'ne, David'in park ettiği yere kadar yürümüşlerdi.

Arabasını. Yolda Winterland'in önünden geçtiler. David buranın bir buz pateni pisti olduğunu biliyordu, ama Debbie Fillmoreun sahibinin bazen küçük mekâna sığmayacak kadar büyük konserler için kiraladığından bahsetti.

Sonra da buz patenine olan sevgisinden bahsetti.

Tam anda David bir sonraki Cuma gününün randevusunu planladı. Dışarı.

Tabii ki çok sevdi. Debbie de mükemmel bir patenciydi.
David'in kendisi için söyleyebileceğinden çok daha fazlasıydı bu. Birkaç kez düştü, birden fazla kez de arka tarafının üzerine düştü, ama Debbie sadece güldü, kalkmasına yardım etti ve nasıl düzgün yapılacağını gösterdi.

Bir süre sonra bu işi öğrenmişti. Ama ayak bilekleri acıyordu.

Yine de randevu genel olarak çok iyi geçmişti. Debbie o kadar eğlenmişti ki soyunma odasının yanında, mekân kapanıp personel onları dışarı atmak zorunda kalana kadar öpüşmüşlerdi.

Steiner Sokağı'na çıktıklarında David kolunu Debbie'nin beline doladı.

"Gerçekten çok güzel kaydın, bebeğim."

"Teşekkürler." Ona gülümsedi. Ona "bebek" demesi çok hoşuna gidiyordu. "Ben büyürken," dedi, "Sonja Henie'nin filmlerini izlerdim. O benim kahramanımdı."

"Vay canına, kısmet işte," dedi derinden.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti.

"Buddy Holly'nin benim kahramanım olduğunu biliyorsun. Bu da demek oluyor ikimizin de kahramanı uçak kazasında öldü!"

Kolunun altında kaskatı kesildi.

"*Lösemiden* öldü," dedi Debbie sert bir sesle. "Oslo'daki evine uçarken hayatını kaybetti."

Hayal kırıklığına uğrayan David nasıl cevap vereceğini bilemedi.

"Oh," dedi. Konuşmayı kurtarmaya çalışamadan arkalarından bir ses geldi.

"Merhaba, David."

Dönüp baktığında Nehru ceket ve yeşil pantolon giymiş, sivri burunlu genç bir Doğulu gördü. Ama adamın eşsiz görünüşüne rağmen David onu hiç tanıyamadı ve onun gibi birinin tanıdık gelmesinden biraz rahatsız oldu.

"Affedersiniz? Tanışıyor muyuz?"

Debbie daha da yaklaştı ve adam ona daha sıkı sarıldı. Debbie ile Doğu'nun arasına girmek için hafifçe kıpırdandı.

"David, bu kim?" diye sordu endişeyle. "Ben

de bunu öğreneceğim, bebeğim."

Doğulu başını salladı.

"Gerçekten , değil mi?"

"Neyi hatırlayayım?" David öfkeyle sordu. "Sen de *kimsin*?"

"Bana bunu soracak kadar küstah mısın?" diye karşılık verdi adam, sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Ben Albert Chao'yum! Sırf yanlış kızla konuştum diye *kovduğunuz* adamım!"

Debbie ona baktı. "Bu

doğru mu David?"

Şimdi hatırlamaya çalışarak yutkundu. Süpermarketin sahibi Bay Wilhelm her zaman Doğuluları stok elemanı olarak işe almakta ısrar etmiş, ama işten çıkarmayı David'e bırakmıştı. Bu Chao karakterinin de onlardan biri olduğunu düşündü.

"Bak dostum," dedi en iyi yönetici sesini takınarak, "eğer seni kovduysam, bunun iyi bir nedeni vardı, tamam mı? Bırak ben ve kız arkadaşım yolumuza devam edelim, sen de afyon inine ya da her neresiyse oraya dönebilirsin."

Doğulu kocaman bir sırıtışa büründü. "Oh, bundan zevk alacağım."

Bu sırıtışta David'in sinirine dokunan bir şeyler vardı ve artık ona bakmak istemiyordu. Okulda aldığı boks derslerini hatırlayarak kendini Debbie'den kurtardı, düzgün bir dövüş duruşu aldı ve Chao'nun suratına bir yumruk indirdi.

Doğulu eğilmeye çalıştı ama yeterince hızlı değildi. David'in yumruğunun adamın burnuna çarpması, kolundan aşağı ve yukarı keskin acı bıçakları gönderdi ve kemiğin kırılma sesini duyduğunda keskin bir nefes tısladı. Birine yumruk atmanın bu kadar acı verdiğini hiç hatırlamıyordu. Elbette o zamanlar eldiven giymişti....

Debbie, Tanrı korusun, hemen yanına koştu. "İyi misin?"

"Sanırım öyle."

Ama Doğulu yerinden kımıldamamıştı. Sivri burnu kan içindeydi ama etkilenmemiş görünüyordu.

David buna inanamıyordu - bu onun en iyi yumruğuydu!

Sonra adam bir şeyler mırıldanmaya başladı. David adamın söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordu ama fısıltıyla söylediği bir şey iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

Debbie ona daha sıkı sarıldı. "David, ne yapıyor?"

"Ben-ben-" David kekeledi. Sonra nefesini tutamadığını fark etti.

Ne halt ediyor bu?

Sonra Chao konuşmayı kesti ve ani sessizlik daha da korkutucuydu. David sokaktaki sesleri bile duyamadığını fark etti. San Francisco'nun ortasında bir Cuma gecesiydi, her yerde gürültü vardı, ama David kendi nefes alışının ve kalbinin göğüs kafesine düzensiz sesleri dışında hiçbir şey duyamıyordu.

Birden sıcak hava yüzüne sertçe çarptı. Steiner Sokağı'nın kaldırımında büyük bir yangının patlak verdiğini gördüğünde bile neredeyse anında terlemeye başladı.

Ateşin ortasında bir adam duruyordu. David adamın yüz hatlarını seçemiyordu ama bir şekilde adamın kendisine baktığını biliyordu.

Sanki o grubun Fillmore'da çaldığı tuhaf psychedelic şarkılardan birindeki bir şey gibiydi. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Yine de ateşi yüzünde hissedebiliyor, alevlerin gece havasına karıştığını görebiliyor ve Debbie'nin boğuk çığlığını duyabiliyordu.

Ateşin içindeki adam dev bir kılıç kaldırdı.

David'in duyduğu son şey kendi çığlığıydı.

Campbell'lar İmparator Norton Locası'nda bir araya geldiler.

Samuel'i çok üzen Mary, Jack'i de aradı ve ona ilk cinayet mahallinde bulunan sülfürden bahsetti. Jack, son zamanlarda şeytani faaliyetlere dair herhangi bir işaret olup olmadığını öğrenmeye çalışacağına söz verdi.

Deanna "ejderhanın kalbi" hakkında bir ipucu bulduklarını ama bunun Japonca olduğunu açıkladı. Samuel şüpheliydi -Çao Çince bir isimdi- ama her küçük parçanın yardımı olurdu. Bartow'un Berkeley'deki profesör arkadaşı metinleri tercüme ettiğinde daha fazla şey öğreneceklerdi.

Daha sonra -bir isimle silahlanmış olarak- her biri Albert Chao olarak bilinen adamı ve diğer kurbanlarla olabilecek herhangi bir bağlantısını bulmaya çalışarak ayrıldılar.

O gece geç saatlerde hepsi Lodge'a döndü. Deanna onlara oda servisinde bir yemek ısmarladı ve aile notlarını karşılaştırdı.

Önce Samuel gitti.

"Olası bir hedefle ilgili bir ipucu buldum ama oraya çok geç vardım. Önce Verlander'ın öldürüldüğü yerin yakınındaki barları kontrol ettim ve Albert Chao adının geçtiği bir yer . Barmen bana Albert'in iki ay önce bir süpermarketteki işinden kovulduğunu ve bu konuda kızgın olduğunu söyledi.

"Ben de süpermarketin izini sürdüm ve kimin kovduğunu öğrendim. Adamın kız arkadaşını bu gece Winterland'e götüreceğini söylediler."

Mary .

"Ooh, kim çalıyordu?"

Samuel kaşlarını çatarak, "Burası bir buz pateni pisti, Mary," dedi.

"Gerçekten mi? Konser salonu olduğunu sanıyordum. Hendrix ve Dead orada sürekli çalıyor."

Samuel onun ne demek istediğini anlamış gibi bile yapmadı.

"Her neyse, Winterland'e vardığımda polisler çoktan oradaydı,

sadece aşağı ve Sokak, ve Yani

vardı muhabirler. Her ikisi de ve

Süpermarket müdürü ve kız arkadaşı yakılarak öldürülmüş ve parçalara ayrılmıştı."

Deanna irkildi.

"Olamaz!"

Mary'nin ağzı bir çizgiye oturdu.

"Bu adamı durdurmalıyız baba."

"Önerilere açığım," dedi Samuel acı bir sesle, oraya zamanında gidemediği için kızgındı. "Berkeley'de ne öğrendin?"

Mary, Berkeley'i olası bir üniversite olarak araştıran bir lise öğrencisi kisvesi altında Marybeth Wenzel'in bazı öğrenci arkadaşlarıyla konuşmak için Berkeley'e gitmişti. Gizlediği şey, öğrencilerden birinin öldürüldüğü haberi üzerine endişelenmesiydi.

"Marybeth'in notları hep yüksekti ve tüm arkadaşları onun çok iyi olduğunu düşünüyordu. Tek sorun, insanların onun tuhaf bir erkek zevki olduğunu söylemesiydi."

Samuel kaşlarını çattı.

"'Tuhaf' tam olarak ne anlama geliyor?"

Mary'nin ifadesi de onunkini yansıtıyordu, yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi vardı.

"Kızlar söylemedi ama bir çocuk 'O sadece çekik gözlülerden hoşlanırdı' dedi. Sanırım Doğuluları kastediyordu."

Samuel başını salladı.

"Yani bu Chao'nun eski biri mi?"

"Benim tahminim bu."

Sırada Deanna vardı.

"Eski bir aşk olmasına şaşırmadım. İki Çin Mahallesi kurbanının çalıştığı çamaşırhane ve restorandaki insanlarla Albert'in eski öğretmenlerinden biri gibi davranarak konuştum ve her iki durumda da orada çalıştığını söylediler. Her ikisi de onun kovulduğunu ve kovma işlemini yapanların da bizim iki ceset olduğunu söyledi.

"Özellikle ilginç olan, çamaşırhaneden kovulmasının nedenlerinden birinin başvurusunda yalan söylemiş olması: Chao Çinli olduğunu söylemiş - aslında yarı Çinli yarı Japon."

Samuel iç çekti.

"Yani Chao'nun kin beslediği ve herhangi birimizin öğrenebildiği tek kişi öldü." Eğer bu doğruysa, çıkmaz sokaktaydılar.

"Sence işi bitmiş olabilir mi?" Mary umutla sordu.

Deanna başını salladı.

"Burada bir iblis var Mary, hatırladın mı? Bu da demek oluyor ki bu iş bitmeyecek. Chao bunun kontrolünün kendisinde *olduğunu düşünüyor* olabilir ama değil. Ve iblis, Chao'nun kini bitti diye öldürmeyi durdurmayacak."

"Ayrıca, böyle bir adamın muhtemelen onu kızdıran insanların uzun bir listesi vardır," dedi Samuel, sonra içini çekti. "Chao'nun nerede yaşadığını öğrenmeliyiz. Kimseden öğrenemediğim tek şey buydu."

"Jack'i aramalıyız, bakalım bir şey öğrenmiş mi?" dedi Mary, babasının yüzüne düşen gölgeyi görmezden gelerek.

"Tamam," dedi. "Ara onu, ama-"

Mary yataktan fırladı.

"-Dışarıdaki ankesörlü telefonu kullan, biliyorum."

Samuel kapıya doğru giderken arkasından seslendi.

"Sadece otelin telefon görüşmeleri için aldığı ücreti ödemek istemiyorum!" Ama o sözünü bitiremeden kadın gitmişti.

Kapı arkasından kapandığında Samuel Deanna'ya baktı ve konuşmaya başladı ama Deanna onun sözünü kesti.

"Bu yüzden saçların döküldü, değil mi?"

Samuel önce kaşlarını çattı, sonra bozuldu ve güldü. Kadın da onunla birlikte güldü.

Sonra onu kucakladı.

"Yaşlı ve kel bir adam olmama rağmen beni hala seviyor musun?"

Yaramaz bir sırıtışla, "Çok iyisiniz Bay Adam," dedi ve onu öptü.

DOKUZ

Albert onlara gösterdi. *Hepsini* gösterdi.

Üzgünüm Albert, iyi ama benim için çok ağırsın*. Bu kadar yoğunluğu kaldıramıyorum, anlıyor musun? Hafiflediğinde beni ara....*

"*mi?*" *Pfagh.*

Kaderinde büyük işler yapmak vardı. Bunu *biliyordu*.

Keşke tüm bu insanlar onun yoluna çıkmasaydı.

Maaş bordromda yalancılar istemiyorum, melezler de. Seni dışarı atmadan önce kurumumdan uzaklaş.

Annesi ölmeden önce ona atası efsanevi Ejderha Yüreği'nin hikâyelerini anlatırdı: feodal Japonya'nın kırsal bölgelerini dolaşarak yanlışları düzelten ve suçluları cezalandıran bir *ronindi*, ta ki cahil köylülerden oluşan bir güruh tarafından mahkûm edilene kadar.

Seni o kızla konuşurken gördüm. Burada bu tür davranışlardan hoşlanmayız, bayım. Kovulduğunu düşün.

İnsanlar bu çağda cahil köylülerin var olmadığını düşünmekten hoşlanıyorlardı. Ne de olsa bir insan Ay'da yürümüştü, bu da insanlığın evrimleştiği anlamına geliyordu, değil mi?

Yanlış.

Bu günlerde farklı biçimler aldı, ama aynı eski şarkıydı.

Süpermarketteki o piç onu kovduktan sonra derin bir depresyona girdi. Hayal edebildiği tek şey, görebildiği tek şey, hayal edebildiği tek şey onu aşağı çeken insanlardı.

Aptal melez! Gerçek *Çinlilerin olduğu Çin Mahallesi'ne ait değilsin.*

İnsanlar!

Her şey çocukken, annesi Japon olduğu için diğer Çin Mahallesi çocuklarının onunla alay etmesiyle başlamıştı. Anne ve babası ona sadece cahil olduklarını, daha iyisini bilmeyen çocuklar olduklarını ve büyüdüğünde her şeyin düzeleceğini söylemişti.

Ama işler düzelmedi. Döndüğü her yerde reddedilme, iğrenme ve tiksintiyle karşılaştı.

Ama her zaman annesinin Ejderha'nın Kalbi hakkındaki hikâyelerini hatırladı.

İşsiz kaldıktan sonra bol bol vakti oldu. Bu yüzden kütüphaneye gitti ve Japonca metin koleksiyonlarında bir şey olup olmadığını görmeye çalıştı.

Ve daha fazlasını buldu.

Hikayeler *Doragon Kokoro*'nun ruhunu hapseden bir iblisten bahsediyordu. Yine de metinlere göre, kanın gücü iblisin büyü gücünün önüne geçebilirdi.

Ejderhanın Kalbi'nin soyundan gelen biri, şeytanla lekelenmiş atasını yaşayanlar diyarına geri çağırabilir ve burada büyük bir güce sahip olabilirdi.

Sorun metinlerin eksik olmasıydı, bu yüzden büyünün tamamından ya da nihai etkisinden emin değildi. Yine de büyünün Ejderha'nın Kalbi'ni kendisine bağlayacağından emindi.

Ona tüm yanlışları düzeltme ve önemsiz insanları hayatından çıkarma yeteneği verir.

Başka bir büyü daha vardı -bu tamdı- ruhu seksen mevsim boyunca tekrar sürgün edecekti ama bunun ne faydası vardı? Neden sadece teslim olmak için büyük bir güce sahip olsun ki?

İlk başta okuduğu her şeye tam olarak inanmamıştı. Ama kaybedecek neyi vardı ki?

Kız arkadaşı yoktu.

Aile yok, iş yok, arkadaş yok.

Hiçbir şey yok.

Ama onun bir kaderi vardı. O Ejderha'nın Kalbi'nin soyundan geliyordu. Daha iyisini hak ediyordu ve bunu elde edecekti.

Sık sık gittiği bir bardan biri ona Moondoggy Verlander'dan bahsetti, gizemli şeylerin izini sürmede iyi olan yanmış bir hippiydi ve Albert onu işe aldı. Moondoggy onun ilk deneği oldu ve bu konuda biraz vicdan azabı duydu ama sonuçlar tam da umduğu gibiydi. Suçluluk duygusu yerini hızla coşkuya bıraktı.

Böylece Albert sonunda kendisine haksızlık , onu kaderinden alıkoyanlardan intikamını alabildi.

Şimdi onlar gitmişti ve kendini bir yol ayrımında buldu. Kendisi ve atalarından kalma *ronin* için sırada ne vardı?

O aptal süpermarket müdürü ona yumruk attığında hazırlıksız yakalanmıştı. Ama irkilmesine rağmen Albert sadece kısa bir acı hissetmişti. Ve burnunun kırılma sesini duyduğundan emin olmasına rağmen, kanı sildiğinde herhangi bir yara bulamamıştı.

Sanki Ejderha'nın Kalbi ona bağlı olduğu sürece yok edilemezmiş gibi görünüyordu. Metinlerde böyle bir şey yoktu ve kendisi ile atası arasındaki bu büyük birlikteliğin başka hangi bilinmeyen yönleri olduğunu merak etti. O kayıp metinde başka neler vardı?

Şimdi etrafına baktığında, yapabileceği daha fazla şey olması gerektiğini biliyordu.

Geçmişe bu kadar kafa yormak yeter, diye düşündü. Geleceği hakkında düşünmesi gerekiyordu.

Yaşadığı apartman dairesi, iyi niyetle konuşmak gerekirse, bir çöplüktü. Ev sahibinin deyimiyle "ev" küçücüktü; oturma odasının zemini eğri büğrüydü, yatak odasında yıpranmış ve lekeli bir halı vardı, mutfakta ise çatlak bir muşamba. Üzerinde uyuyabileceği bir hamağı ve dolaptaki makarnayı zar zor karşılayabiliyordu. Bir sandalyesi olmasının tek nedeni onu sokakta bulmuş olmasıydı.

Dünyada yükselmesi gerekiyordu.

Ve Ejderin Kalbi onun için bunu başaracaktı.

Elde edebileceklerini düşünüp küçük bir gülümsemeyle bir kez daha büyüyü söylemeye başladı. Belki de *roninle* daha fazla zaman geçirmek, toplumdan hakkı olanı almasını sağlayacaktı.

Cehennemin ateşleri parlak bir şekilde yandı ve *roninin* formu tavana doğru yalayan alevlerin içinde belirdi. Tıpkı ateşin Yoshio Nakadai'yi ölümünde tükettiği gibi, alevler de yüzyıllar boyunca onu takip etmeye devam etti. Albert ateşin sıcaklığının yüzünde dans ettiğini ve yetersiz ısıtılan dairenin soğuğunu kovduğunu hissetti.

Yine de hissettiği sadece sıcaklık değildi. Hayır, *güçtü*. Elinde *herkesi* öldürebilecek bir yaratık vardı. Atasını küçük bir intikamdan başka bir şey için kullanmasının zamanı gelmişti.

Ejderhanın Kalbi, tüm Japonya'da tanınan büyük bir kahramandı. Albert Chao da en az onun kadar ünlü olmaya kararlıydı.

Moondoggy'ye ödeyecek parası yoktu ama şimdi istediği kadar para alabilirdi.

Arkasından gelen bir gürültü üzerine arkasını döndüğünde kapının önünde kel bir adamın durduğunu gördü Görünüşe göre adam kapıyı tekmelemiş ve kilidi kırmıştı, bu da Albert'i rahatsız etmişti. Kapıyı tekmelemiş olması değil, dairesinin kapısının bu kadar kolay tekmelenebilecek kadar berbat *olması*.

Adamın bir tabancası vardı ama soyguncuya benzemiyordu. "Kimsin sen?" diye sordu.

"Benim adım önemli değil," dedi kel adam. "Ama ben seninkini biliyorum. Sen Albert Chao'sun, altı kişiyi soğukkanlılıkla öldürdün ve ben seni durdurmak için buradayım."

Albert geniş bir gülümsemeye boğuldu. "Bundan şüpheliyim."

Ve sözsüz bir şekilde Ejderha'nın Kalbi'nden kel adamı öldürmesini diledi. Sonsuz ateşlerle çevrili ruh, Albert'ın düşüncelerini anında eyleme dönüştürdü. *Ronin* katanasını başının üzerinde belli bir açıyla kaldırdı ve kel adamın köprücük kemiğine aşağı doğru bir *sokutso* darbesi indirmeye hazırlandı. Bunu yaparken Albert tekrar konuştu.

"Ejderhanın Kalbi'*ni* ben kontrol ederim, *gaijin*. Yaşadığım sürece ona ben hükmedeceğim."

"Peki," dedi kel adam. Silahını kaldırdı ve Albert'i vurdu.

Samuel, Smith & Wesson Model 60 tabancanın .38 kalibrelik mermisi Chao'nun dizine isabet ettiğinde Albert Chao'nun yüzünde beliren şok ifadesinin hoşuna gittiğini itiraf etmek zorundaydı; genç adam çarpık ahşap zemine düşerken kan pantolonunun paçasında leke haline gelmişti.

Chao'nun başı aşağı inerken duvara çarptı ve alnında kötü bir yara açıldı.

Ne yazık ki, Chao'yu yere sererken, kılıçlı adam hâlâ ona doğru ilerliyordu ve loş dairede acımasızca titreyen alevlere bürünmüştü.

Samuel tabancasını ruha doğrulttu.

"Bunun bir yararı olmayacak Samuel," dedi Deanna arkasından. O ve Mary koridorda beklemiş, kütüphanede buldukları ve Bartow'un Berkeley'deki profesör arkadaşı tarafından tercüme edilen karşı büyüyü hazırlamışlardı.

"Evet, biliyorum," diye omzunun üzerinden tersledi Samuel, üzerine doğru gelen ruhtan aceleyle uzaklaşırken. "Sadece biraz ürkebileceğini umuyordum. Feodal Japonya'da tabancalar *o kadar* da yaygın değildi."

Bartow'un verdiği kapsamlı notlar, on dokuzuncu yüzyıl Japonya'sında yaşamış ve kendisine "ejderhanın kalbi" anlamına gelen *Doragon Kokoro* lakabı verilmiş olan Yoshio Nakadai adında efendisiz bir *samuraydan* bahsediyordu.

Bingo.

İddiaya göre bir iblisin ellerinde öldüğünü ve ruhunun uygun büyüye sahip bir torunu tarafından diriltilebileceğini anlatan bu belgelerin bir kısmı kütüphanedeki belgeler arasında yer alıyordu.

Chao yarı Japon olduğu için Nakadai ile akraba olabileceğini fark ettiler.

İblisin Nakadai'nin ölümündeki rolü sülfürik kalıntıyı açıklıyordu. Bartow şeytani faaliyete işaret eden başka bir alamet bulamamıştı -ki bu zaten oldukça nadir görülen bir durumdu- bu yüzden o ve Campbell'lar bunu belirli bir şeytani niyetten ziyade ruhun kökenine bağladılar.

Ayrıca metinlerin arasında ruhu geri gönderebilecek bir büyü de vardı.

-Ve bu tamamlanmıştı. Ruhu kalıcı olarak kovmadı ama alternatifi yendi....

Ancak araştırmalarından elde ettikleri en değerli bilgi, iki sayfanın arasına sıkıştırılmış bir SFPL arama fişi olmuştu. Bartow bunu hemen cebine atmıştı, çünkü fişte kitabı en son alan kişinin adı ve adresi vardı.

Albert Chao.

Karşı büyüyü yazıya döktükten ve onu yapmak için ihtiyaç duyacakları malzemeleri topladıktan sonra, Ejderhanın Kalbi'ne başka birini öldürme talimatı vermeden önce onu durdurmayı umarak Chao'nun dairesine gittiler. Şu anda bir sonraki kurban Samuel'in kendisi gibi görünüyordu, çünkü ruhun katanasından gelen güçlü bir dilimi zar zor savuşturdu.

Samuel elini alevlerin yakınlığından ısınan yanağına götürdü. Garip bir şekilde, sıcaklığı hissedebilmesine rağmen, yangın daireyi tutuşturmamıştı.

"Büyü nasıl gidiyor küçük hanım?" Samuel Mary'ye seslendi.

"Bana öyle deme!" diye bağırdı Mary koridordan.

Sonra kapı aralığında göründü. Sağ elinde büyünün sözcüklerinin fonetik yazılışının yazılı olduğu bir not kâğıdı tutuyordu. Sol elinde ise San Francisco'nun küçük Japantown'undaki küçük bir eczaneden satın aldıkları bir tutam toz haline getirilmiş kihada kökü vardı.

Ejderhanın Kalbi kılıcını bir kez daha savurdu.

Samuel hırpalanmış bir sandalyeye takıldı ve katananın ateşli bıçağı kel kafa derisini yakarken onu kurtaran tek şey bu oldu. Daire çok seyrek döşenmişti ama aynı zamanda çok küçüktü ve çok yakında Samuel'in kaçacak yeri kalmayacaktı.

"Kahrolası Claymore nerede?" diye sordu kendini ruhla Mary arasında tutan Deanna'ya.

"Sen aklını mı kaçırdın? Bu bir katana! Claymore'u ikiye böler!"

Ruh, alevli silahını kullanarak üzerinde şaha kalktı, Samuel farkına varmadan kendini bir anda köşeye sıkışmış buldu.

Bir ses duydu. Mary büyüyü yavaşça söylüyor, telaffuzu doğru yaptığından emin oluyordu. İşe yaraması için doğru yapması gerektiğini biliyordu, ama acele şişlenecek ve cayır cayır yanacaktı.

Samuel hızlıca düşündü: Yakınlarda bir pencere vardı ama hızlıca bakınca yangın merdiveninin olduğu pencere olmadığı anlaşıldı. Albert beşinci katta , bu yüzden dışarı atlamak bir seçenek değildi.

Yaratık saldırmadan önceki anlarda, Albert'ı vurmanın adamın ruh üzerindeki etkisini kırmış olmasını diledi.

Lanet olsun.

Savaşçı katanasını kaldırdı. Şeytani alevlerin sıcaklığı Samuel'in yüzünü yaladı. Ne olacağını görmek için tabancasını ateşlemek için yarı cazipti, ama sadece bir mermiyi boşa harcayacağını biliyordu.

Yine de şimdi elinden geleni yapacaktı çünkü kaçacak.... kaçacak hiçbir yer yoktu.

Tabancayı kaldırdı.

Mary büyüyü bitirdi ve toz haline getirilmiş kökü *ronini* çevreleyen alevlerin içine fırlattı.

Katana havada kalsa da ruh başını geriye attı ve çığlık attı. Alevler daha da ısındı ve Samuel ellerini yüzünün önüne koyarak çarpan ısıdan korunmaya çalışmak zorunda kaldı.

Bir ışık
parlaması.

Sonra hiçbir
şey.

Mary sırıtıyordu.

"Sanırım işe yaradı," dedi muzaffer bir edayla.

"Şimdilik," dedi Deanna. "Profesörün notlarında ne dediğini unutma: Bu büyünün tek yaptığı onu yirmi yıllığına sürgün etmek."

Mary omuz silkti.

"Yirmi yıl sonra geri gelir ve tekrar durdururuz. Ay'daki evimizden bir mekikle aşağı inebiliriz."

Samuel gözlerini devirdi.

"Ay mekiği. Ay mekiği. Ay'da olsaydık, bahse girerim oradaki canavarlarla savaşmakla meşgul olurduk."

O konuşurken bile siren sesleri akşamın sessizliğini delip geçti. Pencereden dışarı baktığında itfaiye ve polis araçlarının binaya yaklaştığını gördü.

"Kaçmamız gerek," dedi acilen. Chao şu anda -daha doğrusu önümüzdeki yirmi yıl boyunca- zararsızdı ve tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı. Ama bunu polis halledebilirdi. Campbell'ların ayaklarını sürüyerek oradan çıkmaları gerekiyordu.

Arka merdivenlerden, şansları yaver giderse onları polisten uzak tutacak olan arka sokak çıkışına doğru koşarlarken, Deanna kısık bir fısıltıyla konuştu.

"Otele döndüğümüzde Marty'yi arayacağım ve eve dönüş uçağını ayarlayacağım."

Başarılı avın ardından kendini yücegönüllü hisseden Samuel, kendi iki sentini ekledi.

"Ve sonra Jack'i arayabilirsiniz, Küçük Hanım. Belki ikiniz birlikte akşam yemeği yiyebilirsiniz."

Deanna ona şaşkınlığını ifade eden bir bakış fırlattı ama Mary başını salladı.

"Sorun değil baba. Yani, teşekkür etmek için hepimiz onunla akşam yemeği yiyebiliriz sanırım."

Arka kapıdan koşarak çıktılar ve binanın arkasından sokağa doğru ilerlediler.

"Çocuktan hoşlandığını sanıyordum."

"İyi biri," dedi Mary, "onu görmek güzeldi. Ama her zaman söylediğin gibi baba, romantizm ve avcılık birbirine karışmaz." Sırıttı. "Siz ikiniz hariç."

Otobüs durağına doğru giderlerken Deanna kıkırdadı.

"Hadi eve gidelim."

Albert keskin bir nefes aldı, sonra hızla doğruldu.

Dizini iyi hissediyordu.

Elini başına götürdüğünde yaranın kapanmış olduğunu gördü ve kanı sildi.

Bir önceki geceki basit yumruğun aksine, bu bir çift yaraydı ve biraz daha uzun sürdü. Önce dizinden yaralanmış, bu da tüm vücuduna paroksismal ağrılar göndermişti. Duvara çarptığında birkaç saniyeliğine bayıldı ama o üç *gaijin* arasındaki konuşmaları duydu; kızın *berbat* bir aksanla kütüphanede bulduğu diğer büyünün sözlerini söylediğini de.

Ama büyüyü bitirip gittiklerinde, yeniden bir bütün olmuştu. Ejderhanın Kalbi'yle olan bağı her neyse, hâlâ varlığını sürdürüyordu.

Ona zarar veremezdi - en azından kalıcı olarak.

Kan lekeli pantolonunun paçasını yukarı çekerek çıplak etini ortaya çıkardı. Dizinde kan vardı ama derinin kendisi kırılmamış ve yara almamıştı.

Sırıttı. Sihir gibiydi.

Aslında bu bir sihirdi, hem de çok *iyi bir* sihir.

Albert bu üç *gaijin*'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da, savaşın bittiğini düşündüklerini biliyordu - en azından önümüzdeki yirmi yıl için.

Ama yirmi yıl dolduğunda Albert hazır olmayı planlıyordu.

Kırık kapısında üç polis memuru belirdi. "Kımıldama!"

"Neler oluyor memur beyler?" diye sordu masumca.

İçlerinden biri, "Silah sesleri dair bir ihbar aldık," dedi.

Albert olabildiğince saygılı bir sesle, "Hayır, efendim, memur bey," karşılık verdi. Şu anda isteyeceği son şey polisle başının derde girmesiydi.

Başka bir memur parçalanmış kilidi inceledi.

"Kapınız tekmelenmiş gibi görünüyor."

"Evet, haftalardır ev sahibinin bunu düzeltmesi için uğraşıyorum," diye cevap verdi.

Memur homurdandı. "Eminim öyledir." Sonra yere baktı. "Bacağına ne oldu?"

"Pantolonu Goodwill'den aldım. Bugünlerde seçici olmaya gücüm yetmiyor, biliyor musun?"

Polisin birkaç sorusu daha vardı ama kapı dışında suç işlendiğine dair bir kanıt yoktu ve onlar da bunun peşine düşmeye istekli görünmüyorlardı.

Onlar gider gitmez Albert gülümsedi.

Bunu hallettikten sonra, atasının gücünü kullanmanın en iyi yolunu bulmak için önünde yirmi yıl vardı.

2009

ON

"Biliyor musun," dedi Sam Winchester, "bu beni hâlâ biraz korkutuyor."

Dean hâlâ kırk yıllık *San Francisco Chronicle* makalesinin çıktısına bakıyordu.

"Ne, annemin ve büyükannemle büyükbabamın avcı olduğunu mu?" Dean on dokuz yaşındaki bir kız onu dövmeye başladığında ne kadar şaşırdığını hatırladı ve sonra kızın taktığı koruyucu bileziği görüp ikisini bir araya getirdi.

Annem gerçekten nasıl kıç tekmeleyeceğini biliyordu.

Gerçi Winchesterlar büyürken aile geçmişleri onlar için hiçbir zaman büyük bir öncelik olmamıştı. Dean'in büyükanne ve büyükbabası merdiven duvarına asılmış soluk resimlerde zar zor hatırlanan yüzlerdi. Anneleri öldükten sonra önemli olan tek aile Sam ve babaları ve daha sonra da Bobby gibi çocuklar büyüdükçe onlara vekil amca olan kişilerdi. Ve Caleb ve Papaz Jim.

Sam Dean'in sorusunu yanıtlarken gülümsedi.

"Hayır, bir şekilde avcı olmaları mantıklı," dedi. "Ama onların adını almış olmamız ve babamın bunu bize hiç söylememiş olması çok tuhaf."

Dean alaycı bir şekilde homurdandı.

"Bunu da babamın bize hiç anlatmadığı şeyler listesine ekle. Bir kitap doldurabiliriz-" Birden gözlerinde uzaklara dalan bir bakış belirdi. "-kitap. *Orospu çocuğu*."

Mutfaktan hızla oturma odasına geçen Dean, her zaman yanında taşıdığı yıpranmış spor çantasına yöneldi ve son dört yıldır avcılar olarak hayatlarının ayrılmaz bir parçası olan deri ciltli defteri çıkardı - babam ortadan kaybolduğundan ve Dean, Sam'i geride bıraktığı hayata geri döndürmek için Stanford'a gittiğinden beri.

Babamın günlüğü.

Öfkeyle, 1980'lerin sonlarını kapsayan bölümü bulana kadar sayfaları çevirmeye başladı ve aradığını buldu.

"İşte başlıyoruz," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Ejderhanın Kalbi-San Francisco, 1989. Yirmi yıl sonra ve babam bununla yüzleşti!"

Sam mutfak masasından kalktı ve kardeşini takip etti. "Tamam, evet, bu bir şeyler başladı. Bir kılıç vardı
değil ?"

"Evet," diye bir ses geldi arka odadan. Bobby tekerlekli oturma odasına doğru ilerlerken kucağında kahverengi koli kâğıdına ve sicime sarılı uzun, ince bir paket vardı ve kardeşlerin yanına oturdu.

Her zaman taktığı beyzbol şapkasının altından onlara bakarak paketi havaya kaldırdı.

"Eğer siz ikiniz *Doragon Kokoro*'nun peşinden gidiyorsanız, buna ihtiyacınız olacak."

Sam paketi aldı.

Bir katana bekleyen Dean, Sam ipi çözüp düz kahverengi kağıdı yırttığında ve bir kanca açtığında şaşırdı

kılıç. Bilek siperliği olan bir kabzası ve bunun ötesinde kancayı oluşturmak için en uçta kıvrılan uzun bir bıçağı olan ek bir parçası vardı.

Yine de ilginç olan kısım bu değildi: Asya harfleriyle yazılmış rünler -Dean Çince ve Japonca arasındaki farkı asla anlayamazdı- kılıcın kabzasına kazınmıştı.

"Baban yirmi yıl önce *Doragon Kokoro*'yla karşılaştığında," diye başladı Bobby, "ruhu uzaklaştırmak için bunu kullandı. Kalıcı olmasını umuyorduk, ama büyük olasılıkla büyükannenle büyükbabanın yaptığını başarmış ve yirmi yıl boyunca ondan kurtulmuş olacağımızı biliyorduk.

"Bu yüzden o lanet şeyi sakladım."

Dean yine homurdandı. Bobby'nin bir şey saklamak için nedene ihtiyacı yoktu, o klasik bir sürü faresiydi. Ve defalarca keşfettikleri gibi, bu iş kolunda gelecekte işe yarayabilecek hiçbir şeyden kurtulmak para kazandırmıyordu.

Sam Dean'e baktı.

"Babamın günlüğünün o bölümünü okumayalı yıllar oldu. Ne yazıyordu?"

Dean tekrar deri ciltli deftere baktı. "Aslında bir sürü var."

ON BİR

John Winchester arabasını bahçeye çekti, tütsü kokusu hâlâ burun deliklerini sızlatıyordu. Zor bir mücadele olmuştu ama büyü kötü ruhu sonsuza dek yok etmişti.

Bir yanı Henderson'da kalıp iyi bir uyku çekmek istiyordu ama çocuklardan çok uzun süredir uzaktaydı. Onları Güney Dakota'da bir okula kaydettirmiş, adres olarak da Singer Hurdalığı'nı vermişti ve güz dönemi neredeyse bitmek üzereydi. Biter bitmez Bobby Singer'ın misafirperverliğini kötüye kullanmayı bırakacaktı.

John bunu bu kadar çok kullanmaktan hoşnut değildi ama çocuklara, özellikle de altı yaşındaki Sammy'ye eğitimlerinde mümkün olduğunca devamlılık sağlama ihtiyacını da anlıyordu.

sonra işin onları nereye götüreceğini görecekti.

Onları görme ihtiyacı hissetmesinin başka bir nedeni daha vardı. O kötü ruh iki genç kızı hedef almıştı ve içinde bulundukları tehlike evlerine çok yakındı. John çocuklarının dışarıda her ne varsa ona karşı kendilerini savunabilmeleri gerektiğini biliyordu; bu sürece Sammy'nin on yaşındaki kardeşi Dean ile başlamıştı bile. Dean, John'un M1911'iyle iyi bir nişancıydı ve av tüfeğini demir mermilerle doldurup tek bir hareketle ateşleyebiliyordu.

Eninde sonunda Sammy'yi de eğitmesi gerekecekti.

Ama henüz değil.

Bütün gece araba kullanmıştı ve Impala'nın motorundan garip bir takırtı sesi gelmeye başlamıştı. Bobby'nin aletlerini ödünç alıp iyi bir gece ya da gündüz uykusu çektikten sonra kontrol etmesi gerekecekti.

Arabayı park ettiğinde güneş doğudan yükseliyor, Bobby'nin evini çevreleyen çeşitli arabaların, kamyonların ve enkazların arasından gelişigüzel parlıyordu. Impala'dan inerken gözlerini kısarak verandaya doğru sert adımlarla yürüdü.

Sam daha ön kapıya ulaşamadan dışarı koştu.

"Baba!" diye bağırdı çocuk kollarını John'un bacaklarına dolayarak. Kendine engel olamayan John sırıttı.

"Selam Sammy."

"Evde olmana çok sevindim!" dedi çocuk, kızgın bir ifadeyle babasına bakarak. "Dean sürüngen gibi davranıyor."

John başını kaldırdığında Bobby ve Dean'in kapıda durduğunu gördü. İlki her zamanki gibi flanel tişörtünü, kasketini ve kot pantolonunu giymişti ve yüzünde sinirli bir ifade vardı. İkincisi ise somurtuyordu.

"Ben sürüngen *değilim*," diye itiraz etti Dean. "Sadece son çöreği yedim. Büyütülecek bir şey değil!"

"Ama Bobby onu alabileceğimi söyledi!" Sam hâlâ John'un bacaklarına sarılı olduğu yerden feryat ediyordu.

Bobby acı çeken bir ses tonuyla, "İkinizin de iki çocuğu olabilir demiştim," dedi. John'a birkaç kez Dean ve Sam'e bakmaktan rahatsız olmadığını söylemişti, çünkü kendisinin hiç çocuğu olmamıştı. Yine de şu anda çocuksuz olmanın yararları olduğunu anlamaya başlamış gibi görünüyordu.

John eve doğru yürümeye başladı ama Sam hâlâ onun bacaklarından birine tutunduğu için bu daha çok garip bir ayak sürüme hareketiydi. O daha bir metre bile gidemeden ikisi de bunun gülünçlüğüne kıkırdamaya başladılar. Bir adım sonra

İkinci olarak Bobby ve Dean de gülmeye başladı ve dakikalar sonra hepsi Bobby'nin mutfak masasının etrafında oturmuş, keyifleri yerine gelmişti.

Dean ve Sam o yokken yaşadıkları tüm maceraları ona anlattılar. Hafta sonları bahçedeki arabaların arasında saklambaç oynuyorlardı, iki genç çocuk için bir cennetti bu. Hafta boyunca okula gidiyorlardı ama sadece Sam bu konuda konuşmakla ilgileniyor gibiydi. O da birinci sınıftaydı, yani ders yükü Dean'inkinden daha kolaydı.

"Bayan Roach üçüncü sınıf ödevlerini yapabileceğimi söyledi!" dedi gururla. John şaşırmıştı.

"Çünkü sen bir dexter'sın," dedi Dean.

"Hayır, bu onun zeki olduğu anlamına geliyor Dean," dedi John. "Ve bu iyi bir şey.
Seninle gurur duyuyorum Sammy."

Sam dilini kardeşine doğru uzattı. "Dean
de üçüncü sınıfta okuyor!"

" cehenneme, Sammy!" Artık beşinci sınıfta olan Dean, "Canın cehenneme Sammy!" dedi.

John, eğitim çavuşunun Kolordu'da her zaman kullandığı sesi takındı.

"Hey! Bu kadar yeter!" dedi sertçe. "Daha fazlasını duyarsam, olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Her ikisi de Çocuklar Clammed doğru Yukarı, bakıyor aşağı at onların utanarak turlar.

"Özür dilerim efendim," dedi Dean.

"Üzgünüm baba," diye Sammy.

"Böylesi daha iyi."

Bir süre sonra çocuklar oynamaya gitti ve John Bobby'yi oturma odasına kadar takip etti. İkisi de ellerinde birer şişe Budweiser ile kanepeye oturdular ve John ona kötü ruh hakkında bilgi verdi.

Bobby, "Görünüşe göre iyi idare etmişsin," diye .

John, Bobby'nin yetersizlik konusundaki yeteneğine kıkırdadı.

"Evet. Bu arada Impala'nın motoru yine bozuldu. Uyuyup dinlenmem lazım ama daha sonra blokların üzerine koymak istiyorum."

"Sorun değil." Bobby, John'dan birkaç yıl daha uzun süredir avcılar topluluğunun bir parçasıydı ve araba tamiri için başvurulacak adam olarak çoktan ün kazanmıştı. Ama John da kendi çapında iyi bir tamirciydi ve Impala'nın motorunu herkesten daha iyi biliyordu.

John gözlerini ovuşturdu, bu hareket görüşünü açtı ama yorgunluğunu artırmaktan başka bir işe yaramadı. Av sonrası adrenalin onu yolda da ayakta tutmuştu ama şimdi çocukların yanına döndüğüne göre yorgunluk onu bir battaniye gibi örtmeye başlamıştı.

"Pişen bir şey var mı?" diye sordu.

Bobby av camiasının nabzını Harvelle's Roadhouse dışındaki herkesten daha iyi tutuyordu. John'un asıl bilmek istediği, onları Mary'nin katiline götürecek herhangi bir bilgi alıp almadığıydı.

"Aslında, evet." Bobby ayağa kalktı ve şöminenin önündeki masanın üzerinde dağınık duran kâğıtları karıştırmaya başladı. "*Doragon Kokoro* geri döndü."

İsim hiç tanıdık gelmedi. "O da

ne?"

"Pis ruh. Yirmi yıl önce San Francisco'da ortaya çıktı ve insanları öldürdü. Şimdi geri döndü ve onu durduracak tek şey bende."

Aniden tetikte olan John hemen kafasında kilometreyi hesaplamaya başladı.

"San Francisco çok uzakta, özellikle de Impala'nın motoru . Ama muhtemelen oraya gidebilirim-"

Bobby elini kaldırdı.

"Dur bakalım, John. Yorgunluktan kendin söyledin. Ve bir köpek yaşından beri çocuklarla vakit geçirmedin."

John da onunla aynı fikirdeydi ama başka bir avdan, yok edilecek başka bir katilden, Mary'yi kimin öldürdüğünü bulma şansından söz edilince yorgunluğu sonbahar yaprakları gibi döküldü.

"Bunu yapabilecek başka biri var mı?"

Bobby tereddüt etti ve John'un ihtiyacı olan tek şey buydu.

"İnsanların öldüğünü söyledin Bobby. Önemli olan tek şey bu." Ve intikam, ama bundan bahsetmesine gerek yoktu. "Ne yapmam gerekiyor?"

Bobby masasının arkasına uzanarak yerden bir kılıç aldı. John kılıcın neden kında olmadığını anlayamadı ama sonra bunun Asya'dan gelen türden bir kanca kılıç olduğunu gördü. Bu şeyler pek iyi kılıflanmıyordu....

Ayrıca kılıcın üzerine kazınmış *kanji* karakterlerini de gördü. "Sihirli kılıç mı?"

Bobby başını salladı.

"Hayır, sadece süslü bir etiket. Karakterler sadece 'Ejderhanın kalbini del' anlamına geliyor."

"Nereden biliyorsun?" John sordu.

Buna karşılık Bobby, kulağa Japonca gibi gelen birkaç cümle sıraladı.

"Ah," dedi John beceriksizce. Bobby'*nin* bilmediği bir şey olduğunu varsaymaması gerektiğini daha iyi bilmeliydi. "Sanırım bana siktirip gitmemi ve ölmemi söyledin," diye ekledi.

Bobby sırıtarak, "Onun gibi bir şey," diye cevap verdi. "Ve tek yapman gereken bunu ejderhanın kalbinden geçirmek. Hikâyenin sonu -en azından şimdilik." Sonra sırıtışı düştü. "Bak, sen yokken Impala'nın motoruna bir göz atıp onu yeni gibi yapacağım."

"Oraya nasıl gideceğim? Özellikle de bununla." Kılıcı işaret etti.

"Uçağa bin," dedi Bobby. "Kılıcı göndereceğim ve San Francisco'ya vardığında orada seni bekliyor olacak."

"Tamam, bu işe yarayabilir." John bunu hiç düşünmemişti. Ama yine de Bobby'nin meşru ve düzenli bir gelir kaynağı vardı. Sadece uçak bileti almak ve havayolu güvenliğinden geçiremeyeceğiniz eşyaları göndermek John'un bütçesini aşıyordu. Impala'yı ayakta tutmak için bile yeterince mücadele ediyordu, özellikle de benzinin galonu bir doların üzerindeyken.

Bobby, *Doragon Kokoro*'nun Albert Chao adında yarı Çinli, yarı Japon bir adam tarafından geri getirilen bir *roninin* ruhu olduğunu açıkladı. Bir avcı -Bobby'nin duyduğuna göre Jack Bartow adında bir adam- tarafından yapılan bir büyü ruhu yirmi yıllığına sürgün etmişti. Ve bu tam yirmi yıl önceydi.

"Büyüyü yapan avcıya ne oldu?"

"Bartow mu? Daha sonra öldü, bir çifti onlara musallat olan intikamcı bir ruhtan kurtardı. İşe başladıktan hemen sonra onunla tanıştım ve bu da dahil olmak üzere bir sürü eşyasını bana bıraktı."

Bununla birlikte kılıcı kaldırdı.

"Nereden bulmuş bunu?" John sordu.

"Berkeley'de Doğu Çalışmaları Bölümü'ndeki bir adamdan aldım. Adam yirmi yıl önce birkaç avcıyla birlikte Bartow'a yardım etmiş, sonra buna rastlamış ve *Doragon Kokoro* geri döndüğünde Bartow'un bununla ne yapacağını bileceğini düşünmüş. Şimdi elimizde Çin Mahallesi'nde cayır cayır yanmış ve kurdelelerle kesilmiş ölüler var."

"Çin Mahallesi mi?" John kirli sakallı çenesini ovuşturdu. "Bunun bir *Japon* ruhu olduğunu sanıyordum."

"Dediğim gibi, Chao bir melez. Bunun ötesinde pek bir şey bilmiyorum." Sonra dikkatle arkadaşına baktı. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Muhtemelen Harvelle'e gidip bu halledebilecek birini bulabilirim. Birkaç gün o kadar da fark yaratmaz."

John önce cevap vermedi. Onun yerine yemek odasında çok yaygın olan "Sana en son ben dokundum" oyununu oynayan Dean ve Sam'e baktı.

Noel yaklaşıyordu ve Noel'i çocuklarla geçirmek istiyordu....

Ama eğer tek gereken kılıcın üzerinde yazdığı gibi Ejderha'nın Kalbi'ne girmesiyse, bu iş sadece birkaç gün sürerdi. Çok geçmeden dönmüş olurdu.

"Çıtır çıtır yandı demiştiniz."

Sonra o görüntü tekrar aklına geldi.

Karısı Mary tavana yapışmış, karnından dışarıya doğru kan birikiyor, ateş onu sarıyor ve tüketiyor.

Hayatını bunu kimin ya da neyin yaptığını bulmaya adamıştı. Doğru, avlanmak için başka sebepleri vardı - insanlar ellerinde ölüyordu

Çoğu kişinin gerçekten var olduğuna inanmayı reddettiği canavarların.

John Winchester on sekiz yaşındayken ABD Deniz Piyadeleri tarafından askere alınmıştı ama kendi isteğiyle gitmişti, çünkü Deniz Piyadeleri'ndeki üstlerinin ona öğrettiklerine inanıyordu: Deniz Piyadesi olmak hayat kurtaracaktı. Vietnam'da geçirdiği bir yıl onu bu düşünceden uzaklaştırmıştı ama içindeki dürtü hâlâ oradaydı.

Yine de hayat kurtarmak bir yan fayda gibiydi. Çünkü Vietnam'dan döndüğünde bunu tek bir düşünceyle yapmıştı: *Hayatımın geri kalanını Mary Campbell ile geçirmek istiyorum.* Ve on yıl boyunca bunu yaptı, ta ki o *şey-şeytan*, canavar, her neyse- onu kendisinden alana kadar.

Hayır, avlanmasının gerçek nedeni -onu her gün harekete geçiren neden- karısını neyin öldürdüğünü bulmak ve sonsuza dek yok etmekti.

Belki de Ejderhanın Kalbi onu nerede bulabileceğine dair başka bir ipucu sağlar ve sonunda kalbinin son altı yıldır haykırdığı intikama ulaşırdı.

John yenilenmiş bir kararlılıkla Bobby'ye döndü. "Uçağım ne zaman?"

ON İKİ

Tommy Shin Yaşlı Adam'la uğraşmaktan gerçekten nefret ediyordu.

Ne yazık ki pek fazla seçeneği yoktu. Yaşlı Adam iş yaptığı insanlar arasında hâlâ saygı görüyordu. İhtiyar'ın yardımı olmadan Tommy'nin kokain tedarikçisini elinde tutması mümkün değildi. Çin Mahallesi'nde İhtiyar'a iyilik borcu olmayan tek bir kişi bile yoktu.

Bu yüzden Tommy ona katlandı ama sadece başka seçeneği olmadığı için.

Bir gün, kendi kendine söz verdi, sonunda hak ettiği saygıyı görecek ve Yaşlı Adam'ı otlatmaya gönderebilecekti. Şimdilik ona ihtiyacı vardı.

Özellikle de olan biten diğer şeylerden sonra.

Tommy İhtiyar'ı San Francisco'nun Çin Mahallesi'ndeki Pasifik Caddesi'nde bulunan Shin's Delight restoranının üst katındaki ofisine çağırdı. Her zamanki gibi, Yaşlı Adam içeri girdiğinde onunla alay etti. Burası İhtiyar'ın ofisi olduğunda, Çin'den gelen tablolar ve eserlerle süslenmişti.

Ama Tommy bundan hoşlanmamıştı. Bu yüzden ofis onun olunca, yerine *Batman* ve *Cehennem Silahı 2* gibi filmlerin ve REM ve Public Enemy gibi grupların çerçeveli posterlerini astı. Duvarları bile yeniden boyamıştı.

Turistler bir Çin restoranının duvarlarının kırmızı ve altın süslemeli olmasını ve bu durum turistleri yabancılaştırmıyordu.

paraları vardı. Ama Tommy ofisinin siyah renkte yeniden yapılmasında ısrar etmişti. Bir dergide karanlık duvarların insanları nasıl gerginleştirdiğine dair bir makale okumuştu ve Tommy insanların onun yanındayken gergin olmalarından hoşlanıyordu.

Şimdi Yaşlı Adam film ve müzik afişlerine o küçümseyici bakışıyla bakıyor, sonra da Tommy'ye çeviriyordu.

Yaşlı Adam'ın kâğıt beyazı saçları sıradan bir şekilde kesilmişken, Tommy'nin saçları köpüklü ve dikenliydi; Yaşlı Adam'ın geleneksel Çin kıyafetleri giydiği yerde, Tommy'nin üzerinde kolları kolunun dörtte üçüne kadar kıvrılmış beyaz keten bir ceket ve yakası yukarı kıvrılmış koyu mavi bir polo gömlek vardı.

"Geleneklerimize saygısızlık etmeye devam ediyorsunuz."

Yaşlı Adam Tommy'yi gördüğünde hep böyle derdi ve tabii ki bunu Mandarin dilinde söylerdi.

İngilizce konuşmasına rağmen Tommy'nin yanıtı da aynı ezbercilikteydi. "Bu gelenekler Çin'de kaldı. Artık Amerika'dayız. Biz
öyle davranmalı."

Yaşlı Adam Tommy'nin karşısındaki misafir koltuğuna oturdu ve Mandarin dilinde konuşmaya devam etti.

"Beni buraya ne kadar embesil olduğunuzu hatırlatmak için çağırmadığınızı varsayıyorum."

Tommy gülümseyerek Yaşlı Adam'ı şımartmaya ve konuşmaya Mandarin dilinde devam etmeye karar verdi.

"Hoşuma değil, ama evet, bir nedeni var." Masasının üst çekmecesini açtı ve bir dosya çıkardı. Dosyayı Yaşlı Adam'a uzatarak, "Bir sorunumuz var. Bunu nasıl çözebileceğime dair tavsiyelerinize ihtiyacım var."

Dosyayı alan Yaşlı Adam .

"*Şimdi* de benden tavsiye mi istiyorsun?"

Tommy hâlâ gülümseyerek, "*Önemli konularda* her zaman senin tavsiyeni isterim," dedi. Sonra bıraktı, çünkü bu ciddi bir işti. "Teğmenlerimden üçü öldü. Bu polis dosyasının bir kopyası, içerideki polisimden aldım."

"Neden böyle saçma riskler alıyorsunuz?" diye sordu Yaşlı Adam. "Polise güven olmaz."

Tommy kaşlarını çatarak, "Bu adama bana istihbarat sağlaması için iyi para ödüyorum," dedi. "İşe yarıyor."

"Bu bir para israfı. Polis bizim yöntemlerimiz hakkında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden yasalarını halkımıza uygulayamazlar. Onların benimseyerek operasyonlarımızı zorlaştırmalarını kolaylaştırıyorsunuz. Ve maaş bordronuza bir tane koyarak, keşfedilme riskini göze almış olursunuz."

Tommy öne doğru eğildi, elleri ahşap masanın üzerinde düz duruyordu.

"Ben devraldığımdan beri kârlar *arttı* ve tutuklananlar arasında hiçbir şeyden haberi olmayan düşük seviyeli işçiler var. Ben ne yaptığımı biliyorum."

Şimdi Yaşlı Adam gülümsedi.

"O zaman neden benim yardımıma

ihtiyacın var?" Tommy sandalyesine

yaslandı. "Dosyayı oku."

Yaşlı Adam sonunda dosyayı açtı, içine baktı ve yüzünü buruşturdu.

Tommy de Teng, Li ve Lao'nun öldüğünü ilk duyduğunda hemen hemen aynı tepkiyi vermişti. Onları kim öldürdüyse aşırıya kaçmıştı: onları kızartmış ve parçalara ayırmıştı. Lao'nun cesedi Tommy tarafından restoranın arkasındaki bir ara sokakta bulunmuştu. Manzara

onu hasta etmişti ve ardından gelen kusma çok güzel bir çift mokaseni mahvetmişti.

Yaşlı Adam dosyayı kapatırken Tommy, "Birileri," dedi, "büyük bir belaya bulaşacak."

Yaşlı Adam başını salladı.

"Bu sadece birkaç teğmeninizi öldürmekten daha fazlası. Eğer sadece kafalarının arkasına sıkılan bir kurşun olsaydı, aptalca bir şey yapmış olmalarını beklerdim. Ama bu...." Yaşlı Adam içini çekti. "Bu önemli kaynaklara erişimi olan biri tarafından yapılan bir güç oyunu."

Hayal kırıklığına uğrayan Tommy ellerini havaya kaldırdı.

"Ne tür bir 'kaynak' *bunu* başarabilir?"

"Bu dünyadan değil," dedi Yaşlı Adam, "öbür dünyadan."

Tommy gözlerini devirdi.

"Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? Polis arkadaşınızın verdiği raporu gerçekten *okudunuz* mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yaşlı Adam dosyayı açıp belirli bir sayfaya getirdi ve masanın üzerine itti.

"Adli tabibin raporunu görüyor musunuz? Cesetlerde eşit olarak dağılmış üçüncü derece yanıklar vardı, ancak cesetlerin yakınında herhangi bir yangın izi yoktu. Cesetler taşınamayacak kadar kırılgandı."

"Yani?" Tommy bunların ne fark yarattığını merak ederek sordu.

"Yani, seni genç aptal, bu ölümler doğal değildi."

Tommy güldü.

"O zaman ne, onlar süper *doğal* mı?"

"Benimle alay etme," dedi Yaşlı Adam ciddiyetle. "Hatırlamak için çok gençsin ama bu daha önce de oldu. Yirmi yıl önce Çin Mahallesi'nin birkaç vatandaşı böyle bir şekilde öldürüldü. Söylentilere göre bundan Ejderha'nın Kalbi sorumluydu. Geri dönmüş olması mümkün."

Tommy bir kez daha gözlerini devirdi.

"Bu sadece bir peri masalı! O kötü ruhu gençken duymuştum. O zaman da , şimdi de aptalca."

Yaşlı Adam omuz silkti.

"İsterseniz alay edin," dedi. "Öldürülenler *senin* teğmenlerin, ne önemi var ki? Ama birinin Ejderha'nın Kalbi'ni bir kez daha çağırdığı çok açık. Ve o kişiyi bulmanız ve o *sizi* öldürmeden önce sizin onu öldürmeniz gerektiği de bir o kadar açık."

Yaşlı Adam bununla birlikte sandalyesinden kalktı. Kapının yanındaki posterde Mel Gibson ve Danny Glover'ın resmine dudak bükmek için bir kez durakladıktan sonra döndü ve Tommy'ye son bir veda şansı verdi.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun," dedi, "ama sen sadece şansı yaver giden bir aptalsın."

Tommy tiksintiyle başını salladı ama cevap verme zahmetine katlanmadı. Bir parmağını, hayatta kalan tek teğmeni Benny Hao'nun beklediği, ofisin dışındaki fuayeyle kurmasını sağlayacak dahili telefona doğru uzattı.

"Buraya gel," dedi İngilizce olarak.

Hao, geniş omuzlu, kaslı ve heybetli bir şekilde odaya girdi.

"Evet, patron?"

"Mai-Lin'söyle, 'Ejderhanın Kalbi' hakkında ne bulabilirse bulsun."

Benny kısa bir an için güldü, sonra Tommy'nin bu espriyi paylaşmadığını gördü ve durdu.

"Emin misin patron?" diye sordu çekingen bir tavırla. "Bunun sadece bir hikaye olduğunu sanıyordum."

"Belki ama emin olmak istiyorum."

"Uh, tamam." Kapıya doğru ilerledi, sonra döndü. "Al da dışarıda."

"Ne istiyor *bu*?" Tommy hırladı. "Bir randevusu olduğunu söyledi."

Tam Benny'ye Al'ı kafasından vurmasını söyleyecekken, Tommy randevuyu aslında kendisinin aldığını hatırladı; sadece ölümleri çevreleyen karmaşa içinde unutmuştu.

"Kahretsin," diye tükürdü. "İyi, gönder şu küçük ahmağı içeri." Benny başını sallayarak odadan çıktı.

Biraz sonra Al içeri girdi, üzerinde polo tişört, kot pantolon ve Tommy ile aynı tip mokasen ayakkabılar vardı. Omuz hizasındaki koyu renk saçları küçük bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı.

"Ne istiyorsun?" Tommy sabırsızlıkla sordu. Benny'nin fuayedeki telefonda Mai-Lin'le konuştuğunu duyabiliyordu.

"Sizinle tahsilat işlemlerinin iyileştirilmesine yönelik fikirlerim hakkında konuşmak istedim."

Tommy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Koruma parasının tahsilatında sorunlar yaşıyoruz ve sanırım nedenini biliyorum. Her zaman ayın ilk günü tahsilat yapıyoruz."

Tommy bu konuşmayı yaptığına inanamıyordu.

"Al, dikkat ettin mi bilmiyorum ama grup insanımız *öldü*."

"Uh, tamam. Ben sadece-" Al boğazını temizledi ve devam etti. "Ayın ilk günü tahsilat yaptığımızda, genellikle mal sahipleri tüm paralarını banka hesaplarına yatırmış oluyorlar, bu yüzden kasada hiç para kalmadığını iddia ediyorlar. Tüm tahsilatları her ayın ilk Cumartesi günü yaparsak daha iyi olur. Cumartesi günü bankalar kapalı olduğu için mal sahipleri nakit paralarının olmadığını söyleyemezler."

Sözü kesildiği için ne kadar kızsa da, Tommy bunun kötü bir fikir olmadığını kabul etmek zorundaydı. Ayın ilk günü koruma parası almak İhtiyar'ın politikalarından biriydi ve Tommy bunu alışkanlık haline getirmişti.

Ama modası geçmiş bir kavramdan daha kurtulduğu için çok mutluydu.

Ancak şimdi bunun zamanı değildi.

"Al, bu iyi bir fikir ama şimdi olmaz, tamam mı? Bunu gelecek hafta yaparız."

Al sönük görünüyordu ama başını
salladı. "Pekâlâ patron."

Adam gitmek için döndü ama Tommy onu durdurdu.

"Hey, hiç 'Ejderhanın Kalbi' diye bir şey duydun mu?"

Albert Chao sadece omuz
silkti. "Hayır, hiç
duymadım."

ON ÜÇ

John, Ellis Caddesi'ndeki Emperor Norton Lodge'da kendisine verilen odaya baktı. Muhtemelen bir zamanlar güzel bir oteldi ama dekoru 1960'lardan fırlamış gibiydi. John hâlâ ergenlik çağında olsaydı sorun olmazdı ama zaman değişmişti ve çiçekli duvar kâğıtları ve cafcaflı halı ona doğru gelmiyordu.

Mekânda döner telefon bile vardı; John bunlardan hiç kalmadığını fark etmemişti.

Yine de ucuzdu ve asıl önemli olan da buydu.

Başlarda her şey yolundaydı. O ve Mary bol miktarda para biriktirmişlerdi -tamam, aslında Dean ve Sammy'nin üniversite fonları için ayrılmıştı ama artık bu daha az öncelikliydi- böylece Mary öldükten sonra intikam avını finanse edebilmişti.

Ama bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemişti. Belki bir ya da iki yıl, ama zaten harcadığı altı yıl değil. Ve görünürde bir sonu yoktu.

Bu da kalmak istediği otel türünü giderek azalttığı anlamına geliyordu. Ayrıca, bunun gibi ucuz yerler daha az müdahaleciydi ve personel daha az soru soruyordu.

Konaklamadan tasarruf ettiği parayı silahlara, cephaneye ve diğer ekipmanlara harcadı. Yiyecek, Impala için benzin ve New York'taki deponun parasından bahsetmiyorum bile.

Er ya da geç banka hesabı boşalacaktı. Ama John.... devam etmesini sağlayacak birkaç numara üzerinde çalışmaya başlamıştı bile.

Bu özel çöplüğün bir avantajı, bildiği üç cinayetin işlendiği Çin Mahallesi'ne yakın olmasıydı.

Söz verdiği gibi, Bobby'nin paketi geldiğinde onu bekliyordu ve Bobby paketi odanın bir duvarına dayalı duran köhne masanın üzerine bıraktı.

Daha bir gün önce Dean paketi bir araya getirmesine yardım etmişti. Dean Bobby'nin bant tabancasını bir silahmış gibi kullanma eğilimindeydi ve John bunu hem çekici hem de talihsiz buluyordu. Çocukların kendilerini nasıl savunacaklarını bilmeleri gerektiğini biliyordu. Mary'yi öldüren şeyi bulsalar bile bunun orada biteceğinden şüpheliydi.

John dünyanın gerçekte nasıl işlediğine dair çok şey biliyordu, Dean de öğrenmeye başlamıştı ve Sammy'nin bunu öğrenmesi uzun sürmeyecekti, yine de John altı yaşındaki çocuğunun normal bir hayata benzer bir şey yaşayabileceğine dair hâlâ biraz umut besliyordu.

Mary'nin katilini yakında bulabilirse.

Yine de ağır paketi otel odasına getirirken, arayışın *hiç* bitip bitmeyeceğini merak etti.

Kutuyu açarken Ejderhanın Kalbi'ni ve onu daha önce durduran avcının -bu Bartow denen adam- ölmüş olduğu gerçeğini düşündü. John onun bildiklerini asla öğrenemeyecekti. Bu da çok fazla düşünmemeye çalıştığı rahatsız edici bir olasılığı gündeme getiriyordu.

Ya başka bir avcı gelip Mary'yi alıp şeyi öldürseydi? John'un haberi bile olmazdı. Sanki

Bir avcı bülteni ya da başka bir şey yoktu ve Roadhouse gibi yerlerdeki insanlar avlarıyla ilgili ayrıntıları tam olarak açıklamıyorlardı. Övünme, evet, uzun hikayeler, kesinlikle, ama gerçek sağlam bilgilere ulaşmak zordu.

Yani Mary'yi kaçıran şeyi biri öldürmüş olabilirdi ve bunu kimse bilmeyecekti. Canavarlar genellikle önceki cinayetlerinin özgeçmişlerini vermezler.

John'un avının tamamen anlamsız olma ihtimali çok yüksekti.

Ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü rastgele bir olasılığa dayanarak duramazdı. Mary'yi öldüren şeyi bulmalı ve onu yok etmeliydi. O güne kadar hiçbir şey durmayacaktı.

Daniel Elkins'in ona öğrettiği en önemli derslerden biri, her avın ilk adımının bilgi toplamak olduğuydu. John'un avcılığa başladığı ilk birkaç ay içinde kendini öldürtmemiş olması bir mucizeydi, çünkü o zamanlar bilmedikleri ciltler doldurabilirdi.

Bu yüzden bir sonraki adımı San Francisco Halk Kütüphanesi'nin Civic Center'daki ana şubesini ziyaret etmek oldu. Arabası Güney Dakota'da olduğu için oraya otobüsle gitti ve bu ona Körfez Şehri'ni görme fırsatı verdi.

Ne yazık ki gördüklerinin çoğu inşaattı - Ana Kütüphane'nin kendisi de dahil olmak üzere. Körfez Bölgesi Ekim ayında - ironik bir şekilde Oakland A's ve San Francisco Giants arasındaki ilk Dünya Serisi'nin tam ortasında - şiddetli bir depremle . Ünlü 1906 depremi kadar yıkıcı olmasa da çok fazla hasar meydana gelmişti ve şehir hâlâ yeniden inşa sürecindeydi.

Deprem olduğunda John aslında Roadhouse'da birkaç avcı arkadaşıyla serinin üçüncü maçını izliyordu. Roadhouse'un sahipleri Ellen ve Bill Harvelle her şeyi planlamışlardı: 89 Serisi boyunca, mekan bir kez olsun normal bir spor barı gibi işletilecek, adamlar bira içip Mark McGwire ve Jose Canseco hakkında, Will Clark ve Rick Reuschel hakkında, komiserin ölümü hakkında ve avcıların normalde düşünecek zamanı ya da enerjisi olmayan diğer her türlü şey hakkında konuşacaklardı.

Ama sonra oyuncular üçüncü maç için ısınırken yer yerinden . Al Michaels, Jim Palmer ve Tim McCarver spor spikerliğinden haber spikerliğine geçtiler.

Roadhouse'un müşterileri hemen bunun ne tür bir alamet olabileceğini, işaretlerin neler olduğunu ve gözden kaçırmış olabileceklerini anlamaya çalıştılar. Ancak çok geçmeden işin içinde mistik güçlerin olmadığı anlaşıldı; bu sadece San Andreas Fayı'nın hıçkırık vakasıydı.

Otobüsten indiğinde John o seriyi kimin kazandığına dair hiçbir fikri olmadığını fark etti.

İçini rahatlatan şey, Ana Kütüphane'nin son gazeteleri içeren bölümünün hâlâ halka açık olması ve deprem sonrası onarımlar için kapatılan alanlar arasında bulunmamasıydı. Hemen tüm yerel gazeteleri karıştırmaya başladı ve üç cinayet hakkında bulabildiği her şeyi öğrenmeye çalıştı.

Ancak *Chronicle*, kurbanların ölümlerinden önceki fotoğraflarını bulmayı başarmış olsa da, hikayelerin kendileri pek bir şey sunmuyordu. Onlar hepsi Çinli-Amerikalıydı, onlar hepsi idi

Shin's Delight restoranında çalışıyorlardı ve hepsinin kollarında dövmeler vardı.

Siyah-beyaz fotoğrafların kalitesi, John'un dövmelerin neyi tasvir ettiğini anlayamamasına neden olacak kadar düşük olsa da, dövmelerin aynı tasarıma sahip olduğunu -her ne olursa olsun- ve aynı yerde olduğunu söyleyebiliyordu. Bugünlerde süslü dövmeler çoğunlukla motorculara, denizcilere ve gangsterlere aitti - John'un ön kolunda da Echo 2/1'in tüm üyelerinin sahip olduğu dövmenin aynısı vardı.

Çinli-Amerikalı motorcu çeteleri pek normal değildi.

Ekim sonundaki spor sayfalarını da kontrol etti. A's seriyi dört maçta süpürmüştü.

Hadi takım.

Otele döndüğünde John, askerliğini yaptıktan sonra VA'da çalışmaya başlayan denizci arkadaşı Lucas Jackson'ı telefonla aradı. Jack Teng, Michael Li ya da Johnny Lao adında bir deniz gazisi olup olmadığını soran bir mesaj bıraktı.

Telefonun geri beklerken John otelin spor salonuna gitti. Sadece birkaç ağırlığın ve şu merdiven dayama aletlerinden birinin olduğu acınası bir yerdi ama idare ederdi.

Büyük vampir avcılarından biri olan Daniel Elkins doğaüstü olaylar hakkında paha biçilmez bir bilgi deposuydu. John'u kendisini örnek almaya ve bir günlük tutmaya teşvik etmişti, böylece ölürse Sam ve Dean'e çalışmalarına nasıl devam edeceği konusunda bir yol haritası sağlayacaktı.

John'un kendisinden önce gelenler hakkında bu kadar az şey bilmesi şaşırtıcıydı. Bobby avcılığa nasıl başladığını anlatarak bu ihtiyacı pekiştirmişti. John gibi Bobby de karısını kaybetmişti. Ve tıpkı

John, Bobby'nin onu kendisinden alanın kim ya da *ne* olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ama John'un ilk içgüdüsü savaşmakken -kuşkusuz denizci eğitiminden kaynaklanıyordu- Bobby'ninki öğrenmekti. Bilgisizlik yüzünden birini asla yüzüstü bırakmayacağına yemin etmişti.

John her iki adamdan ders almıştı.

Denizcilerin ona öğrettiği dersleri de benimsemişti; bunlar arasında boş durmanın asla iyi bir şey olmadığı fikri de vardı. Çavuş Lorenzo'nun her zaman söylediği gibi, "Sadece kıçını tekmeleyen son adam kadar güçlüsün."

Lucas'ın geri aramasını beklerken ağırlıklarla çalıştı.

Terli ve ağrılı -ama iyi türden terli ve ağrılı- bir halde odaya döndüğünde, odadaki döner telefonun mesaj ışığı yanıp sönüyordu. Telefonu eline alıp sıfırı tuşladı.

"Ön ."

"Burası 220 numaralı oda. Benim için bir mesaj var mı?"

"Evet, efendim." John adamın bazı kâğıtları karıştırdığını duydu. "Lucas Jackson'dan. Mesaj, 'sabun yok'."

John gülümsedi.

Ülkesine döndüğünde Lucas, çoğunlukla anlamayan yeni askerlere o berbat 'Sabun yok, radyo var' şakasını anlatmaktan hiç bıkmamıştı

-Çünkü tabii ki elde edilecek bir şey yoktu. Bu da John'a arayanın gerçekten Lucas olduğunu ve üç ölü adamla ilgili herhangi bir kayıt bulamadığını kanıtlıyordu.

Ki bu sürpriz değildi. Yine de emin olması gerekiyordu.

Demek gangsterlerdi.

Spor salonunda giydiği tişört ve şortu çıkararak hızlı bir duş aldı, ardından Aralık ayında San Francisco'da dışarı çıkmak için ihtiyaç duyacağı daha sıcak giysileri giydi.

Shin's Delight'ta güzel bir akşam yemeği zamanı diye düşündü.

ON DÖRT

Albert Chao'nun hayatının en güzel ikinci günü, Tommy Shin'in Triadların bu kolunun başına geçtiği gündü.

Elbette en iyisi, Moondoggy Verlander'ın Albert'ın Ejderha'nın Kalbi'ni çağırmasını sağlayacak büyüyü tamamladığı gündü. Ondan önce ve o zamandan beri hiçbir şey böyle bir güce sahip olmanın ihtişamıyla boy ölçüşememişti.

O gücü geri kazanması gerekiyordu.

Yaralarını iyileştirmiş ve iyileştirmeye devam etmiş olsa da, ruhun varlığı olmadan en büyük silahı çıldırtıcı bir şekilde ulaşılmaz kalıyordu. Ruhu kovan büyü geçene kadar, *gerçek* güçten mahrum kalacaktı.

Yaralanamıyor ya da öldürülemiyordu ama nedense yaşlanmaya devam ediyordu. Büyü, vücudundaki herhangi bir yaralanmayı iyileştirerek kalıcı zarar görmesini engelliyordu; ancak yaralanma ne kadar ağır olursa iyileşmesi de o kadar uzun sürüyordu.

Ve zarar görmezlik, insanlara zarar verme yeteneğine sahip olmakla aynı şey değildi. Albert bunu fark ettiğinde, 1970'lerin başında her yerde dövüş sanatları dojolarının açıldığı ve hepsinin bir sonraki Bruce Lee olmaya hevesli öğrencilerle dolu olduğu kung-fu çılgınlığından yararlandı. Orada hızlı iyileşmesi ona belirgin bir avantaj sağladı ve ihtiyaç duyduğu dövüş becerilerini hızla geliştirdi.

Albert yeterince bilenmiş olduklarını hisseder hissetmez, kendisini yerel Triad grubuna sundu. İlk başta reddedildi, ancak ısrar etti ve onu kabul edecek bir şube buldu.

Chinatown'da büyürken, toplumundaki gücün ne kadarının Triadlar tarafından kullanıldığını her zaman biliyordu. Bu yüzden kendini Triad basamaklarını tırmanmaya adadı ve sonraki yirmi yıl boyunca da bunu yaptı.

Ne yazık ki, bu sürenin çoğunu en alt basamakta geçirdi.
Melez olma durumu -her zamanki gibi- sinir bozucu bir engeldi.

Ancak sonunda, düşük seviyeli bir infazcı olarak çalışmasına izin verildi. Fahişelere korumalık yapıyor, kulüplerde kapılara bakıyor ve ara sıra koruma paralarını ödemeyen ya da borçlarını geri ödemeyen insanlarla ilgileniyordu.

Ancak hiçbir zaman fikir beyan etmesine izin verilmedi. Çoğu zaman konuşmasına bile izin vermiyorlardı.

Ancak Tommy Shin'in Yaşlı Adam'dan görevi devralmasıyla her şey değişti.

* * *

Yaşlı Adam'ın neden emekli olmayı seçtiği konusunda kimsenin bir fikri yoktu. Duyuru damdan düşer gibi gelmişti ve bu konuda son derece mutsuz görünüyordu. Söylentilere göre Çin'deki üst düzey yöneticiler Yaşlı Adam'ın yaptığı bir şeyden hoşnut olmamış ve yeni bir kan gerektiğini açıkça belirtmişlerdi.

Tommy kendisini Amerika'da yaşayan bir Çinli'den ziyade Çin Mahallesi'nde yaşayan bir Amerikalı olarak görüyordu. Ve Triad hiyerarşisinde kimsenin yapmayacağı bir şey yaptı: Albert ile doğrudan konuştu.

Tommy o zaman, "Burası fırsatlar ülkesi," demişti. Albert, Tommy'nin kiminle konuştuğunu umursamadığından emindi; sadece kendi sesini duymak hoşuna gidiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu, önemli olan orada duranın Albert olmasıydı.

Televizyon açıktı ve bir haber bültenine ayarlanmıştı. Doğu Almanya'da Berlin Duvarı'na tırmanan insanlar vardı, aylar önce böyle bir şeye kalkıştıkları için onları vuracak olan güvenlik güçleri tarafından engellenmiyorlardı.

"Tommy sözlerini şöyle sürdürdü: "Eski yöntemlere bağlı kalmamıza izin veremeyiz. "Şuna bakın, Demir Perde artık yok bile. Bunu görecek kadar yaşayacağımıza kim inanırdı ki? Evet Albert, söyleyeceklerini duymak istiyorum çünkü annenin Japon olması seni dinlememek için yeterli bir neden değil."

Duyması gereken tek şey .

Şimdi, bir ay sonra, Albert rütbesini yükseltmişti. Tommy onunla konuştu ve isteksizce de olsa diğerleri de konuştu, çünkü Tommy konuşuyordu.

Bu iyiydi, çünkü bu planın sadece birinci adımıydı.

İkinci adım, yılın sondan bir önceki yeni ayında, 28 Kasım'da geldi. O aptal sarışın *gaijin* kızın yaptığı büyü nihayet sona erdi ve Albert bir kez daha Ejderha'nın Kalbi'ne hükmetti.

Bir kez daha kelimeleri söyledi ve bir kez daha alevler patladı; etrafı yakmayan ama yoğun enerji dalgaları yayan alevler. Albert bu gücün ışıltısının tadını çıkardı ve bir sonraki hamlesini planladı.

Asıl planı yoluna çıkan herkesi öldürüp Triad'ların kontrolünü ele geçirmekti ama örgütte ilerlemesinin bu kadar uzun süreceğini hesaba katmamıştı.

Ayrıca İhtiyar için -ve sonra Tommy için- çalıştığı yıllar, bunun salt güçten daha fazlasını gerektirdiğini göstermişti. Evet, böylesine muhteşem bir silahı kullanmanın faydası vardı ama gerçek bir liderin saygıya da ihtiyacı vardı ve hiçbir büyü bunu sağlayamazdı.

Albert ne akranlarının ne de Çin'deki Triad ustalarının saygısını kazanmıştı. Şu anda kontrol ettiği büyülü kaynak ne olursa olsun, henüz yeni komutan olarak kabul edilmeyecekti.

Ancak Tommy'nin destek sistemini sistematik olarak ortadan kaldırabilir ve Triad patronuna güvenebileceği tek bir adam bırakabilirdi: Albert Chao. O gün geldiğinde, Albert ile iktidar koltuğu arasında sadece Tommy duracaktı. Bu şubeyi ve nihayetinde *tüm* Triad'ları kontrol etmesi an meselesi olacaktı.

Sabırlı ve metodik olmalıydı. Dojo'daki eğitimi ona bunu aşılamıştı.

Tommy onu bir toplantı için çağırmıştı, o da restorana girdi. Albert bunun tahsilat önerisiyle ilgili olmasını umuyordu. Dükkân sahipleri her zaman koruma parası ödemekten kaçmanın yollarını ararlardı ve Albert'ın çözümü basit olsa da bu sorunları çözecekti.

Sadece zamanlaması kötüydü.

Restorana girdiğinde, koruma olarak çalıştığı günlerden kalma alışkanlıkla masaları taradı. Müşterilerin büyük çoğunluğu yerli halktan oluşuyordu ve sadece bir ya da iki yuvarlak gözlü turist daha derinlere inip daha otantik bir lokanta bulmak için çaba sarf etmişti.

Bir de kirli sakallı adam vardı. Sony walkman takıyordu ve bir Amerikalı için şaşırtıcı bir kolaylıkla kullandığı bir çift yemek köfte yiyordu. Albert daha yakından bakınca adamın boynundaki künyeyi gördü. Yaşına bakılırsa, muhtemelen Vietnam'da görev yapmış ve yemek çubuklarını nasıl kullanacağını orada öğrenmişti.

Albert yanından geçerken adam sertçe başını kaldırdı. Sonra walkman'indeki kaseti durdurdu ve geri sardı.

Albert hızlıca *şef garson* Lin'yanına gitti.

"Yedinci masadaki adama göz kulak ol," diye fısıldadı. "Görünüşünden hoşlanmadım."

Lin ona öylece baktı. "O parasını ödeyen bir müşteri."

"Evet ama polise benziyor," dedi Albert. SFPD'nin orduda görev yapmış adamlarla dolu olduğunu biliyordu.

Lin, "Jack, Mike ve Johnny öldüğünden beri burada çok polis var," diye ısrar etti. "Belki de sadece köfteleri seviyordur."

Albert ona kaşlarını çattı ve Tommy ile konuşmak için arka tarafa yöneldi.

Ejderha'nın Kalbi'nin bir sonraki kurbanının kim olması gerektiğini bulmaya çalışıyordu ve şimdi bunun Lin olması gerektiğinden oldukça emindi.

Tommy'nin ofisine çıkan ahşap merdiveni tırmanırken büyüyü fısıldamaya başladı.

John açık sözlülüğü için kendine lanet etti, ama normal bir Sony walkman'e benzeyen elektromanyetik alan detektörü yükselmeye başlayınca başını kaldırıp sertçe bakmaktan kendini alamadı.

EMF'nin tepki verdiği kişi, sivri burunlu ve siyah saçları küçük bir at kuyruğu şeklinde bağlanmış bir adam, John'a zaten kıllı bir gözle bakıyordu ve John aniden ona baktığında daha da yoğunlaştı.

John bunun sadece Çinlilerin hakim olduğu bir yerde bir Amerikalıya verilen standart bir tepki olmasını umuyordu - Vietnam'da da benzer deneyimler yaşamış ve Amerikan askerlerine hitap eden yerlerden uzak durmayı zor yoldan öğrenmişti. Ama başak göz önüne alındığında, bu riski göze alamazdı.

Göz ucuyla adamın *şef garsonla* konuştuğunu ve John'a doğru eliyle işaret ettiğini gördü. Bu her şeyi açıklığa kavuşturuyordu; John'un kandırıldığını varsaymak zorundaydı.

Bu da o adamın Ejderhanın Kalbi'ni geri getirmekten sorumlu olan Albert Chao olabileceği anlamına geliyordu. Bobby'nin elinde bir resim ya da fiziksel bir tanım yoktu, bu yüzden tam olarak emin olamıyordu.

Ama .

Kalan köfteleri hızla mideye indiren John, bomber ceketini silkti ve hesabı bekleme zahmetine girmeden masaya on dolarlık bir banknot bıraktı; zaman kaybetmek istemiyordu

-Masanın altından büyük posta tüpünü aldı ve çıkışa yöneldi.

Şef garson John'un gittiğini bile kabul etmedi. Bunun iyiye işaret olup olmadığından emin değildi. Bobby, Chao'nun melez olduğundan ve tam kanlı Çinlilerin genellikle görmezden geldiği bir tip olduğundan bahsetmişti, bu yüzden John bir şans yakalamış olabilirdi.

Pasifik Caddesi'ne çıktıktan sonra John döndü ve Shin's Delight ile bir hediyelik eşya dükkânı arasında uzanan ara sokağa girdi. Rahatlamıştı,

Ara sokak açıktı - bugünlerde pek çok büyük şehir evsizleri dışarıda tutmak için ara sokaklara kapılar koymaya başlamıştı.

Üç çöp konteynerinin restoranın tüm çöplerini barındırdığı binanın arka tarafına ulaştı. Çürüyen yiyeceklerin kokusu burnuna hücum etti ama bunun onu yavaşlatmasına izin vermedi; son altı yılda çok daha kötü kokular almıştı. Yol boyunca, yürüyüş botlarında zaten mevcut olan düzinelerce tanımlanamayan lekeye katılan acı suya bastı.

Üçüncü çöp kutusunu geçtikten sonra, tuğlalarla aynı renkte yontulmuş kahverengi boyayla kaplı büyük bir metal kapı buldu. Kendini sokak görüşünden gizlemek için çöp kutularını kullanarak - zaten pek fazla insan sokağa bakmıyordu - posta tüpünden kancalı kılıcı çıkardı.

Kapının iki kilidi vardı, biri tokmağın üzerinde, diğeri de sürgünün üzerindeydi. Tokmağı denediğinde sonuna kadar döndüğünü, yani kilitli olmadığını gördü ama kapı yerinden oynamıyordu, bu da sürgünün yerinde olduğu anlamına geliyordu.

Ceketinin iç cebine uzanan John, iki yıl önce Caleb'ın hediye ettiği maymuncuğu çıkardı. Hediyenin yarısı, diğer yarısı da ona nasıl kullanacağını göstermekti. On sekiz ay sonra, nihayet işi öğrenmeye başlamıştı.

Birkaç dakika uğraştıktan sonra bardaklar yerine oturdu.

Düğmeyi çeviren John, açmak için çekiştirmek zorunda kaldı ve çıkardığı sese sessizce küfretti. Bunu yaparken kılıcı hazır pozisyonda tuttu.

Ama orada kimse yoktu. Sadece binanın arkasına doğru uzanan karanlık bir koridor vardı.

Yavaşça içeri adım atan John kapıyı kapatıp arkasından kilitledi - birinin yanlış bir şey fark etmesi mümkün değildi- ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Koridorun aşağısında bir yerde ona biraz aydınlık sağlayan bir ışık vardı. Çöp konteynırlarına henüz gitmemiş çöplerle dolu birkaç dev Hefty torbasına neredeyse takılıyordu. Duvarlar çatlak ahşap panellerle kaplıydı.

Işığın olduğu yönden gelen Çince konuşmaları ve kızartılan yağın çıtırtısını duyabiliyordu. Yavaşça ve sessizce seslere doğru ilerledi ve mutfağa giden bir girişin yanı sıra ikinci kata çıkan döner bir merdiven buldu.

Kirli beyaz üniformalar giymiş düzinelerce insan mutfakta dolaşıyor, sohbet ve yemek pişirme sürekli bir ses akışı yaratıyordu, öyle ki mutfak personeli John'un hızla merdivenlerden yukarı çıktığını fark etmemişti.

Merdivenler, benzer ahşap kaplamalara sahip ama daha iyi durumda olan başka bir koridora açılıyordu. Bir duvarda, Çin Mahallesi'nde ya da Çin'in kendisinde olabilecek sokaklarda çeşitli insanları gösteren hem siyah-beyaz hem de renkli resimler vardı. Ancak daha yakından incelendiğinde arka planda Lombard Caddesi'nin çiçeklerle kaplı kıvrımları ve dönüşleri görülüyordu.

Diğer duvarda üç kapalı ve bir açık kapı vardı. Koridorda yavaşça ilerlerken, döşeme tahtalarının gıcırdamasını önlemek için duvara yakın dururken, John iki ses duydu. İkisi de onu şaşırtacak şekilde İngilizce konuşuyordu.

Yaklaşan John konuşulanları anlamaya başladı.

"Anlıyorum," dedi içlerinden biri, "ama yine de şunları göz önünde bulundurmamız gerekiyor

-"

"Şu anda, Al, 'düşündüğüm' tek şey bundan sorumlu olan kişiyi nasıl öldüreceğim. Üç iyi teğmenimi kaybettim ve birinin bunun bedelini *ödemesi* gerekiyor!"

"Elbette Tommy, anlıyorum ama işlerin her zamanki gibi ettiğinden de emin olmalıyız."

John, Bobby'nin ona verdiği ilk isimle eşleştiği için, EMF artışını tetikleyenin ve ona nazar değdirenin 'Al' olduğundan şüpheleniyordu.

Ancak harekete geçemeden, koridorun en ucundaki büyük ahşap merdivenin olduğu yönden gelen keskin bir çığlık duydu

-Bunu, aşağıdaki restorandan yükselen düzinelerce çığlık daha izledi.

ON BEŞ

Lin Sun işini seviyordu.

Çok fazla çaba gerektirmeyen ama insanlarla konuşmasına olanak tanıyan basit bir işti. Lin her zaman Amerikalıların "insan insanı" olarak adlandırdığı bir kişi olmuştu.

Çocukken ailesiyle birlikte San Francisco'ya gelmiş ve hemen arkadaş edinmeye başlamıştı. Tıpkı annesi, babası ve büyükbabası gibi en iyi ihtimalle çekingen, en kötü ihtimalle de kronik utangaç olan ağabeyi ve küçük kız kardeşinin aksine Lin tanıştığı herkesle iyi geçiniyordu.

Büyüdükçe, insanlarla çalışan bir kariyer yapmayı ummuştu. Belki bir kütüphaneci ya da halka hizmet etmeyi içeren başka bir şey.

Ancak kısa sürede umduklarının hiçbir fark yaratmadığını fark etti, özellikle de ailesinin onları neden Çin'den uzaklaştırdığına dair gerçeği öğrenecek kadar büyüdüğünde.

Triadlar anne ve babaya bir iyilik yapmıştı. Bu iyiliğin karşılığını ödemek için San Francisco'ya taşınmak ve üç çocuğunun da sadece "İhtiyar" olarak bilinen bir patrona hizmet edeceğine söz vermek zorunda kalmışlardı.

Kız kardeşi Lien için bu, genelevlerden birinde konsomatris olarak hizmet etmek anlamına geliyordu. Babam rahatladı, ondan fahişe olması istenmemişti.

Tek yapması gereken içki getirmek ve ara sıra bir müşterinin ona içki ısmarlamasına izin vermekti.

Kardeşi için bu, Yaşlı Adam'ın özel ayak işlerini yapmak anlamına geliyordu.

Lin, Yaşlı Adam'ın çocuklara çetedeki görevlerini vermeden önce onlarla *tanışmış* olmasına minnettardı, çünkü bunu yapar yapmaz Lin'in insanlarla konuşma konusunda yetenekli olduğunu fark etmişti. Böylece, on altı yaşına geldiğinde Triad'ların restoranlarından birinde garsonluk yapmaya başlamış ve sonunda *şef* garsonluğa kadar yükselmişti.

Bu, her gününü insanlarla konuşarak, onları selamlayarak, oturmalarını sağlayarak, yemeklerinden keyif aldıklarından emin olarak ve insan ırkının diğer üyeleriyle tanışmaktan keyif alarak geçirmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Her gün içinde bulunduğu durumun çok daha kötü olabileceğini fark ediyordu. Kardeşi Quan, daha geçen yıl bir silahlı saldırıda öldürülmüştü. Ve Lien müşterileriyle yatmak zorunda kalmasa da, hayatı acımasızdı ve daha da iyiye gidecek gibi görünmüyordu.

Lin, Tommy Shin hakkında pek iyi şeyler düşünmüyordu. Yaşlı Adam işlerin sorunsuz yürümesini sağlamıştı ama Tommy işe yarayıp yaramadığına bakmaksızın kendi çıkarları için bir şeyleri değiştirmeye çalışıyordu. Sanki tek derdi, doğru yol olup olmadığına bakmaksızın işleri İhtiyar'ın yaptığı gibi yapmamaktı.

Daha da kötüsü, Albert Chao gibi melezlerin kendisi için çalışmasına ve rütbelerinin yükselmesine izin verdi. Bu durum, ırksal kimlik duygusuna sahip olmayan Amerikalılar için kabul edilebilir olabilirdi, ancak Lin ve ailesi gibi gerçek Çinliler için bu tür uygulamalar kabul edilemezdi.

kesinlikle melezleri iktidar mevkileriyle ödüllendirerek değil.

Sonuç olarak Lin, kulaklıklarını takmış yemek yiyen kirli sakallı Amerikalıya "göz kulak olma" zahmetine . Adamın, Lin'in zevkine göre çok yüksek olan Amerikan müziğini dinlediğini ve etrafında olup bitenlerden habersiz olduğunu düşünmüştü. Ya da belki de sadece kabaydı. Lin Amerikalılardan bunu beklemeye başlamıştı ama burada o kadarını görmemişti.

Shin's Delight, turistlerden ziyade yerel halka hitap ettiği için rehber kitapların çoğunda yer almazdı, bu yüzden nadiren Amerikalılar sokaktan içeri girerdi. Mekânı bulmak için çaba sarf edenler genellikle daha iyi davranışlara sahipti.

Ne olursa olsun, eğer Chao Lin'in adama göz kulak olmasını , bu açıkça zaman kaybıydı.

Ayrıca, aklında daha önemli şeyler vardı. Tommy Shin'in teğmenlerinin ölümüyle Lin, Chao'nun Triad'larda daha da yüksek bir konuma yükseleceğinden korkuyordu ve bundan iyi bir şey çıkmazdı. Elbette bu konuda yapılacak bir şey yoktu -Tommy alt düzey bir *şef* garsonu dinlemezdi.

Linin yapabildiği en fazla şey, restoranın girişindeki podyumda durarak sessizce söylenmek .

Birden terlediğini fark etti. Tommy'nin Lin'i rahatsız eden bir başka özelliği de, dışarıda hava sıcaklığı en ufak bir düşüş gösterdiğinde bile kaloriferleri açık tutma konusundaki ısrarıydı. Lin'in podyumdaki pozisyonunu sevmesinin nedeni de buydu; biri dış kapıyı açtığında arada sırada serin esintinin tadını çıkarmasına olanak sağlıyordu.

Ama bu Tommy'nin sevdiğinden bile daha sıcaktı. Alışılmadık ısı dalgalarının geliyor olabileceğini merak eden Lin arkasını döndü

-

-Ve kendini o güne kadar gördüğü en korkunç manzarayla karşı karşıya buldu.

Tavana doğru tırmanan bir ateş sütununun içinde bir adam duruyordu. Zaten sadece birkaç adım ötede olan adam ona doğru ilerledi ve alevlerle kaplı bir kılıç kaldırdı.

Lin çığlık atamıyordu. Nefes alamıyordu.

Hareket edemedim.

Adamın etrafını saran ateş ve onun korkunç bakışları karşısında donup kalmıştı....

Kanca kılıcını hazırda tutan John merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve restoranın ana bölümüne koştu. Tek bir bakışta birkaç şey fark etti.

İlk olarak, restoranın müşterileri çığlık atıyor, işaret ediyor, bağırıyor ve dehşetlerinin kaynağı tek çıkışı kapatıyor olmasına rağmen bir şeyden kaçmaya çalışırken masa ve sandalyelere takılıp düşüyorlardı.

İkincisi, etrafındaki herkes panik içindeyken şaşkın şaşkın duran *şef garsondu.*

Üçüncüsü ise ateşle çevrili, alevli bir katana kullanan bir *samuraydı*.

Bu yeni bir şey, diye düşündü.

Samuray -ki John *bunun* Ejderhanın Kalbi olması *gerektiğini* düşündü- şef doğru ilerliyordu.

olduğu yere kök saldı.

John, restoranın önüne gidebilmek için panik halindeki müşterileri yolundan itmek zorunda kaldı. Masalar birbirine çok yakındı ve insanlar kaçmak için kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin üzerine basıyordu. Tabaklar ve bardaklar yere düşerken, bağırışlar kırılan cam ve porselenin delici sesiyle karışıyordu.

Ön tarafa ulaştığında *Doragon Kokoro* neredeyse *şef garsonun* tepesindeydi.

Yaratığın arkasında duran John kılıcını salladı, böylece kancası *ronini* bir vodvil sahnesinden zavallı bir oyuncuyu çekip çıkaran bir baston gibi yakaladı. Ama tutmayı başaramadı.

Ruh fark etmedi bile.

Kılıcını geri çeken John, bu kez ruhun boynuna bir darbe daha indirdi.

İblis dönerek alevli kılıcını savurdu. Alevler saçlarını yakarken John zar zor eğilebildi.

John, *onun sadece hedefini yaktığını* fark etti. *Beni de diğer kurbanlarını kızarttığı gibi kolayca kızartabilir.*

Ancak bu kısa saldırının ardından *ronin* tekrar avına .

Ancak John'un dikkatinin dağılması *şef garsonu daldığı* hayalden uyandırmış ve kıçını kaldırmasına neden olmuş gibiydi. Ani bir çığlıkla, ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ön kapıdan fırladı.

John hızla hareket ederek *Doragon Kokoro*'nun arasına girdi.
ve çıkış.

"Beni geçemezsin," dedi kılıcı hazır pozisyonda tutarak.

John, titreyen alevlerin arasından, mutfaktan ya da dinlenme odalarından kaçmaya çalışan müşterilerin birbirlerine Çince bağırmaya devam ettiklerini görebiliyordu. Onların arkasında, John'un koşarak indiği merdivenin dibinde, Albert Chao'nun yanında dikenli saçlı genç bir adamın durduğunu gördü.

Chao kızgın görünüyordu.

Katanasını kaldıran Ejderhanın Kalbi aşağı doğru savruldu.

John geriye doğru eğildi ve alevli bıçaktan kıl payı kurtuldu. Ruh yandan bir hamleyle geri geldi. John kanca kılıcıyla savuşturdu, metalin metalle çarpışması onu o kadar sarstı ki neredeyse tutuşunu kaybedecekti.

John ellerini kabzanın etrafında sıkarak bir kez daha savurdu, bu sefer *roninin* hayattayken kalbinin attığı yere nişan aldı. Bobby yazıtın "Ejderhanın kalbini del" anlamına geldiğini söylemişti ve belki de tam olarak bu anlama geliyordu.

Ne yazık ki, diğer iki vuruştan daha fazla işe yaramadı. Kanca kılıç, sanki savaştığı şey alevlerden başka bir şey değilmiş gibi dümdüz gitti. Yine de katananın kanca kılıca vuruşu *oldukça sağlamdı*.

Doragon Kokoro yine silahını savurdu. John tekrar kaldırdı.
kendi kılıcını savuşturmak için.

Geçmişte, denizci eğitimi sırasında kılıç kullanmıştı ama bu sadece törensel işlevler içindi. Sonra Caleb onu Lara adında orta yaşlı bir kadınla tanıştırmıştı, inanılmaz hızlı elleri olan usta bir kılıç ustasıydı. Onun kendisine verdiği en iyi tavsiyeyi asla unutmamıştı.

"*İçgüdülerinizle hareket edin. Ne yaptığınızı düşünmeyin, sadece !*" Ejderhanın Kalbi saldırdığında, John düşünmedi.

Sadece rol yaptı.

Her kılıç darbesi daha da yaklaştı. John'un her savuşturması daha sonra geldi.

İtişler inanılmaz derecede güçlüydü ve hiç değişmiyordu. Öte yandan John sadece bir insandı ve hurda yıprandıkça yorulacaktı.

Kılıç işe yaramıyor gibi göründüğü için yeni bir plana ihtiyacı vardı.

Sonra ruhu çevreleyen ateşler sönmeye başladı. Merdivenlere doğru bakan John, Chao'nun bir şeyler mırıldandığını gördü.

Bir an içinde ruh kayboldu. Altındaki zemine dokunulmadı.

Birkaç kişi hâlâ etrafta dolanıyordu ve John hem sivri saçlı adamın hem de Chao'nun kaotik restoranın içinden kendisine doğru ilerlemeye çalıştığını gördü.

Sorularına cevap vermek istemeyen John, *şef garsonun* kapıdan çıkışını takip etti. Neyse ki Pasifik Caddesi restoranın olduğundan daha da kalabalıktı. Her şekilden, boyuttan ve renkten turistler kaldırımı tıka basa dolduran yerlilere katılmıştı. Kanca kılıcını bomber ceketinin altına saklamak için elinden geleni yaparak kalabalığın içinde kendini kaybetmeyi başardı.

Bir otobüs durağına doğru ilerledi -kendini bıçaklamamak için dikkatli yürüyordu- otele döndüğünde yapması gereken ilk şeyin Bobby'yi arayıp kılıcının işe yaramadığını söylemek olduğunu biliyordu.

Albert buna inanamadı. İnanamıyordu.

Her şey çok iyi gidiyordu ama yine de bir *gaijin* işleri karıştırıyordu - tıpkı yirmi yıl önceki o insanlar gibi. Bunun bir çeşit kılıcı bile vardı.

Albert hemen ruhu kovdu. Çok fazla tanık vardı ve Lin çoktan kaçmıştı.

Ne yazık ki olan olmuştu. Tommy, iki garsonla birlikte *gaijin*'in peşinden gitmek için ön tarafa koşmuştu.

Albert ise geride kalmış, böylece verilen hasarı inceleyebilmişti. Lin'den hoşlanmamasının sağduyusunun önüne geçmesine izin vererek aptallık ettiği için kendine lanet etti. Önemli olan Ejderha' Kalbi'ni ustalıkla kullanmak, yoluna çıkanları ayıklamaktı.

Lin Albert'ın yolunda değildi, o sadece bir aptaldı.

Albert böyle aptalca hatalar yapmaya devam ederse *asla* başarılı olamayacaktı.

İç çekerek restorana doğru yürümeye başladı, cam ve seramik ayaklarının altında çıtırdıyordu. Müşteriler sakinleşmeye başlamıştı, bazıları yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor, hepsi birbirlerine nefes nefese fısıldaşıyordu.

Birkaç dakika sonra Albert hepsinin aynı şeyi söylediğini fark etti: yirmi yıl sonra Ejderhanın Kalbi geri dönmüştü.

İlk başta hepsine bağırıp çağırmak, batıl inançlara ve aptallıklara teslim olduklarını söylemek istedi ama bunun bir hata olacağını hemen anladı. Öncelikle, kendi gözlerinin kanıtını inkâr etmeleri mümkün değildi.

Ayrıca, Pandora'nın Kutusu'nu çoktan açtığına göre, belki de bu durumu kendi yararına kullanabilirdi.

Tommy öfkeyle böğürerek restorana geri döndü. "Bu da *neydi* böyle?"

"Görünüşe bakılırsa," dedi Albert, "bu Ejderha'nın Kalbi'ydi. Lin'i öldürmeye çalışıyordu."

"Benim gördüğüm bu değildi," dedi Tommy. "Elinde kılıçla o turisti öldürmeye çalışıyordu." Sonra gülümsedi. "Her nedense, Ejderhanın Kalbi bizi korumaya çalışıyordu."

Sonra gülümsemesi düştü.

"Al, bu şey hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum - geldiğini, ne istediğini, bize neden yardım ettiğini. Ve *kimi* öldürmeye çalıştığını."

Garsonlardan biri -Albert adını hatırlayamıyordu- konuştu

Yukarı.

"Patron, bu Johnny'yi öldüren şey değil mi-"

"Doğru." Tommy çenesini ovuşturdu. "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var.

Hadi ama Al, senin her zaman fikirlerin vardır - peki bu şey nedir ve benden ne istiyor? Bana bazı cevaplar bulabilir misin?"

Albert saygıyla eğildi.

"Kesinlikle, Tommy."

ON ALTI

Bobby Singer kendisi ve çocukları için akşam yemeği hazırlamak üzereydi ki telefon çaldı. Duvara monte edilmiş yeni telsiz cihazını aldı ve kulağına götürdü.

"Alo?"

Bunun üzerine telefon tekrar çaldı.

İç çekerek telefonu yüzünün önünde tuttu ve "konuş" düğmesine bastı.

"*Alo?*"

John Winchester'dı.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun Bobby?"

Bobby şimdi kaşlarını çatmış, bu tür saçmalıklara tam olarak neden merak ediyordu.

Oturma odasından gelen sesler mutfağa yayıldı.

"*Deeeeean!* O benim kalemim!"

"O zaman başka bir kalem al, Dexter Sammy."

Diğer elini gür saçlarında gezdirdi.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum, John," diye cevap verdi, elinden geldiğince öfkesini tutarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Beni buraya gönderiyorsun, bu kılıcı gönderiyorsun ve ben aptal gibi sağa sola savrulup duruyorum. Bu lanet şey çalışmıyor."

Bobby gözlerini ovuşturmaya başladı ama parmaklarının arasında kızıl saç tutamları olduğunu fark etti. Kelleşmeye başlamıştı ve

merhametsiz anlarında suçu tamamen John'a atardı.

"Bak, neden gidip Bartow'a o şeyi veren Berkeley profesörüyle konuşmuyorsun?"

John'un cevabını duymadan önce uzun bir duraklama oldu. "Adı ne?"

"Marcus Wallace."

Bobby oturma odasına girdi. Dean parmak uçlarında duruyor ve sol elini olabildiğince havaya kaldırıyordu - Sam'in kalemi parmaklarının arasındaydı. Sam ise kendisinden çok daha uzun boylu olan ağabeyinden kalemi almak için havaya zıplıyordu.

Bobby başını sallayarak masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı.

Bartow'un eşyaları arasında paketlenmiş olan mektubu çıkarırken, "Dur bakalım, işte burada," diye ekledi. Wallace'ın UC-Berkeley kampüsündeki direkt hattını bularak mektubu okudu.

"Pekala," dedi John, "onu arayacağım. Ama eğer işe yaramazsa, yaratıcı olmam gerekecek. Ya öyle olacak ya da salla ve pişir. Sonra konuşuruz, Bobby."

John telefonu kapatmadan önce Bobby hızla, "Bu arada çocuklar gayet iyi," dedi.

Dean kolunu indirerek Bobby'ye döndü. "O babam mı?"

Sam dikkatinin dağılmasından yararlanarak kalemi kardeşinin elinden zafer dolu bir "Ha!" sesiyle kaptı ama Dean bunu fark etmedi bile.

Hattın diğer ucundaki John'un sesi sabırsızdı.

"Öyle olduklarını düşündüm, çünkü öyle olmasalardı bir şey söylerdin," dedi. "Gitmem gerek, uzun mesafe suçlamaları cinayet."

Bununla birlikte kapattı.

"Onunla konuşabilir miyim?" Dean yalvarırcasına sordu.

Bobby kendi tarafındaki bağlantıyı kapatmak için tekrar "konuş" düğmesine bastıktan sonra elini yanına bıraktı.

"Üzgünüm Dean, kapıdan çıkmak üzereydi. Ama ikinize de uslu durmanızı ve söylediklerimi yapmanızı söylememi istedi. Ve sizi sevdiğini."

Dean başını eğerek Bobby'ye yan gözle baktı. "Bunu

gerçekten söyledi mi?"

"Tabii ki çaldı. Şimdi sana söylüyorum evlat, kardeşinden çalmayı bırak. Kaleme ihtiyacın olursa benden iste, tamam mı?"

Dean başını salladı.

"Tamam. Zaten tüm ödevlerimi yaptım"

Şimdi Dean'e yan gözle bakma sırası Bobby'deydi. "Gerçekten mi?"

Bobby'nin aksine, on yaşındaki çocuk soldu.

"Yani, çoğunu."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ben pişirmeyi bitirmeden sen bitir, tamam mı?"

"Tamam."

Dean kanepede Sam'in yanına oturdu. Dean kalemini çaldığında Sam üzerinde çalıştığı ev ödevine geri dönmüştü.

Dean tekrar Bobby'ye baktı. "Bir

kalem alabilir miyim?"

Bobby sırıttı.

"Elbette." Masasının üst çekmecesini açtı ve bir av sırasında kaldığı otellerden birinden aldığı tükenmezi çıkardı.

Onu teslim etti ve mutfağa geri döndü.

"Yazmıyor!" diye on yaşlarında bir çocuğun sesi geldi. "Bu kalem *berbat*!"

Tavaya sürmek üzere tereyağı almak için buzdolabına girdiğinde Bobby, kendisini kelleştirenin tüm Winchester ailesi olduğuna karar verdi.

John, bir üniversite profesörünün ofisinin büyük bir ahşap masa, deri bir sandalye ve tabandan tavana kadar kitaplıklarla kaplı duvarları olan geniş bir oda olduğunu hayal etmişti.

Bu yüzden California Üniversitesi Berkeley kampüsüne vardığında ve Fulton Caddesi'nde yeni adı Asya Çalışmaları Bölümü olan binaya gittiğinde garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradı.

Marcus Wallace'ın ofisi penceresiz ve havasız küçük bir dikdörtgen odaydı. Bir duvara yaslanmış donuk gri metal bir masa o kadar çok yer kaplıyordu ki profesörün basit deri koltuğu karşı duvara yaslanmış, köşede sadece küçük bir sunta kitaplık için yer kalmıştı.

Masanın üzeri kâğıtlarla kaplıydı ve bunların bir kısmı iki tel kafes kutunun içine tehlikeli bir şekilde istiflenmişti. Bunun dışında masada bir telefon -John içeri girdiğinde Wallace konuşuyordu- ve kişisel bir bilgisayar ekranı vardı, ancak klavye daha fazla kâğıdın altına gömülmüştü. Parlak yeşil harfler

Wallace'ın yüzünün yan tarafında parlayan ve tepedeki floresan ampulle tuhaf bir tezat oluşturan monitör.

Ofisin duvarları muhtemelen bir zamanlar sarıya boyanmıştı ama kirli bir hardala dönüşmüştü.

Wallace'ın kendisi, şakaklarından deriye yakın kesilmiş kare şeklindeki afro saçıyla Asya Çalışmaları Bölümü'ne hiç yakışmayan hoş yüzlü bir adamdı.

Telefonda konuşurken, John'a masayla kapının yanındaki duvar arasına sıkıştırılmış katlanır sandalyeye oturmasını işaret etti.

"Evet, bunu anlıyorum ama-" dedi ve sonra sustu. "Evet, bunu *biliyorum*, ama- " Daha fazla sessizlik ve sinirli görünmeye başlamıştı. "Evet, efendim. Evet, efendim. Tamam, efendim. Güle güle."

Telefonu hatırı sayılır bir güçle yere çarpan Wallace bir an için hırladı, sonra kendini toparladı.

"Bunun için üzgünüm," dedi içtenlikle. "Yeni bir bölüm başkanımız var ve her şeye bulduğu çözüm, iyi bir fikir olsun ya da olmasın, burada bulunduğum yirmi yıl boyunca işlerin nasıl yapıldığını değiştirmek gibi görünüyor. Yemin ederim dostum, akademik politika Washington'dakileri çakal gibi gösteriyor." Bir nefes aldı ve elini uzattı. "Affedersiniz, ben Marcus Wallace. Sen de John Winchester olmalısın."

John sıkı el sıkışmayı kabul etti.

"Sanırım biz konuştuktan sonra Bobby ile konuştun?"

Wallace başını salladı.

"Yani kanca kılıç söylendiği gibi işe yaramadı mı?"

John biraz acı bir ifadeyle, "Bu yetersiz bir ifade," dedi.

"Sakin ol dostum, Bobby'nin suçu değil. *Doragon Kokoro* ilk ortaya çıktığından beri, yaklaşık yirmi yıl önce, her şeyi bulmaya çalışıyordum. Bartow'a yardım ettim ve o zamandan beri daha fazlasını öğrenmek için yin-yang kadar araştırma yapıyorum. Ama bu hiç kolay değil."

Devam ederken masasının üzerindeki kâğıtları karıştırmaya başladı.

"Yine de, sanırım işe yarayabilecek bir şey bulmuş olabilirim. Nerede bu?" Wallace birkaç desteyi daha gözden geçirdikten sonra nihayet buldu. " burada!"

Eni ve boyu John'un kendi günlüğünün yarısı kadar olan bir kitapçıktı. Önce Wallace'ın kendisine ters ve tersten verdiğini düşündü, sonra çoğu Asya dilinin sağdan sola yazıldığını hatırladı.

Kısa bir süre göz gezdiren John, *kanji* karakterlerinin yanı sıra John'un daha iyi koşullar altında güzel bulabileceği bazı çizgi resimlerini gördü.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Wallace başını hızla salladı ve kitapçığı geri aldı.

"Kusura bakma dostum, bazen herkesin dil bilmediğini unutuyorum." Arka sayfayı çevirdi. "İşte burada." John'a geri verdi ve orada görünen çizimi işaret etti. "Sanırım bir resim birkaç bin kelimeye bedel olacak."

Kitapçığı tekrar eline alan John, sayfanın alt yarısının tamamını kaplayan bir çizim gördü: elinde çok tanıdık görünen bir kanca kılıç tutan bir adam, hazır bir duruşta çömelmiş, katana kullanırken alevler içinde kalan bir adamla karşı karşıya geliyordu.

John'un özellikle dikkatini çeken şey, kanca kılıcın üzerindeki *kanji* karakterlerinin parlıyor olmasıydı.

Kafasını kaldırdığında Wallace'ın kitaba doğru başını salladığını gördü. "Eğer bu şey gerçekse -ve ben bunu çeviriyordum bir süredir enayi - o zaman sorun kılıç değil, gravürler." Arkasını dönerek ön koluyla klavyenin üzerindeki kâğıtları süpürdü ve yazmaya başladı. "Devam ettim ve kılıcın üzerindeki karakterleri senin için fonetik olarak yazdım. Bir dahaki sefere ruhla karşılaştığında, konsantrasyonunu ona odaklamalı ve ardından oyulmuş büyüyü yapmalısın.

"Tahminimce *Doragon Kokoro*'dan kurtulmamızı sağlayacak." "Senin *tahminin* mi?" John bu sesten hoşlanmamıştı.

Wallace ona eşit bir şekilde baktı.

"Bak dostum, ikimiz de bu tür şeylerin her zaman bir kullanım kılavuzuyla gelmediğini biliyoruz."

John iç çekerek yumuşadı.

"Evet, tamam."

Profesör ayağa kalkarak kapıya doğru işaret etti. "Hadi, yazıcı koridorun sonunda."

John onu sıkışık ofisten çıkıp sıkışık koridora kadar takip etti ve ön tarafına küçük beyaz etiketler yapıştırılmış, insanların isimlerinin yazılı olduğu ahşap posta yuvalarının yanında duran bir masaya geldi. John bunlardan birinde Wallace'ın adının yazılı olduğunu fark etti, yuvada bir zarf duruyordu. Profesör yanlarından geçerken zarfı kaptı.

Yazıcı çok yavaş çalışan bir papatya çarkıydı ama onlar gelene kadar işini bitirmişti. Çıkardığı sayfa sadece birkaç kelime içeriyordu.

Wallace kağıdı serbest bırakan bir kolu çekti ve

Dış arı.

"Buyurun Bay Winchester. Kılıcı *Doragon'*un yanında tut. *Kokoro*, bunu söyle ve geride dur." John teklif edilen kâğıdı aldı. "Peki ya bu işe yaramazsa?"

Wallace'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Deli gibi koşmak mı?"

John gözlerini devirdi.

"Çok teşekkürler."

YEDİ

Tommy Shin, Yaşlı Adam'ın haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordu.

Mai-Lin onun talimatlarına uymuş ve ona Ejderhanın Kalbi hakkında bir dosya dolusu bilgi vermişti. Tommy istediği kadar çok şey bilmiyordu ama harekete geçmek için yeterince şey biliyordu.

Sinir bozucu bir şekilde, bu eylemlerden biri de Yaşlı Adam'la tekrar konuşmak olmalıydı. İhtiyar, teğmenlerinin ölümünden bir ruhun sorumlu olduğunu öne sürdüğünde Tommy bu fikri zar zor düşünebilmişti. Şimdi kendi sözlerini yemek zorunda kalacaktı.

Ama kendi gözlerinin kanıtını inkâr edemezdi. Restoranda Ejderhanın Kalbi'ni *görmüş*, Lin'e doğru ilerlediğini ve sanki sihirle yok olduğunu görmüştü. Bu yüzden Tommy yaratığın gerçekten var olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bu da bir kez daha Yaşlı Adam'dan yardım istemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Bütün bu olayların içindeki joker ise kılıçlı beyaz adamdı. Tommy onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu ve bu hiç de iyi bir şey değildi. Bir yandan bu *gaijin* o garip kılıcı restorana getirmişti. Diğer yandan, tamamen yabancı olan Lin'i korumak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı.

Neden böyle bir şey yapsın ki? Tommy merak etti. *Ne kazanacak ki?*

Ayrıca Ejderin Kalbi'nin ortaya çıkmasını *bekliyor gibiydi*. Yoksa neden en başta Shin'in Lokumu'na bir kılıç getirsin ki?

Yine de adam hakkında daha fazla şey öğrenene kadar Tommy'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ancak başka hazırlıklar yapılabilirdi ve yapılmıştı da.

Tommy, Benny ve Al'ı ofisine çağırdı ve iki adam da hemen geldiler.

"Oturun," diyerek masasının önünde iki misafir sandalyesini işaret etti. "Alt kattaki restoranda ortaya çıktığından beri Ejderhanın Kalbi - ateşli savaşçı- hakkında bir rapor aldım."

Al tedirgin olmuş gibiydi.

"Ben de öyle," dedi sorulmasını beklemeden, "ve sanırım onu ilk çağıran o ga-uh, o yabancıydı."

Benny ona bakmak için döndü.

"Neden böyle düşündün?" diye sordu. "Konuştuğum herkes onunla savaşıyor gibi göründüğünü söyledi."

"Her şey ortada!" Al, Benny'nin aptal olduğunu ima edercesine ona baktı. "Yabancı buraya elinde bir kılıçla geldi! İnsanlar kullanmayı planlamadıkları sürece böyle şeyler yapmazlar. Bahse girerim, gerçekleştirmeyi planladığı her türlü çarpık komploda kendisine yardımcı olması için iblisi çağırmıştır."

"O zaman neden onun yaptığı gibi savaştı?"

Benny sordu. Al omuz silkti.

"Kim bilir? Belki de kontrolden çıkmıştır. Bu neden Lin'in peşine düştüğünü açıklar. Ne de olsa Lin önemli biri değil." Tommy'nin yüzüne döndü. "Hayır, bence *senin* peşindeydi ve

Bunu yaptığında kendini göstermesinin nedeni, yanlış kişiyi öldürmesini engellemekti." Kendi muhakemesinden çok memnun görünüyordu.

Tommy söylenenleri düşünerek başını salladı.

"Fena bir teori değil, Al," diye itiraf etti.

Kapı çalındı. Kapı açıktı ve alt kattaki korumalardan biri olan Mike Zhang orada duruyordu.

", patron? Biri var."

Tommy elini sallayarak Mike'ın içeri girmesini işaret etti.

"İçeri gel, içeri gel," dedi hevesle.

Mike ofise girdi, ardından Jack Wu ve bomber ceket giyen tıraşsız beyaz bir adam geldi. Jack 1.80 boyunda ve iri omuzluydu.

Mike elini kaldırarak bir kanca kılıcı gösterdi.

"Vay vay vay," dedi Tommy, masasının etrafından dolaşıp yabancıyla yüzleşerek, "suç mahalline geri döndün, öyle mi?"

Jack'in kocaman elleri vardı ve yabancının omuzlarını ezici bir şekilde kavramıştı. Buna rağmen beyaz adam meydan okuyordu.

"Burada suç işleyen ben değilim," dedi inançla.

"Kimsin sen?" Tommy sordu.

"Adım John Winchester ve size zarar vermek için burada değilim."

Bunun üzerine Al ayağa kalktı ve patronunun yanına yerleşti.

"Yalan söylüyorsun!" dedi biraz fazla yüksek bir sesle. "Tommy'den başlayarak Triad'ları yok etmeye , değil mi?

Onun zayıf olduğunu düşünüyorsunuz ama yanılıyorsunuz!"

Winchester ona gülümsedi. Rahatsız edici bir bu, çünkü aynı anda hem tamamen vahşi hem de korkutucu derecede aklı başındaydı. Tommy bunun uçuruma bakmış biri olduğunu hemen anladı.

Bu bakışı daha önce sadece bir kez görmüştü, o da Yaşlı

Adam'da. "Yok etmeye çalıştığım tek bir şey var evlat, o da

Bu oda."

Al, Tommy'ye döndü.

"Seni yok etmeden önce onu şimdi öldürmelisin!"

Şimdi gülümseme sırası Tommy'deydi.

"Onu pekâlâ öldürebilirim, Al," dedi sakince. "Ama Ejderha'nın Kalbi'ni çağırdığı için değil."

"Sen neden bahsediyorsun?" Al sordu ve yüzündeki kan çekildi.

Tommy duvardaki film posterleri arasında bir ileri bir geri yürümeye başladı.

"Mai-Lin'in araştırması Ejderhanın Kalbi hakkında çok şey ortaya çıkardı, senin küçük raporunda atladığın bir şey de dahil," dedi. "Gördüğünüz gibi, bu yaratık eski bir savaşçı olan Yoshio Nakadai'nin lanetlenmiş ruhu ve John Winchester'ın onu yaşayanlar diyarına geri getirmiş olması mümkün değil. Hayır, bunu ancak kan bağı olan biri yapabilir - *ronin* soyundan gelen biri."

Al'a doğru bakmak için döndü.

"Verdiği bilgiler çok kapsamlıydı. Yoshio Nakadai Japon olduğuna göre, bu niteliklere sahip olabileceğini düşündüğüm tek bir kişi var. Kendisi de yarı Japon olan ve kendini düzeltmeden önce bir yabancıya '*gaijin*' demeye başlayabilen biri. Birisi

Triadlar içinde hırsları olan biri. Lin ile hiç anlaşamayan biri."

Önce panik Al'ın yüz hatlarını kapladı ve bir çıkış yolu arar gibi odanın etrafına bakındı.

Sonra omuzları çöktü ve tekrar patronuna baktı. "Çok iyi,

Tommy. Beni yakaladın."

Ancak kimse tepki veremeden o, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Tommy sıcaklığın neredeyse anında yüzünü ısıttığını hissetti.

Orada, odanın ortasında, Ejderhanın Kalbi duruyordu ve tıpkı alt katta olduğu gibi görünüyordu.

"Nasıl olur-?" Benny ayağa kalktı ve içgüdüsel olarak geri çekildi. Beretta'sını çıkardı.

Tommy ve korumaları korkudan donakalmışlardı. Hâlâ Jack'in pençesinde olan Winchester, aklı başında görünen tek kişiydi.

"Buraya gelmeden önce büyünün büyük kısmını yapmış olmalı," diye bağırdı. "Az önce söylediği şey büyüyü bitirmiş olmalı."

"Çok iyi," diye gülümsedi Al, zeki bir öğrencisini öven bir öğretmen gibi.

Benny tetiği üç kez çekti ama kurşunlar alevlerin içinde anında buharlaştı.

Ejderhanın Kalbi katanasını kaldırdı.

Benny yaratık yerine Al'ı vurmak üzereydi ama o bir şey yapamadan Winchester Japonca bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Bunu yaparken, Mike'ın elindeki kılıcın üzerindeki yazılar parlamaya başladı.

Ateşli ruh hiçbir uyarıda bulunmadan başını arkaya yasladı ve katanası hâlâ havadayken çığlık attı. İçi boş, acı veren bir sesti bu; belli belirsiz bir insan sesiydi. Ateş daha parlak yanmaya başladı ve Tommy gözlerini parıltıdan korumak zorunda kaldı.

Sonra alevler söndü ve ruh yok oldu. Al öfkeyle haykırdı.

Tommy, Benny'ye eliyle işaret etti, o da hemen anladı ve Beretta'sını Al'a doğrulttu.

Ancak Winchester hızla hareket ederek Jack'in karnına sert bir dirsek attı, sonra da yumruğunun tersiyle yüzüne vurdu. Çizmeli topuğuyla attığı bir tekme Jack'in kasığına geldi ve koruma iki büklüm olurken Winchester Mike'a bir yumruk attı. Tek yumruk işe yaradı.

Her zaman cam gibi bir çenesi vardı, diye düşündü Tommy dalgın dalgın. Mike yere düştüğünde Kafkasyalı kılıcını yerden aldı.

Tommy asla silah taşımazdı; Mike ve Jack gibi adamlar bunun için vardı. Benny Al'a nişan aldığından, Winchester'ın kapıya doğru kaçması için serbest kalmıştı.

"Patron?" Benny gözlerini Al'dan ayırmadan sordu.

"Bırak gitsin," dedi Tommy, soğukkanlılığını tamamen geri kazanmış bir halde. "O bizim düşmanımız değil. Eğer geri gelirse, o zaman icabına bakarım." Bir elini dikenli saçlarının arasından geçirdi ve Al'a döndü.

"Ancak seninle hemen şimdi ilgileneceğim."

Sonuna kadar meydan okuyan Al, Winchester'ın gösterdiği inancın yakınından bile geçmese de karşılık verdi.

"Devam et ve en kötüsünü yap, Tommy. Benny'ye beni vurmasını söyle." "Eğer kapatmazsan, seni vururum, seni melez bok," dedi Benny.

"Dediğim gibi, devam et. Sana söyleyecek başka bir şeyim yok." Tommy bunu düşündü.

"Buna inanıyor olabilirsin Al, ama ben inanmıyorum. Görüyorsun, benim için çok değerli olabilirsin. Ne de olsa Ejderha'nın Kalbi'ni nasıl çağıracağını biliyorsun."

"Artık değil," dedi Al acı acı. "O *gaijin* ruhu kovdu. O gitti."

Tommy omuz silkerek Benny'ye işaret etti. "Tamam o zaman, vur onu."

Benny sırıtarak tetiğe üç kez bastı ve şarjörü Al'ın göğsüne boşalttı. Ofisin zeminine düştü, yaralarından kan fışkırıyordu.

Tommy dikkatini Jack ve Mike'a çevirdi. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Jack utançtan yüzü kızarmış bir halde başını salladı ama Mike hâlâ duyarsız bir şekilde yerde yatıyordu. Benny, Beretta'sının şarjörünü çıkarıp yerine yenisini takarken başını salladı. Sert bir klik sesiyle kabzanın içine kaydı.

Tommy, Mai-Lin'i bu John Winchester denen adamın peşine takması, kim olduğunu ve nereden geldiğini öğrenmesi gerektiğini düşünüyordu. Belli ki Tommy'nin belki de kullanabileceğini düşündüğü türden hatırı sayılır bilgi ve kaynaklara sahipti.

Mike'ın yanında diz çökmüş olan Jack'e baktı.

Mike, içinde Dön, oldu başlangıç için yeniden kazanmak Bilinç. Yüksek sesle inledi.

"Jack, kalk ve Doktor Jiang'ı ara. Al'ın cesedinden kurtulması için ona ihtiyacımız olacak."

"*Owww!*"

Etrafında dönen Tommy donakaldı. Hepsi

dondu. Al yerden kalkıyordu.

Kan hâlâ gömleğinin önünü boyuyor, kurşunların açtığı delikleri çevreliyordu ama bu deliklerin arasından Tommy sadece pürüzsüz, yırtılmamış bir deri görüyordu.

"Ne oluyor be?"

Giysilerini elinden geldiğince düzelten Al, yüzünde kocaman bir sırıtış belirerek ona baktı.

"Benim için Jiang'a ihtiyacın olmayacak, Tommy. Sen de beni yanında tutmak isteyeceksin. Ejderhanın Kalbi'nin sürgün edildiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Söylemediğim tek şey bunun *sonsuza dek süreceği* idi."

Ama devam edemeden Benny onu tekrar vurdu, bu sefer omzundan.

Al tökezleyerek duvara yaslandı, sonra hırladı ve Benny'nin elindeki silahı almak için uzandı.

"Kahretsin, Benny, *acıyor*!"

Silahı Benny'nin elinden çekerken bile Jack ayağa kalktı ve Al'ın sırtına iki kurşun sıkarak onu döndürdü. Karnından çıkan kurşunlar *Cehennem Silahı 2* posterinin her yerine kan sıçrattı.

Ama Al bu kez yere düşmedi, gerçi iki büklüm olmuştu ki Benny'nin Beretta'sını doğrulttu ve Jack'i göğsünden iki kez vurdu.

Jack kesinlikle düştü.

Benny öne atılarak silahı geri almaya çalıştı. Dört eli Beretta'nın kabzasına sarılmış, umutsuzca çırpınıyordu.

bir yöne doğru hareket ettirmeye çalışır, parmaklar tetiği almak için içeri kaymaya çalışır.

İlk başta birbirlerine denk görünüyorlardı. Tommy kendini vurdurma korkusuyla yaklaşmaya cesaret edemedi. Bir ara silah tam ona doğrultulunca masasının arkasına eğildi.

Sonunda Benny üstünlüğü ele geçirmeyi başardı ve namluyu Al'ın göğsüne doğru itti.

Kulakları sağır eden bir sesle silah ateş aldı ve Al çığlık attı.

Benny gülümsedi. Zafer kazandığını düşünerek Beretta'yı kavrayışını gevşetti.

Bunu yapar yapmaz Al silahı Benny'nin çenesinin altına dayadı ve tetiğe bastı.

Beyin parçaları ve kafatası parçaları tavana sıçradı ve ceset yere düşerken bile Al Tommy'ye döndü. Gömleği parçalanmış ve tamamen kana bulanmıştı ama Tommy bakarken bile derinin kırıldığı yerlerdeki yaralar iyileşiyordu.

Yüzünden geçen gülümseme Tommy'yi Winchester'ınkinden daha çok korkutmuştu. Daha önce orada olmayan bir çılgınlık vardı.

"Tek yapman gereken bana daha fazla yetki vermekti," dedi Al acımasızca. "Bu yüzden o üç aptalı öldürdüm - Teng, Li ve Lao. Ve bu ikisini de." Sonra yerde yarı baygın yatan Mike'a döndü ve onu sırtından iki kez vurdu. "Ve onu.

"Hiçbiri sana yardım etmeyecekti, Tommy. *Ben* sana yardım edebilirdim. Şimdi sadece kendime yardım etmek zorundayım. Ejderhanın Kalbi'ni tekrar çağırabildiğim zaman Çin Mahallesi'ndeki en güçlü adam olacağım."

Tommy, Yaşlı Adam'ın Tommy'ye her zaman yaptığı gibi onunla alay etti.

"Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, ama sen sadece şansı yaver giden bir aptalsın."

"Ve daha da şanslı olmak üzereyim."

Tommy Shin'in duyduğu son şey, beynine bir mermi gönderen rapordu.

SEKİZ

Nakadai iblisin ellerinde ölümle tanıştığında, yaşadığı deneyim tarif edilemez bir ıstıraptı. Yine de alevler kükreyip etini kemiğinden ayırırken, ateşler vücudundaki yaşamı alıp götürürken bile iblisin barışçıl bir kasabayı kana susamış bir güruha dönüştürmenin çok ötesinde bir planı olduğunu biliyordu.

Acının yoğunluğu sonunda bilincini kaybetmesine neden oldu - son kez dua etti. Ve acı yok olduğunda, yerini alacak hiçbir şey yoktu, sadece bir hiçlik boşluğu vardı. Nakadai kısa bir an için, eski efendisinin utanç dolu karanlık günlerinden beri aradığı huzuru bulduğunu hayal etti.

Ancak bu umut anı kısa sürdü.

Onu öldüren ateşler geri döndü. Onların sıcaklığını ya da yıkıcı gücünü hissetmese de, bir şekilde onu yaşayanların diyarına geri götürdüler.

vardığında, karşısında yaşlı bir kadın duruyordu.

"*Ben Miko*," dedi. "*Sen benim büyük amcamsın. Ve dediğimi yapacaksın*." Ellerinde, üzerinde "Ejderhanın kalbini del" yazan rünlerle işlenmiş çengelli bir kılıç tutuyordu.

Nakadai ne kadar çabalasa da konuşamadı -bu solmuş kocakarının gerçekten de tombul iki kadının çocuğu olduğunu doğrulamak için bile.

yaşındaki yeğenini tanıyordu. Kendi hareketlerini de kontrol edemiyordu.

Kendisine Miko diyen kadın, iblisin onu lanetlemek için kullandığı büyüyü öğrendiğini, ancak doğuştan sahip olduğu gücün onu yaşayanlar diyarına geri çağırmasını sağladığını açıkladı.

Nakadai'nin ölümünden kısa bir süre sonra kıyılarına gelen yabancılardan ve onların iğrenç yöntemlerinin Japonya'yı nasıl yozlaştırdığından bahsetti. Ona, Çinli bir adamla evlenip okyanusu aşarak Amerika Birleşik Devletleri'ne taşınan ve bir erkek çocuk dünyaya getiren kendi kızından bahsetti.

Bu son hakaretti ve Miko'yu harekete geçirdi. Kızını evlatlıktan reddederek ve aileyle olan tüm ilişkisini keserek, yozlaşmanın gidişatını değiştirmek için gereken etkiyi kendisine sağlayabilecek *bir şey* bulma umuduyla aile geçmişini araştırmaya başladı. Bunu yaparken Nakadai'nin sonunu getiren büyüyü öğrenmişti.

Daha sonra gizem ustalarını buldu ve onların sanatlarını inceledi. Onu yaşayanlar diyarına, kullanabileceği bir silah olarak döndürecek bir karşı büyü yapmasına yardım ettiler. Ancak kötülüğün olduğu her yerde gizlenen tehlikeleri bildiğinden, kanca kılıcı dövdürmek için yola koyuldu.

İblisin geri dönüp kontrolü ele geçirmeye çalışması ihtimaline karşı yedekte tutulacaktı.

"*Ve şimdi de topraklarımızı Batı'nın lanetli vebasından kurtarmama yardım edeceksin*," dedi yaşlı kadın ve işte o zaman onun aklının çoktan yerini deliliğe bıraktığını fark etti.

"*Birlikte onları yok edeceğiz ve Japonya'yı asil ihtişamına kavuşturacağız*."

Ancak yıllar zihni kadar bedenini de harap etmişti ve Nakadai, Miko'nun için tasarladığı görevlerden herhangi birini yerine getiremeden yıllara teslim oldu ve öldü.

Son nefesini verdiği anda unutulmuşluk geri geldi ve torunu Albert Chao'nun aynı büyüyü kullandığı güne kadar mutluluk içinde kaldı. Miko'yu o kadar öfkelendiren melez buydu ve Nakadai onun ellerinde küçük intikam fantezilerini gerçekleştirmek için kullanıldı, ta ki kutsanmış bir şekilde Batılı bir kadının ellerinde tekrar sürgün edilene kadar.

Seksen sezon sonra tekrar geri döndüğünde, yine Albert Chao'nun ellerindeydi. Onun soyundan gelen kişi daha az aşağılık biri haline gelmişti ama hırçınlığı devam ediyordu ve Nakadai'nin daha fazla zarar vermesini sadece Miko'nun kılıcı -bir şekilde bir yabancı tarafından kullanılan- engelleyebildi.

Yine boşlukta süzüldü, sonsuzluk olmasını umduğu bir süre boyunca. Ama bunu yaparken bile iblisin buna asla izin vermeyeceğini biliyordu.

NINETEEN

Dean Sioux Falls Havaalanı bagaj tesliminde kıpır kıpır bir Sammy ile sabırlı Bobby Amca'nın arasında duruyordu.

Kapıdan her yeni biri girdiğinde, on yaşındaki kalbi biraz daha hızlı atıyordu. Babası olmadığı her seferinde de sönüyordu.

Sadece babasının eve sağ salim dönmesini istiyordu. En azından güvenli kısmının böyle olduğunu biliyordu.

Babam dün gece Dean'in yatmış olması gerekirken Bobby Amca'yı aramıştı. Ama Sammy'nin aksine o uyuyamamıştı. Telefon çaldığında yatağından fırladı, sessizce üst katın sahanlığına çıktı ve Bobby Amca'nın mutfaktan gelen konuşmasını dinledi.

"İyi.... Evet, tamam." John hattın diğer ucunda konuşurken durakladı. "Evet, Wallace'ın işini bildiğini düşündüm. Ne? Evet, tabii. Bu mantıklı. Kılıcı geri gönder, o şeyi metal dedektöründen geçirmek ve eminim ki kontrol edilen bagajlarla ilgilenen aptallara da emanet etmezsin. O lanet şey yanlışlıkla Dış Moğolistan'a gitmezse şanslısınız....

"Sadece FedEx hesabından tahsil edin, Tanrı . All
Doğru. Buraya geldiğinde buza koyacağım, belki yirmi yıl sonra tekrar ihtiyacımız olur. Evet, uçak indiğinde buluşuruz.

Impala'yı getir. Şu anda gayet güzel ve sorunsuz çalışıyor, sadece yağ değişimi ve biraz ayar gerekiyor

"Ne?... Evet, 'biz' dedim. Çocukları da getireceğim. Seni görmek istiyorlar.... Neden onları da getirmeyeyim.... Güzel....

"Tamam, görüşürüz John."

Bobby Amca'nın aramayı sonlandıran bip sesini duyduktan sonra Dean mutlu olmuştu. Babası hayattaydı ve Bobby Amca'yla tartışmalarına bakılırsa her zamanki gibi huysuzdu.

Dean bunun babasının iyi olduğu anlamına geldiğini biliyordu.

Havaalanında beklerken, babasının uzakta olmasının ne kadar önemli olduğunu Sammy'nin anlayabileceğinden çok daha iyi anladı. Sammy annesini hiç tanımamıştı, öldüğünde henüz bir bebekti. Dean küçük kardeşinin ona ne olduğunu gerçekten anlayabileceğini hayal bile edemiyordu.

Kendisine karşı dürüst olursa, o da bunu gerçekten anlamıyordu. Bazı günler - bunu *kimseye* itiraf etmese de - onun neye benzediğini bile hatırlayamıyordu.

Annemi bir tür canavar öldürmüştü ve babam o canavarı bulup öldürene kadar rahat etmeyecekti. Yol boyunca, başkalarının annelerini öldürmeye çalışan diğer canavarları da öldürecekti.

Çünkü babam bir kahramandı ve kahramanlar böyle yapardı.

Sonunda, tartışan bir çiftin arkasında tanıdık siyah saçlı bir kafa belirdi. Babam hızlı adımlarla yanlarından geçerken kirli sakallarının arasından geniş bir gülümseme yayılıyordu.

Sammy pek bir şeye dikkat etmiyordu ama babam kapıdan girer girmez ayağa fırladı ve koşmaya başladı.

"Daaaaad!"

Dean, "Ne bebek ama," dedi ve babasının geri dönmesi önemli bir şey değilmiş gibi davrandı.

"Siz çocuklar iyi misiniz?"

"Harika gidiyoruz baba!" Sammy neredeyse aşağı yukarı zıplıyordu. "Dean'i dama oyununda yendim, sonra o saklambacı kazandı ama sorun değil çünkü ben onu Yahtzee'de yendim!"

Dean Sammy'nin Yahtzee'de sadece *bir* oyun kazandığını söyleyecekti ama Bobby Amca elini omzuna koyup başını salladı.

Dean isteksizce sessiz kaldı. Sammy babasını gördüğü için mutluydu ve Bobby Amca da Dean'in onun şenliğine gölge düşürmesini istemiyordu.

Tek söylediği "Seni gördüğüme sevindim baba." oldu.

"İkinizi de gördüğüme sevindim çocuklar. Sizin için bir şeyim var!" Ceketinin cebine uzandı ve iki küçük plastik dikdörtgen çıkardı, bir eliyle Sammy'ye uzatırken diğer eliyle Dean'e doğru uzandı.

Minyatür bir Kaliforniya plakasıydı, numaranın olması gereken yerde DEAN yazıyordu.

Sammy'nin gözleri büyüdü, SAM dedi.

"Vay canına! Bu harika!"

"Onları sadece San Francisco'da bulabilirsin," dedi babam gülümseyerek. "Size özel bir şey almalıydım çocuklar."

Sammy onunkine sahip olduğu için çok mutlu olduğundan Dean hiçbir şey söylemedi.

Ama bu tür eşyaların Kaliforniya'da pek çok yerde bulunabileceğini biliyordu. Özellikle havaalanlarında bunları satan hediyelik eşya dükkanları vardı. Sadece bir kez uçağa binmişti ve bundan *gerçekten* nefret etmişti ama o dükkânları hatırlıyordu.

Bu da babamın bunları muhtemelen uçağa yetişmek hızlıca aldığı anlamına geliyordu. Bobby Amca'nın dün gece telefonda konuştuklarının yarısına bakılırsa, oğullarının havaalanında olmasını bile beklemiyordu.

Sonra babam Sammy'nin saçlarını karıştırdı ve Dean'e doğru yürüdü. Ellerini Dean'in omuzlarına koydu ve ona en ciddi ifadelerinden birini, gerçekten önemli bir şey söylerken kullandığı ifadeyi verdi.

"Sammy'ye iyi baktın, değil mi?"

Dean yutkundu ve birden kendini inanılmaz derecede suçlu hissetti. Annesinin öldüğü gece babasının ona söylediği sözleri de hatırladı. Her zaman aklındaydılar ama şimdi çok yüksek sesle yankılanıyorlardı.

"Kardeşini olabildiğince hızlı dışarı çıkar, sakın arkana bakma.

"Şimdi, Dean, git!"

Omuzlarını dikleştirdi ve babasının gözlerinin içine .

"Evet, efendim!"

Babam gülümsedi. "İşte benim oğlum."

"Hadi," dedi Bobby Amca, "gidelim buradan."

Otoparka doğru yürüdüler. Sammy, Dean'i Yahtzee'de yendiği tek sefer hakkında konuşmaya başlayınca Dean biraz sinirlendi ama sonra babasının sözlerini düşündü ve tekrar bıraktı.

Babam hâlâ kötü adamlarla savaşıyor ve insanları kurtarıyordu ama oğullarını da önemsiyordu.

Çünkü babam bir kahramandı ve kahramanlar böyle yapardı.

2009

YİRMİ

Myra Wu, hilal şeklindeki ayın yetersiz ışığı altında Golden Gate Park'ta can havliyle koşuyordu.

Daha önce hiç böyle bir dehşet hissetmemişti. Göğsünü pençeliyor ve gitmesine izin vermiyordu. En karanlık rüyalarında bile böyle bir korkunun var olabileceğini hayal edemezdi.

Silah seslerini ilk duyduğu güne kadar değil.

Myra, Çinli-Amerikalı bir baba ve Alman-Amerikalı bir annenin çocuğu olarak doğmuş bir San Francisco yerlisiydi. Devlet ilkokuluna, devlet lisesine ve San Francisco Eyalet Üniversitesi'ne gitmiş, burada tiyatro sanatları okumuş ve ortalama notlar almış, hiçbir konuda başarılı olmamış ama başarısız da olmamıştı.

Bazı profesörlerin "tiyatro" diye yazmakta ısrar etmesi onu hep eğlendirmiştir.

Ne olursa olsun, oyunculuk Myra için her zaman bir tutku olmuştu ve başrolleri almasa da, neredeyse her zaman tür rol alıyordu. Bu olmadığında, sahne arkası ekibine yardım ederdi. Bu ona ait olduğunu hissettiriyordu.

Mezun olduktan sonra, kanunla başı derde girmediği sürece istediği her şeyi yapmasına her zaman izin veren anne ve babasıyla evde yaşamaya devam etti.

Bu uyarıya pek gerek yoktu. Myra okulda hiç cezaya bile çarptırılmamıştı ve arkadaşları da bırakın kanunu, *herhangi biriyle* başlarını derde sokacak bir şey yapacak tipler değildi. Şimdiye kadar gördüğü tek polis, sokakta yanından geçip giden memurlardı.

En azından Shin's Delight'taki işi alana kadar.

Myra oyunculuktan büyük keyif alsa ve gerçek bir yeteneğe sahip olsa da, bunu bir *kariyer* olarak sürdürme dürtüsünü hiç hissetmemişti. Vesikalık fotoğraflarını gönderdi ve seçmelere katıldı, bu da ona Tenderloin'de birkaç farklı oyunda rol kazandırdı, ancak hiçbiri ciddi bir ilgi çekmedi.

Böylece, yüzyıllardır süregelen tiyatrocu geleneğine uygun olarak, garson olarak işe girdi. İşi kabul ederken, SFSU'daki profesörlerinden birinin anlattığı bir fıkrayı hatırladı.

Bir adam barda bir kadınla tanışır.

Adam sorar, "Ne iş yapıyorsun?"

Kadın der ki, "Ben bir aktristim."

Adam cevap verir, "Öyle mi? Hangi restoran?"

Myra'nın yüz hatları, annesinden miras aldığı mavi gözler dışında, sadece babasının Çin mirasını yansıtıyordu. Asyalı görünümü iyi rollere girmesini zorlaştırıyordu ama Çin Mahallesi'ndeki restoranlarda iş bulma şansını artırıyordu.

Dahası, Myra İngilizce'nin yanı sıra akıcı bir şekilde Çince ve Almanca konuşabiliyordu, bu nedenle turistlerin yoğun olduğu zamanlarda bile ağırlıklı olarak yerel halka hizmet veren bir restoranda çalışmak için son derece nitelikliydi.

Pasifik Caddesi'ndeki Shin's Delight tam da böyle bir yerdi. Daha da iyisi, eleman alıyorlardı.

Başlangıçta her şey yolunda gitti. Myra insanlarla konuşmayı seviyordu, insanlara hizmet etmeyi seviyordu ve iş arkadaşlarını seviyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, Myra herkesle iyi anlaşıyordu.

Olası bir istisna dışında - burayı işleten garip, yaşlı adam.

Albert Chao gizemli, sivri burunlu bir adamdı ve ofisinden nadiren çıkardı. Çıktığında da, haklı olsun ya da olmasın, genellikle öfkeli birine bağırmak için çıkardı. Ya da oldukça düzenli olarak gelen polislerle konuşmak için. Bazen ziyaretçi üniformalı bir memur olurdu, ama merdivenlerden çıkan bir dedektif görmek çok daha yaygındı.

Myra polisin neden sürekli restorana geldiğini hiç anlamadı. Müdür Zhong'a sormaya çalışmış ama o sadece geçiştirmiş.

"Bizi ilgilendiren bir şey değil," dedi ve gözleri masalardan birine takılana kadar ana yemek salonuna göz gezdirdi. "Dördüncü masanın suya ihtiyacı var, ilgilenin." Ve ellerini çırparak onu yoluna gönderdi.

İstediğini yapmıştı ama dikkatini dağıtmayı reddetmişti.

Zhong'un ne yaptığını bilmemesine dikkat eden Myra etrafı soruşturdu. Ancak ortaya çıkardığı tek şey söylentilerdi ve ima ettikleri şey hoşuna gitmemişti.

O da bu işin peşini bırakmaya karar verdi.

Yakındaki küçük bir işletme yaklaşan Noel tatilini kutlamak için kırk çalışanını Shin's'e getirmeye karar vermişti.

Öğle yemeği için lokum. Bu durum, zamanki kalabalığa ek olarak, tüm personeli tuttu ve malzemelerinin beklenenden daha hızlı tükenmesi anlamına geldi. Çok geçmeden bez peçeteleri de tükenmeye başlamıştı, bu yüzden Zhong Myra'yı üst kattaki erzak dolabına göndererek böyle bir ihtimal için sakladığı peçetelerden almasını istedi.

Yolu onu Albert Chao'nun ofisinin önünden geçirdi ve fark edilmemek için sessizce adım attı. Bunu yaparken, bir arabanın geri tepme sesini duydu.

Ancak ses ofisin kapalı kapısının hemen arkasından geliyordu. Acaba ofis pencerelerinden birinden mi geliyor diye düşündü ama sonra duman kokusu aldı.

Ardından kahkahalar.

Ve sonra başka bir atış.

Myra donakaldı, bir kucak dolusu peçeteyi göğsüne bastırdı. Ve biri çığlık attı.

Çığlık başladığı gibi aniden sona erdi ve yerini bir inleme sesine bıraktı. Birinin yaralanmış olabileceğinden endişelenerek, olabildiğince hızlı koşmasını isteyen doğal içgüdüsünü yenip kapıyı çaldı.

"Alo? Herkes iyi mi? Bir şey duyduğumu sandım!"

Tek yanıt başka bir raporun sesiydi - ve sonra inlemeler kesildi.

Myra bir kez daha hareket edemediğini fark etti ve onu takip eden sessizlik, seslerden daha da korkutucuydu.

Döşeme tahtaları gıcırdadı ve kapı yavaşça açıldı.

Albert Chao'nun tepesinde dimdik duran ve sırtının yarısına kadar sarkan kalın beyaz saçları onu bir

Asyalı çılgın bilim adamı. Sivri burnunun üzerinde tehditkâr bir şekilde duran zalim gözlerini kısarak ona baktı. Ancak korkutucu olan bu değildi. Onu hemen hemen her gördüğünde böyle görünüyordu.

Hayır, onu korkutan şey adamın göğsündeki kırmızı lekeydi. Myra bir kan lekesinin *tam olarak* neye benzediğini bilecek kadar çok sahne kazası görmüştü ve hepsi bu kadardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu korkutucu derecede eşit bir ses tonuyla. Myra'nın kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kalbinin ona çarptığını hissedebiliyordu.

kaburgalar.

"Daha fazla peçete almak için yukarı geliyordum ve

uh, duydum-"

"Hiçbir şey duymadınız," dedi Bay Chao kararlılıkla. "Hiçbir şey *görmediniz*. Anlıyor musunuz?"

O kadar hızlı başını salladı ki, başının boynundan fırlayacağından korktu.

"Tamam! Tabii ki! Yani-" diye kekeledi. "Sen... yardıma ihtiyacın var mı?"

"Git. Şimdi."

Myra'nın bildiği bir sonraki şey, elinde peçetelerle tekrar aşağı inmiş ve onları Zhong'un kollarına atmış olduğuydu. Aslında merdivenden aşağı koştuğunu hiç hatırlamıyordu.

Yine de .

Zhong endişeyle ona baktı.

"İyi misin?" diye sordu. "Hayalet görmüş gibisin!"

"Ben, uh-" Ama kelimeleri bulamadı, bu yüzden orada öylece durdu. Onun konuşmasını bekleyen Zhong'un sonunda sabrı tükendi.

"Aş artık bunu. Hâlâ öğle yemeğini atlatmamız gerekiyor."

Duyarlılık hiçbir zaman onun güçlü olmamıştı.

Zhong'un her zamanki iş tavrına rağmen, restoranın üzerinde bir gerginlik vardı. Silah seslerini duyan tek kişi Myra değildi ama yine de kimse bundan bahsetmiyordu. Dahası, tanıdığı insanlar ortadan kaybolmuştu - yemek odası personeli değil, üst kattaki ofislerde çalışan insanlar ve Myra onların stres nedeniyle işi düşünüyordu.

Ama Myra'nın böyle bir seçeneği yoktu; bu işe gerçekten ihtiyacı vardı.

Sonraki iki gün boyunca her zamankinden daha fazla polisin gelmesiyle işler daha da kötüye gitti. Ve çalışanlarla konuşmaya başladılar. Sonunda Ghirardelli Meydanı'nda cesetler bulunduğunu ve ölenlerin geçici olarak Shin's Delight çalışanları olduğunun belirlendiğini öğrendi. Geçici olarak, çünkü çok kötü yanmışlardı.

Sorgulama sırası kendisine geldiğinde, Myra dedektiflere Bay Chao ile yaşadığı olayı anlatmak istedi. Ama bunu yaparsa, onlara söylentileri de anlatmak zorunda kalabilirdi. Daha fazla peçeteye ihtiyaç duydukları güne kadar inanmak istemediği söylentiler.

Shin's Delight mafya için bir paravandı.

Myra gangsterlerin neye benzediğini bilmiyordu. Elbette, merdivenlerden inip çıkan, bazıları ön kapıdan, bazıları da arka kapıdan giren tuhaf görünüşlü insanlar görmüştü. Ama tiyatro teknik ekiplerinin ağır işleri yapmak için çalıştırdığı insanlardan daha yabancı değillerdi. *Onların* gangster olduğunu hiç düşünmemişti, o halde restorandaki insanlar hakkında neden böyle düşünsündü?

Bu yüzden yerel karakoldan gelen dedektif -kömür rengi takım elbiseli, hafif iri yapılı bir adam- ona

Olağandışı bir şey fark ettiğinde Myra ona hiçbir şey bilmediğini söyledi.

Kendi kendine, bunun birçok açıdan gerçeğin ta kendisi olduğunu söyledi. Gördüğü hiçbir şey mantıklı gelmiyordu, o halde *herhangi bir şeyi* "bildiğini" nasıl iddia edebilirdi?

Dedektifle konuştuktan sonra gerginlik daha da arttı ve doğrudan onu da içine almaya başladı.

Bay Chao her gün sırf ona ters ters bakmak için aşağıya iniyor gibiydi. Zhong'a işi hakkında ve diğer çalışanlarla gereksiz yere konuşup konuşmadığını sorduğuna kulak misafiri oldu.

Zhong, sağ olsun, ona övgüler yağdırdı - ya da buna hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

"Henüz bir şey çalarken yakalanmadı," demişti kesin bir dille.

Bir Aralık gecesi işten sonra Golden Gate Park'a gitmek için plan yaptı.

Çiçeği burnunda bir oyun yazarı tanıdığı, diyalogların kulağa doğal geldiğinden emin olmak için yeni eserinin ilk perdesinin "masa okumasını" yapmak istedi ve bir grup oyuncudan yardım istedi. Çoğu gelecek vaat eden yazar gibi, bunu yapmak için bir yer kiralamayı göze alamadı ve hepsini alacak kadar büyük bir dairede yaşamıyordu, bu yüzden gönüllülerini Marx Meadow'a davet etti, kendi deyimiyle "masasız bir masa okuması için".

Parkın kenarında yer alan Marx Meadow'da piknik yapmak için çok sayıda masa vardı ve yakındaki sokak lambaları, kışın erken karanlığından sonra bile bölgeyi güvenli ve kalabalık tutuyordu. Myra, kahramanın en iyi arkadaşı olan Gina'nın rolünü okudu-

Tam da her zaman aldığı türden bir roldü. Diyalogların çoğunun gerçekten hantal olduğunu düşünüyordu ama oyun yazarı çok fazla not almıştı.

Her şey bittiğinde, diğerlerinin çoğu bir şeyler içmek için dışarı çıkacaklarını duyurdular ve onu da davet ettiler, ancak Myra'nın ertesi sabah erkenden işte olması gerekiyordu.

Ayrıca, içkiden nefret ederdi.

İyi geceler diledi ve kuzeye yöneldi. Çok sayıda ışık olduğu için ağaçların arasından geçerek otobüsü yakalayacağı Fulton Caddesi'ne doğru ilerledi.

Birdenbire yolunu kesen, yanmakta olan bir adam belirdi.

"Ohmigod," dedi. "Hareket etme... bekle, hayır! Düşmeli ve yuvarlanmalısın-evet, işte bu! Bu onu söndürecek. Bırak ve yuvarlan!" Cep telefonunu çıkarıp 911'i aramak için çantasına uzandı.

Ama sonra onun çığlık atmadığını fark etti. Ya da

gerçekten bir *şey* yapmadığını.

Orada öylece *durdu*.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu, omurgasını bir ürperti kapladı. Hızla etrafına bakındı ama çevrede yardım edebilecek kimse yoktu. Bu yüzden dikkatini tekrar yanan adama çevirdi.

Yine de sessiz kaldı. İşte o zaman, etrafları ağaçlar ve çalılarla çevrili olmasına rağmen, başka hiçbir şeyin alev almadığını gördü. Otlar bile.

Tekrar konuşmak için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. O böyle yaparken, adam kollarını kaldırdı ve o zaman büyük, kavisli kılıcı fark etti.

Aynı zamanda adam nihayet konuştuğunda. Sesi sanki çok kötü bir ses sisteminden geliyor gibiydi - bulanık ve

sticky. Ama gırtlaktan çıkan sözcükler her ne anlama geliyorsa, İngilizce, Çince ya da Almanca konuşmuyordu. Myra'ya Japonca gibi geldi ve içinde bir yerde "ejderha" kelimesini tanıdığını düşündü.

Doragon Kokoro. Söylediği şey buydu.

Ama bir şekilde, kelimeleri anlamasa da Myra biliyordu.

Aniden hareket ederek ona doğru

yaklaştı. Kız koştu.

Belli bir yön seçmedi, sadece *ilerlemeye* başladı. İki yıl garsonluk yaptığı için bacakları güçlüydü, bu yüzden ağaçların arasında hızla ilerleyebiliyordu.

Ama nereye dönerse dönsün, ne kadar hızlı hareket ederse etsin, bir şekilde *Doragon Kokoro* ona ayak uydurdu, alevler her zaman yukarı doğru yanıyor, kılıç onu ikiye bölmeye hazırmış gibi kalkıyordu.

Nerede olduğunu unutmuştu. Serin bir Aralık gecesinde bile en azından biraz kalabalık olması gereken parkın bomboş olması da paniğini artırıyordu. Kendini Kennedy Place olarak tanıdığı yerde koşarken bulduğunda bile kimse yoktu.

Yardım istemek için çığlık atmaya çalıştı ama sadece hırıltılı bir vıraklama sesi çıkıyordu ve bu da nefesinin daha da kesilmesine neden oluyordu. Bacaklarının güçlü olması bir şeydi ama yıllardır koşmamıştı. Ciğerleri yanmaya başlamıştı ve keskin ağrılar baldırlarından yukarı doğru fırlamaya başlamıştı.

Yine de saldırganın elinden kurtulmayı umarak yoluna devam etti.

Herkes nerede?

Koşmaktan çok tökezleyerek Lloyd Gölü'nün kenarına geldi ve burada durmak zorunda kaldı. Ve döndüğünde, ne yapacağını biliyordu.

görecekti.

Yanan adam oradaydı, kılıcı havadaydı, ateşin ışığı karanlık suda yansıyordu.

Sonunda sesini buldu ama bu bir çığlıktan ziyade bir iniltiydi.

"Tanrım, lütfen hayır, ölmek istemiyorum. Lütfen beni öldürme, lütfen. *Ölmek istemiyorum!*"

Sesi yükseldi, *Doragon Kokoro* tereddüt etti ve Myra durdu, onu ikna etmiş olabileceğine dair umudunu yitirmişti. Bir an için onun ateşle kaplı gözlerinde hüzün gördüğünü sandı.

"Ölmek istemiyorum," diye tekrarladı.

"Ben de öyle," diye cevap verdi kılıç aşağı doğru inerken.

Bu sefer farklıydı.

Nakadai artık yaşayanlarla iletişim kurabiliyordu. Hareketleri hâlâ bir başkasının kontrolü altındaydı ama kendini daha güçlü, daha hızlı, daha yetenekli hissediyordu.

Bu değişikliklerle birlikte can sıkıcı bir soru da ortaya çıktı. Hâlâ Albert Chao'nun varlığını hissedebiliyordu ama bu kez Albert'in etkisinde olduğundan emin olamıyordu.

Alevsiz yanan meşalelerin aydınlattığı bir ormanda belirdi. Bir an içinde önünde bir kadın durdu ve bir şey açıktı - kadın her kimse, ölmesi gerekiyordu.

Ve böylece kaçacak başka yeri kalmayana kadar onu takip etti.

"Tanrım, lütfen hayır, ölmek istemiyorum. Lütfen beni öldürme, lütfen. *Ölmek istemiyorum*!" dedi ağlamaklı *bir* sesle.

Nakadai tereddüt etti, kadının sözleri ona insan olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlattı. Ona kendi ölüm gününde hissettiklerini hatırlatıyordu. Ne kadar zaman önceydi bu?

Kılıç aşağı doğru kesildi.

Birkaç dakika sonra gölün durgun sularının kıyısında onun kömürleşmiş, tecavüze uğramış cesedinin başında durdu ve buna daha ne kadar katlanmakla lanetleneceğini merak etti.

"Vay, vay, vay," dedi arkasından bir ses. "Uzun zaman oldu, değil mi Nakadai?"

Döndüğünde, kısa pantolon ve kolsuz gömlek giyen sarı saçlı genç bir adam gördü.

"Seni tekrar görmek çok güzel," dedi sarışın adam parlak bir gülümsemeyle. "Tabii ki her şey planladığımız gibi gitmiyor ama bu da bir başlangıç."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Nakadai yabancıya. "Ama bunun bir önemi yok. Şimdi gideceğim."

"O kadar hızlı değil, kıkırdamalar." Adam eliyle işaret etti.

Nakadai aniden hareket edemediğini fark etti.

Gözlerini kısarak yabancıya baktı. Bu bir Batılıydı - Nakadai'nin soyundan gelmiyordu, o halde onu nasıl kontrol edebilirdi ki...?

"Sen."

"Evet." Mavi gözler ve beyaz irisler yerini simsiyah bir renge bıraktı. "Bu adamı Cho the messenger'dan çok daha fazla seviyorum. Çok çirkindi."

"Ne istiyorsun?" Konuşabilmesine rağmen *ronin* hâlâ hareket edemiyordu.

İblis sırıtarak mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkardı.

"Ne istediğimi *sanıyorsun*?" dedi ve bu kez Akemi'nin sesinde duyduğu gıcırtıdan bir iz vardı. "Seni eğlence olsun diye diri diri yaktırdığımı , değil mi?"

"Zihninizin nasıl çalıştığını anlamaya cüret edemem." İblis gürültülü bir şekilde güldü.

"Yeterince adil," diye cevap verdi. "Ama hayır, senin için uzun vadeli bir planım vardı Nakadai. Yoksa 'Ejderhanın Kalbi' mi demeliydim? İtiraf etmeliyim ki, 200 yıldan fazla bir süredir bu lakapla takılı kalmış olman içimi gıdıklıyor. Bundan nefret ediyordun."

"Bir plan mı?" Nakadai tükürdü.

"Tabii ki! Ve nihayet bu planın meyve verme zamanı geldi."

"Şimdi bu kadar özel olan ne?"

İblis başını geriye attı ve tekrar güldü.

"Hiç dikkat etmedin mi? Pek sana göre olmadığının farkındayım ama günlerin sonu geldi! Bilirsiniz, 'ölüm solgun bir atın üzerinde gelir'? Birlikte uyuyan köpekler ve kediler.... Kitlesel histeri mi? Bildiğimiz dünyanın sonu geldi ve ben kendimi iyi hissediyorum!"

İblisin ne gevelediği hakkında hiçbir fikri olmayan Nakadai sadece bakakaldı.

Başını sallayan iblis dramatik bir şekilde iç çekti.

"Siz lanetlenmiş ruhlar, klasiklerden hiç anlamıyorsunuz. Bakın," tüm dünyayı işaret edercesine kollarını uzattı, "burada bahsettiğimiz şey Kıyamet. Şeytanlar ve melekler karşı karşıya gelecek ve en iyi seraf kazanacak. Ve sen, Nakadai-san, benim kozumsun."

Nakadai kaşlarını çattı.

"Anlamıyorum."

"Eminim bu sefer daha güçlü olduğunu fark etmişsindir. Önceden kılıcını yanan bir aptal gibi sallamaktan başka bir şey yapamazdın. Ama şimdi işler değişti.

"Mühürler kırıldı, Lucifer özgür, Tanrı cennetinde *değil* ve dünyada her şey ters gidiyor. Bu yüzden ikimizin gidip biraz melek kıçı tekmelememizin zamanı geldi."

Bir iç çekiş daha.

"Ne yazık ki o kadar basit değil. Senin şu büyük yeğenin benim büyüme sırtını dayayarak ve o karşı büyüyü yaratarak iyi bir iş çıkardı. Ne yazık ki tamamen binky-bonkers - bir cadı olarak çok iyi bir kariyeri olabilirdi.

"Her ne olursa olsun, olan oldu ve torunu hepinizi içine çekti."

Nakadai tiksintiyle başını salladı.

"Bu işte onun parmağı olduğunu anladığımı biliyordum," dedi. "Yani beni bir kez daha kendi adına kötülük yapmam için geri getirdi."

"Hayır, bu sefer değil. John Winchester denen o piç kurusu sayesinde ceza kutusuna iyice yerleştin."

Nakadai iblisin konuştuğu zehir karşısında neredeyse irkilecekti. Adamın -bu *John* Winchester'ın- iblisin nefretini kazanmak için ne yaptığını merak etti.

"Ama yeni ay ," diye devam etti yaratık, "senin küçük ahmak torunun seni geri arama zahmetine bile girmedi. Gerçek şu ki, sen bunun için yaratıldın - Kıyamet için. Sen bizim gizli silahımızsın.

"Yine de Albert er ya da geç seni arayacak ve kaçık büyükannesi sağ olsun, sana kancayı taktığı sürece yapabileceğim en iyi şey *onun* adına bir şeyler yapmanı sağlamak. Ama bunu yapmak için

Seni etrafta tutarsak, onu da hayatta tutmamız gerekir. Eğer büyük olanı ısırırsa, *puf*, bir anda yok olursun.

"Bu hatun görmemesi gereken bir şey görmüş." Nakadai'nin ayaklarının dibinde yatan cesedi işaret etti. "O salağın onun yaşamasına izin vereceğine *inanabiliyor* musun? Geri zekâlı. Daha büyük sorunları da var."

İblis bir an için Nakadai'ye düşünceli bir şekilde baktı. "Zaman .

Melekler kıçımızı tekmeliyor ve biz

sana ihtiyacım var. Seni uyarıyorum koca adam, yakında ev sahibi takım için oynayacaksın."

Sarı saçlı adamın başı geriye doğru eğildi ve ağzından siyah bir duman çıktı. Duman gece gökyüzünde kaybolduğunda, adam çimen ve toprak zemine düştü.

Öldü.

Sonra Nakadai , tekrar çağrılana kadar arafta kalmaya başladı

Ama kim tarafından?

YİRMİ BİR

Sam Winchester on yaşındayken haritalara kafayı takmıştı.

Her şey babasına sürekli nereye gideceklerini sormasıyla başladı. Bu makul bir soruydu, çünkü cevap her zaman farklıydı ve Sam o zamanlar bunu bilmenin heyecan verici olduğunu düşünecek kadar gençti.

Ancak ne John'un ne de on dört yaşındaki Dean'in Sam'in merakına ayıracak fazla zamanı vardı. Bu yüzden onu susturmak için babası ona bir atlas aldı.

Bu açıdan faydalı oldu. John ve Dean artık sürekli rahatsız edilmiyorlardı ve Sam de bir hobi bulmuştu.

Atlas eline geçtikten sonra haftalarca boş zamanlarının her dakikasını atlasın içerdiği haritaları inceleyerek, otoyolların ve ara yolların nasıl iç içe geçtiğini ve kesiştiğini, daha küçük yolların düzenlemelerini, bazı şehirlerin sokaklarını nasıl düzenli bir şekilde yerleştirmeye çalıştıklarını öğrenerek geçirdi. Topografyanın etkilerini, sınırların ve sınırların yerleşimlerini inceledi.

Ancak on yaşındaki beynini en çok meşgul eden şey ABD Eyaletlerarası Otoyol Sistemi ya da Indiana'daki bir halk kütüphanesine yaptığı geziden sonra babasına ve kardeşine nefes nefese söylediği gibi "Dwight D. Eisenhower Eyaletlerarası ve Savunma Otoyolları Ulusal Sistemi" idi. Hoşgörülü babasına ve sabırsız Dekan'a otuz dördüncü Başkan'ın Eyaletlerarası Otoyol Sistemi'ni nasıl desteklediğini anlattı.

Federal-Aid Highway Act of 1956, ticareti destekleyecek ve nükleer bir savaş olması durumunda arter görevi görecek bir sistem oluşturmak için.

Sam özellikle otoyolların numaralandırılma şeklini çok severdi. İki basamaklı otoyollar için tek sayılar kuzeyden güneye, çift sayılar ise doğudan batıya uzanıyordu Numara ne kadar yüksekse, yol o kadar kuzeyde ya da doğuda yer alıyordu.

Dean ona inanmayı reddetti. Bunun saçma olduğunu ve Sam'in uydurduğunu iddia etti ama babaları küçük oğlunu savunmak için atladı.

"Ben gençken o otoyolların çoğu inşa ediliyordu," dedi John Winchester, Sam'in çok gitmişti. "Nerede bir tepe varsa, hemen orayı kesiyorlar ve nehirlerin üzerine köprüler inşa ediyorlardı. Diğer zamanlarda ise mevcut yolların patikalarını takip ederlerdi." Oğullarına sırıttı. "Tabii Kansas'ta buna pek gerek yoktu, orada pek tepe yoktu."

Dean koltuğunda geriye doğru kamburlaştı ve kaşlarını çatarak onlara bir çift dexter dedi.

Çoğu çocukluk saplantısı gibi, bu da kendini oldukça çabuk tüketti. Ancak Sam'in haritalara olan merakı hâlâ devam ediyordu ve çok geçmeden Winchester ailesinin avları için tüm yön bulma işlerini o yapmaya başladı.

Mapquest ve Google Maps atlas ihtiyacını büyük ölçüde ortadan kaldırmıştı. Yine de Sam onlara tam olarak güvenmiyordu. Çoğu zaman kardeşleri tek yönlü bir caddede yanlış yöne ya da artık var olmayan bir köprüden -eğer varsa- geçmeye yönlendiriyorlardı. Bu yüzden Sam her yolculuk için geleneksel bir harita çıkarıyor ve onu yedek olarak kullanıyordu.

Her zaman bilgisayarın önerdiğinden daha verimli rota bulabiliyordu.

Dean ve Sam Güney Dakota'daki Singer Hurdalığı'ndan hemen hemen bütün ana otoyollara ulaşmanın en iyi yollarını biliyorlardı. Şu anda üzerinde ilerledikleri 80 numaralı otoyol New York'tan San Francisco'ya kadar uzanıyordu ve muhtemelen Impala'nın en çok zaman geçirdiği otoyoldu. Omaha, Nebraska'dan batıya, Körfez Köprüsü'ne kadar dümdüz bir yoldu.

Bobby'nin kütüphanesini tarayıp *Doragon Kokoro*'yla ilgili her şeyi bulmayı bitirir bitirmez Sam ve Dean yola koyuldular. Gün ortasıydı ve bütün gece poker oynamış olan Dean yolcu koltuğunda uyurken Sam ilk ayağı kullanmıştı. Sonra akşam olduğunda Dean devraldı.

Bu iki anlama geliyordu.

Önce teypten gelen müzik sesi yükseldi, Metallica'nın *...And Justice for All* şarkısıyla başladı.

İkincisi, Sam'in günlüğü yeniden okuma fırsatı bulduğu anlamına geliyordu. Bobby'nin kitap ve makalelerinden pek bir şey çıkmamıştı, internet de öyle, ama bu bir başlangıçtı ve şimdi John'un yazdıklarını gözden geçirmek istiyordu.

Bobby'nin anlattıkları ışığında babalarının bakış açısı bazı ilginç kırışıklıklar ekledi.

"Huh," diye mırıldandı.

Dean tam 'The Shortest Straw' başlarken müziğin sesini kısmak için uzandı.

"Ne?"

Sam gözlerini kırpıştırdı. Yüksek sesle konuşmak istememişti.

"Babamın notlarını tekrar okuyordum," diye açıkladı. "Son iki seferde ruh çağıran Albert Chao hakkında ilginç bir görüşü vardı. Babam onu tipik bir çağırıcı olarak görüyordu. Bilirsiniz, dünyada başarılı olamayan ya da en azından dünyada olması gerektiğini *düşündüğü* gibi olamayan sinsi küçük bir adam. Bu yüzden kendi eksikliklerini telafi etmek için okültizmle uğraşıyor."

Dean alaycı bir tavırla, "Onun yerine mavi hapı denemeli," dedi. "Her neyse, fark etmez. Okuduğum kadarıyla babam Chao'nun ruh sürgün edildikten sonra hayatta kalma şansı olduğunu düşünmüyordu."

Sam başını salladı.

"Bilmiyorum Dean. Bobby'de okuduğum her şey Chao denen adamın onu çağıran kişi olması gerektiğini söylüyor. Atası *ronin* olan o ve metinlere göre ruh onu çağıran kişiye bağlı kalıyor ve o kişiyi zarar görmez hale getiriyor."

"Ne yani, bu adamı vuramaz mıyız?"

Sam omuz silkti.

"Yapabiliriz ama bir işe yaramaz. En iyisi babamın yaptığını yapmak - kılıca büyü yapmak. Ne yazık ki bu da savaşçıyı yirmi yıl daha sürgüne gönderir."

Dean'in ifadesi acımasızlaştı.

"Dünyanın yirmi yıl sonra da var olacağını varsayıyorsunuz. Ben yirmi *gün* daha yaşayacağıma hiç para yatırmıyorum."

Bu Sam'in iç çekmesine neden oldu.

"Evet, haklısın. Ama Cass bu Ejderha Kalbi'nin önemli olduğunu düşünüyor gibi görünüyor, bu yüzden elimizden geleni yapmalıyız."

Bundan sonra iki kardeşin de söyleyecek fazla bir şeyi yoktu, Dean Metallica'nın sesini tekrar açtı. Kaset 'Harvester of Sorrow'a geçmişti ve Sam babasının tavuk çiziği el yazısını çözmeye çalışmaya geri döndü.

Sonunda kendisi de uykuya daldı. Uyandığında güneş doğudan doğuyor ve Impala Sacramento'dan hızla uzaklaşıyordu.

"Ee, bir planımız var mı?" Dean herhangi bir giriş

yapmadan sordu. Sam gözlerindeki uykuyu sildi.

"Kahve?"

Dean kıkırdadı.

"Gördüğümüz ilk mola yeri."

Sam babasının deri kaplı defterini çevirerek doğru sayfayı açtı ve bir isim aradı.

"Babamın kaldığı Emperor Norton Lodge adlı motele de gidebiliriz. Ellis Caddesi'nde, Çin Mahallesi'nden çok da uzak değil. Sonra da babamın geçen sefer ruhu kovduğu restoranı deneriz."

Dean ona bir bakış attı.

"İmparator Norton?"

Sam cevap vermeden önce durakladı.

"İmparator Norton'dan haberiniz yok mu?"

"*The Honeymooners*'daki Art Carney karakterinden bahsetmiyorsanız, hayır," diye yanıtladı Dean. "Ve onun Rakunların Büyük Yüce Mistik Hükümdarı olmayı başardığını bile sanmıyorum."

Sam güldü.

"Hikayeyi hiç duymadığınıza inanamıyorum. Joshua Norton tamamen kaybetmiş başarısız bir iş . 1859 yılında.

Kendisini 'Norton I, Birleşik Devletler İmparatoru ve Meksika'nın Koruyucusu' ilan etti. Kongre'yi feshetti, kendi para birimini yarattı - ve ayrıca şehre 'Frisco' diyen herkese yirmi beş dolar ceza kesti."

Dean .

"Evet, eğer onunla karşılaşırsak, ona bir yirmilik ve bir beşlik veririm."

"Kimse onu ciddiye almadı ama herkes onu sevdi. Ve bazı iyi fikirleri vardı. Kararlarından biri Körfez Köprüsü'nü inşa etmeleri ve BART'ı inşa etmeleriydi. Hatta birkaç yıl önce köprüye onun adının verilmesini istediklerini okuduğumu hatırlıyorum."

"Peki, o zaman kral dairesinde kalıp Çin yemeği yiyelim. Bu arada, bir sonraki çıkışta bir lokanta var."

Sam başını kaldırdı ve ilerideki çıkışta hangi lokantaların bulunduğunu gösteren mavi bir tabela gördü. Lokantanın yanı sıra üç fast-food mekânı ve bir Starbucks vardı. Dean'in pokerden kazandıkları sayesinde Starbucks'ı önermeyi düşündü ama bu konuyu açmamaya karar verdi. Bir süredir birlikte ava çıkmışlardı ve işler iyi gidiyordu.

Ama yaralar hâlâ nispeten tazeydi. Kıyameti Sam'in başlatmış olması o kadar da önemli değildi.

Hayır, diye düşündü Sam kendi kendine*, bu berbat bir şey ama Dean'i asıl inciten Ruby'ye ondan daha çok güvenmiş olmamdı. Ona yalan söyledim ve ihanet ettim.*

Daha iyi bilmeliydi.

Unutmamamız gereken bir şey varsa o da birlikte olduğumuzda ayrı olduğumuzdan daha iyi olduğumuzdur.

Bu yüzden Starbucks'a gitmesine gerek olmadığına karar verdi. Dean sağ şeride geçerken başıyla onayladı.

Albert o sabah uyandığında iyi bir ruh hali içindeydi.

Sadece bir kat merdiven inmesini gerektiren bir işe gidip gelmeyi tercih ederek Shin's Delight'ın üzerinde bir daire tuttu. Banyodan çıktığında cep telefonu çaldı.

Albert ilk başta cep telefonunun icadına bayılmıştı. Cep telefonları sayesinde herhangi bir adamıyla gecikmeden konuşabiliyordu ve Tommy Shin'in Triadlar kolu üzerindeki gücünü sağlamlaştırırken bu çok işine yaramıştı. Tıpkı Tommy'nin teknolojiyi kullanma konusunda İhtiyar'ın çok ilerisinde olması gibi, Albert da teknolojiyi kullanma konusunda daha da becerikli hale gelmişti.

Ne yazık ki kolluk kuvvetleri de öyle. Tıpkı onların faaliyetlerinden sürekli haberdar olmak için telefonları kullandığı gibi, polis için de adamlarını takip etmek gülünç derecede kolay hale gelmişti.

Tek kullanımlık cep telefonu sorunu büyük ölçüde hafifletmişti - herhangi bir marketten kolayca satın alınabiliyordu ve polislerin dinlemesi imkansızdı.

Böylece Albert cep telefonunu ayda bir kez, saat gibi değiştirdi. Hesapların hepsi Triadlar için ayak işlerini yapan çocukların adlarına açılmıştı; örgütteki en alt düzey personel, hiçbir şey bilmiyorlardı ve zaten yetişkin olarak yargılanamazlardı.

Şu anda çalan cep telefonu iki kapı aşağıdaki kuru temizlemecinin oğluna kayıtlıydı. Çocuğun telefonunu kullanması karşılığında

Böylece baba aylık ödemelerinde küçük bir indirim aldı. Albert elini uzattı, Oscar Randolph'tan bir mesaj olduğunu gördü ve ekranda Han'ın aradığını belirtti. O da çevirip açtı.

Han, "Şu garson Myra Wu," dedi. "Cesedini Golden Gate Park'ta buldular. Tıpkı Roy ve Jack gibiydi."

Albert Japonca bir küfür mırıldanarak telefonu kapattı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Albert, Myra'nın öldürülmesini Roy ya da Jack'in öldürülmesinden daha fazla istememişti. Evet, Myra küçük bir sıkıntı yaratmıştı ama polise bir şey söylemediğini kontrol etmiş ve doğrulamıştı. Aslında, tehdit edilmeye gerek duymadan çenesini kapalı tutan çalışanları takdir ederdi. Roy ve Jack'e gelince, onlar aptaldı ve motosiklet çetesiyle silah anlaşmasını berbat etmişlerdi, ama Albert zaten haydutlarla uğraşma konusunda o kadar da iyimser değildi.

Hiçbiri öldürülmelerini gerektirecek bir şey yapmamıştı.

Ama kötüsü bu değildi.

Ejderhanın Kalbi geri döndü, diye düşündü, zihni allak bullak *olmuştu*.

Ama . Başka kimse yok....

John Winchester adında bir *gaijin*, ruhu seksen sezon daha kovmak için bir büyü yapalı yirmi yıl olmuştu. Bu Albert'i kendi başının çaresine bakmaya zorlamıştı ve o da bunu yapmanın yollarını bulmuştu. Tommy Shin'in ölümünün ardından Albert'ın okült yardıma *ihtiyacı kalmamıştı*. İstediği her şeye sahipti.

Doragon Kokoro'nun canı zaman çekip çıkarabileceği bir tabanca olmadığını fark etmişti. Böyle bir silahın, her zaman

rezerv. Ve böyle bir zaman ortaya çıkmamıştı.

Hâlâ içinden küfretmeye devam ederek giyindi ve aşağıya indi.

Zhong onu ofis kapısının önünde bekliyordu. "Myra hakkında söylenenler doğru mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladı Albert. Pantolonunun cebine uzandı ve ofisinin anahtarını çıkardı.

"Kahretsin," dedi Zhong. "Şimdi başka bir garson tutmam gerekiyor."

Başka koşullar altında Albert gülümseyebilirdi. Zhong asla duygusal değildi, bu da onu iyi bir yönetici yapıyordu.

Kapıyı açtı ve Zhong da onu içeri kadar takip etti. "İnsanlar konuşuyor," dedi tereddütle.

Albert ona baktı, Zhong hiç tereddüt etmediği için şaşırmıştı.

"Ne hakkında konuşuyorduk?"

"Ejderhanın Kalbi," diye yanıtladı menajeri. "Bakın, o zamanlar burada değildim ve Lin'e ne olduğu umurumda bile değil. Etrafa bir tür iblisi kontrol ettiğin haberini yaymak istiyorsan, bu senin bileceğin . Kimse otoriteni sorgulamıyor. Ama dedikodular yeniden yayılmaya başladı ve kontrolden çıkmaya başladı. Roy ve Jack'in cesetlerini Ghirardelli Meydanı'nda bulduklarından beri."

Masasına oturan Albert bilgisayarını açtı. Bilgisayar açılırken Zhong'a doğru döndü.

"Ya doğruysa?"

"Pardon?"

"Yok bir şey," dedi Albert ve bilgisayarına geri döndü. İkinci kez düşündüğünde, bu mantıklı gelmiyordu Zhong'u kendi içine almak

Güven. Ayrıca, muhtemelen patronunun delirdiğini düşünecekti. Ejderhanın Kalbi sadece bir hikâyeydi ve Albert bunun böyle kalmasından son derece memnundu.

Ama o zaman Roy, Jack ve Myra'yı kim öldürdü? Ve bunu neden ruhu işaret edecek şekilde yaptı?

"Beni rahatsız eden insanları öldürmek için son zamanlarda hiçbir ruh çağırmadığımdan emin olabilirsin Zhong."

"Peki neden olmasın?" diye cevap

geldi. Albert gözlerini kırpıştırdı.

"Affedersiniz?"

"Eğer ruh özgürse," diye devam etti Zhong, "neden onu iyi bir şekilde kullanmayalım?"

Albert tekrar gözlerini kırpıştırdı.

"Sen neden ?"

Zhong sırıttı. Bu daha da karakter dışı bir şeydi.

"*Doragon Kokoro*'*dan* bahsediyorum, Albert. Kırk yıl önce yetiştirdiğin ve tekrar yetiştirebileceğin ama yetiştirmediğin ruhtan bahsediyorum. Asıl soru, *neden*?"

O konuşurken, Zhong'un gözleri kafatasının derinliklerine işliyor gibi görünen koyu bir siyaha kaydı.

Albert ayağa kalktı.

"Ne istiyorsun iblis?" Zhong'un yüz

hatları şaşkınlık ifade ediyordu.

"Gerçekten benim ne olduğumu

biliyor musun?"

Albert boynuna taktığı bir tılsımı parmaklarken, "Ejderhanın Kalbi ikinci kez elimden beri okült hakkında daha fazla şey öğrenmeye özen gösteriyorum," dedi. Hatta boynunda

Oscar Randolph adında eski bir *gaijin* olan bir danışmandan maaş alıyordu ama bir süredir bu adamdan pek faydalanmıyordu.

"Senin ne olduğunu biliyorum, iblis. Bilmediğim şey ise neden burada olduğun."

Zhong'un yüzünü giyen yaratık bunu alay etmek için kullandı.

"Çünkü sende bana ait olan bir şey var," dedi, tüm eğlence izleri kaybolmuştu. "*Doragon Kokoro benim*, Albert Chao. Onu ben yarattım. Ve onun üzerinde hâlâ kontrolüm var ama şu anda sadece yaptığı şey senin isteklerine uygunsa."

"Yine de o insanları öldürmek gibi bir niyetim yoktu!" Albert tersledi.

İblis Zhong'un sesiyle, "Elbette yaptın," dedi. "Belki bilinçli olarak değil ama zihninin arkasında, hep reddedilen, istediğini asla elde edemeyen küçük çocuğu sakladığın o yerde. O üçünün ölmesini istedi.

"Ne istediğime gelince, çok basit: Ruhumu geri istiyorum. Oynamak

Kukla ustası birkaç kahkaha için iyidir, ama öldürülmesi gereken bazı meleklerim var.

"Yani onu edeceksin."

Albert gülümsedi. Bu açıklamayla iblis, Albert'ın onun üzerinde gücü olduğunu göstermiş oldu.

Birkaç yıl önce Oscar'ın bir arkadaşı olan Bela Talbot'tan satın aldığı tılsımı parmaklamaya devam etti. Bela bunun onu ele geçirilmekten koruyan güçlü bir tılsım olduğuna söz vermişti ve belli ki işe yaramıştı. Eğer iblis Ejderha'nın Kalbi'nin kontrolünü ele geçirmek istiyorsa, tek yapması gereken Albert'ı ele geçirmekti.

Tabii yapamazsa.

"O zaman bir sorunun var iblis, çünkü atamın ruhunun kontrolünü bırakmayacağım. Kimseye ya da *hiçbir şeye* değil. Sahip olacaksın

Ama evet, yapamazsın, değil mi?" Sonuncusu geniş bir gülümsemeyle eklendi. "*Doragon Kokoro*'nun unutulup gitmesini istemiyorsan, hayır."

"Hayır ve boynunda o *şey* olduğu sürece sana sahip olamam." Yine de garip bir şekilde gülümseme sırası iblisteydi. "Ama sana zarar veremeyeceğimi düşünme Albert Chao. Bunu çoktan kanıtladım."

"Adamlarımdan üçünü öldürerek mi?" Albert elini sallayarak bu fikri reddetti. "*Pfah*. Onların hayatları benim için çok az önemliydi. Yıllar boyunca pek çok kişi bana zarar vermeye çalıştı iblis, ama ben hâlâ buradayım."

"Birçok *insan* size zarar vermeye çalıştı, ama bu benim çok ciddiye alacağım bir kıstas değil."

İblis iç çekti. "Bak, belki bir anlaşma yapabiliriz."

Masanın üzerine eğildi ve simsiyah gözleri Albert'ın istemsizce ürpermesine neden oldu.

"Nakadai'yi bir süreliğine *ödünç* almam gerekiyor. Zamanına değmesini sağlayabilirim."

Albert güldü.

"Bana ne bahşedeceksin, iblis? Beni dışlayanlara bir ders mi? Hem gerçek hem de hayali hakaretlere karşı küçük bir intikam mı? Atamı ilk çağırdığımda böyle bir teklifte bulunmuş olsaydın, memnuniyetle kabul ederdim. Toy gençliğimde, Ejderha Kalbi'ni tam olarak bunun için kullanmıştım. Zavallı bir çocuktum, tüm adaletsizliklere sanki çok önemliymiş gibi davranırdım."

Albert öne doğru eğildi ve avuçlarını masasının üzerine koydu.

"Ben artık o çocuk değilim. Kalbimin arzusunu bana gerçekten bahşeden şey ruhun eksikliğiydi. Triadların dikkatini *kendi* sıkı çalışmamla *çektim*, yeteneklerimi kullanarak yarım kalmışlığımın üstesinden geldim.

cins statüsü. Ruh olmadan yirmi yıl boyunca iktidarda kaldım. Ejderha Kalbi'nin elimden alınması başıma gelen en iyi şeydi."

Zhong bir hayvan gibi homurdandı.

"Beceriler. Doğru ya. Bu sana *Doragon Kokoro* tarafından verilen zarar görmezlik, değil mi? O olmadan solucanlara yem olursun."

"Belki de," diye cevap verdi Albert, kararlılığını sürdürmeye kararlıydı. "Ama ruh benim, onunla istediğimi yaparım."

İblis masaya doğru yürüdü ve Albert'ın yüzüne doğru eğildi. Albert onun nefesinden Zhong'un tüm yemeklerine sürdüğü fıstık sosunun kokusunu alabiliyordu.

"O zaman onu bana ver," diye tısladı. Albert dimdik ayağa kalktı.

"Teklifini değerlendireceğim iblis. Cevap için yarın tekrar gel."

Siyah gözler birkaç saniye boyunca gözlerini kırpmadan ona baktı.

Sonra Zhong'un başı geriye doğru eğildi ve açık ağzından siyah bir duman çıkarak obsidyen bir kasırga gibi tavana doğru yükseldi.

Sonra kayboldu ve Zhong baygın bir şekilde yere yığıldı.

Albert aşağıya seslenerek Zhong'la ilgilenmesi için birini çağırdı, sonra da cebinden cep telefonunu çıkardı.

Oscar'ın mesajına geri dönmemiş, hatta dinlememişti bile, çünkü okültizmle işinin bittiğini düşünüyordu. 90'lı yıllar boyunca öğrenebileceği her şeyi öğrenmeyi takıntı haline getirmişti ama son yıllarda bunu pek kullanmıyordu. Hatta son zamanlarda

Oscar'ı maaş bordrosundan çıkarmak. Ancak şimdi, okültizm bir kez daha işine yarayacak gibi görünüyordu.

Telefonu açarak mesajı dinledi.

"Hey, Albert, ben Oscar. Dinle, sana söyleyeceklerimi pek umursamadığını biliyorum ama bir süre önce o kanca kılıcı ararken benden yapmamı istediğin izleme büyüsünü hatırlıyor musun? Buna inanmayacaksın ama büyü yeniden aktif hale geldi. Neredeyse evimi de yakıyordu.

"Bak, beni ara, tamam mı?"

Albert aptal olduğu için kendine lanet etti.

Kırk yıl önce, kel bir adam, karısı ve kızı onu engellemiş ve sahip olduğu en büyük silahı elinden almışlardı. Ama onların nereden geldiğini bulacak kaynaklara sahip değildi.

Yirmi yıl önce yine aynı şey olmuştu ve yine beyaz bir adamın ellerinde. Bu sefer bir isim bulabilmişti: John Winchester.

Ama daha fazlası değil.

1996 yılında Albert, Kore Savaşı'nda ölen doktor babasından kendisine miras kalan Mill Valley'de bir evi olan Oscar Randolph'u buldu.

Albert San Francisco banliyösündeki eski eve ilk kez gittiğinde, kapıyı kalın beyaz sakallı ve çok az beyaz saçlı, yıpranmış bir Kafkasyalı açtı. Üzerinde solmuş bir flanel gömlek, yıpranmış bir kot pantolon ve cilasız kovboy çizmeleri vardı.

"Ne halt istiyorsun?"

"Benim adım Albert Chao ve sizi işe almak istiyorum."

Adam içtenlikle güldü.

"*Beni* işe almak mı istiyorsun? Giydiğin takım elbise evimden daha değerli ve yaptırdığın dövme Triad'dan olduğunu gösteriyor. Bana ne için ihtiyacın var?"

Albert, "Triad'ların bağlantıları ruhlar dünyasına uzanmıyor," diye ısrar etti. "Sizinkiler uzanıyor. Bu bilgi benim için çok değerli."

"Öyle mi?" Oscar kalın sakalının altındaki çenesini kaşıdı. "Yani hiçbir şey öldürmemi istemiyorsun?"

"Hayır."

"Bu çok kötü." Albert

kaşlarını çattı.

"Nedenmiş o?"

Oscar yine sırıttı.

"Çünkü bir şeyler öldürebileceğimi umuyordum. Avlanmaktan *özlediğim* tek şey bu." Sırıtışı düştü. "Peki ne istiyorsun?"

"Bilgi."

"Teklifi kabul etmem için iyi bir neden var mı?"

Albert küçük bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Çünkü açlıktan ölmek istemiyorsun. Babanın mirası tükendi. Yatırımlarınız başarısız oldu. Altı ay içinde evsizler arasına katılacak ve yoksul kalacaksın. Seni bundan kurtarabilirim."

Oscar birkaç saniye boyunca Albert'a baktı. Sonunda konuştu.

"İhtiyacın olan bu bilgi, diğerlerini ispiyonlamayı da içeriyor mu? Avcılar mı?"

"Muhtemelen."

Oscar bir kez daha sırıttı.

"Benim için çalışıyor. Bir avuç moron, hepsi. Kötülüğü durdurmak için kıçlarını yırtıyorlar ve kötülük güçlenmeye devam ediyor. Zaman kaybı. Hepsinden bıktım ve onlara bunu yapmaktan çok mutluyum."

Bir elini uzattı.

"Kendinize bir çalışan bulmuşsunuz Bay Chao."

Oscar kendine "avcı" diyordu ve söylediklerine bakılırsa John Winchester da tam olarak böyle biriydi.

Oscar'ın emekliliğe ulaşmış olması Albert'ı etkilemişti. Yedi yılda topladığı bilgiler kabataslaktı ama öğrendiği bir şey varsa o da doğaüstü güçleri avlamayı seçenlerin çoğunun emekli olacak kadar uzun yaşamadığıydı.

Yıllar geçtikçe, Albert duymakla daha az ilgilenmeye başlasa da Oscar giderek daha fazla bilgi sağlamıştı. Hepsi güvenilir değildi ve çoğu çelişkiliydi ama yine de Ejderha'nın Kalbi'ni her çağırdığında kendi dünyasıyla kesişen dünya hakkında bir fikir veriyordu.

Sadece bir yıl önce Oscar, John Winchester'ın öldüğünü elinden geldiğince doğrulamıştı. Hikayeler vampirler tarafından öldürüldüğünden, bir iblis tarafından ele geçirildiğine, antika bir silahla vurulduğuna ve hortlaklar tarafından yenildiğine kadar uzanıyordu. Bir hikayeye göre ise bir kamyon tarafından ezilerek sıradan bir şekilde ölmüştü.

Ancak Winchester'ın kendi başlarına etkileyici birer avcı olan iki oğlu olduğu anlaşılıyordu. Albert, Oscar'ın anlattığı tüm hikâyelere inanmıyordu; doğaüstü olayların standartlarına göre bile gülünçtüler.

Kârlar artmıştı. Kıyamet geliyorsa, bunun iş için iyi olduğu açıktı.

Ancak o noktada Oscar, kanca kılıcın San Francisco şehir sınırları içine geri dönmesi halinde kendisini uyaracak bir büyü yapabileceğinden bahsetmişti. Albert'in Nakadaiyi bir kez daha çağırabileceği tarih yaklaştığından, yaşlı avcıya büyüyü yapmasını söylemişti.

Sonra her şeyi unuttu, ta ki bugüne kadar.

Oscar'ın aramasına cevap verdi.

"Yo?"

"Kılıç nerede, Oscar?"

"duymak güzel, Oscar. , Oscar? Konuşmayalı uzun zaman oldu Oscar," dedi yaşlı adam alaycı bir tavırla.

Albert'ın buna sabrı yoktu.

"Az önce Ejderhanın Kalbi üzerinde kontrol sahibi olan bir iblis tarafından ziyaret edildim. Eğer kanca kılıç San Francisco'daysa, ona *ihtiyacım var*. Nerede o?"

"Ellis Caddesi'nde bir yerde," diye cevap verdi avcı, sesindeki tüm alaycılık izleri silinmişti. "Bu sabah geldim ve tam yerini bulmak için oraya gittim. Tam olarak ama yaklaştım, bundan eminim. Sana adresle birlikte bir harita gönderdim."

Albert hemen e-postasını kontrol etti, sonra da mesajı Tiny'nin hesabına gönderdi.

"Teşekkür ederim, Oscar," dedi. "Telefonunuzu da elinizin altında tutun. Yakında tekrar hizmetinize ihtiyacım olabilir."

"Sorun değil. Senin için bir Şeytan Tuzağı hazırlamamı ister misin? Bir iblisle burun buruna gelmeniz gerekirse işinize yarayabilir."

"Bu mükemmel olur," diye yanıtladı Albert. "Bugün restorana getir."

"."

Sonra Albert, Oscar'ın sözünü kesti ve Tiny'i aradı.

"Size bir bloğu gösteren bir harita gönderdim. O blokta bir otel var, o otele giriş yapan iki genç adamın yerini tespit etmeni istiyorum - kardeşler, yani aynı olabilir. Ellerinde üzerinde *kanji* karakterleri olan bir kanca kılıç var. O kılıcı istiyorum.

"Jake'i yanına al. Seni durdurmaya çalışan herkesi öldürmekten çekinme."

"Evet, patron."

Albert'ın Tiny'den hoşlanmasının nedenlerinden biri de kelime dağarcığının neredeyse sadece iki kelimeden oluşmasıydı: "Evet, Patron." En azından Albert ile konuşurken söylediği tek şey buydu ve önemli olan da buydu.

Ruhu kullanmasa da -en azından şimdi- Ejderha'nın Kalbi Albert'a aitti.

Ukala bir iblisin bunu ondan almasına izin vermeyecekti.

YİRMİ İKİ

"Bu İmparator Norton denen adamın deli olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Sam otelde kendilerine verilen odaya bakarken başını salladı. Aslında genelde kaldıkları birçok çöplükten daha iyiydi ama bu da çok fazla bir şey ifade etmiyordu. Duvar kâğıdı, babaları orada kaldığından beri değiştirilmiş gibi görünmüyordu. Telefon hâlâ çevirmeli idi. Ve kapıya en yakın yatağa oturduğunda Sam yayların poposuna battığını hissedebiliyordu.

"Evet," dedi Sam Dean'in sorusuna cevap olarak, "bir deli kadar ."

Dean çantasını diğer yatağın ayak ucuna bırakıp üzerine , "Berbat bir iç mimarı da vardı," dedi. "Sanırım Çin restoranımız öğle yemeğine kadar açılmayacak, değil mi?" dedi tavana doğru.

"."

Sam çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve küçük masaya oturdu. Masayı çevirerek açtı ve bir priz bulmak için altını karıştırdı. Sadece iki tane vardı ve lamba ile televizyon arasında ikisi de doluydu. O da lambanın fişini çekti.

Televizyonla uğraşmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Dean komodinin üzerindeki uzaktan kumandayı kaptı ve sabırsızlıkla otelin sunduklarına göz attı.

Sam'in dizüstü bilgisayarının açılması bir dakikadan fazla sürdü. İç geçirdi, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordu.

Yeni bir tane - bu birkaç yıllıktı ve üzerine o kadar çok şey yüklenmişti ki hala çalışıyor olması bir mucizeydi.

Ne yazık ki tek gelir kaynakları poker kazançları, bilardo dolandırıcılığı ve Bobby'den gelen yardımlardı. Ama Bobby sakatlandığından beri hayırseverlik yapmıyordu. Ayrıca Impala'nın benzinini doldurmak ya da karınlarını doyurmak başka bir şeydi. İyi bir dizüstü bilgisayar için bin dolar ya da daha fazlasını verecek gibi görünmüyordu.

Bilgisayar nihayet açılmayı bitirdiğinde, kablosuz kart otele ait güvenli olmayan bir ağ buldu. Ucuz motellerde kalmanın bir avantajı, bugünlerde çoğunun kendi ücretsiz kablosuz ağlarına sahip olmasıydı. Lüks oteller internete erişim için fahiş ücretler talep ediyordu.

Sam ilk iş olarak restoranın çalışma saatlerini kontrol etti ve öğlen açıldığını teyit etti. Sonra e-postalarını indirdi ve babasının günlüğünde okuduğu bir şey üzerine internette bir arama yaptı.

Bingo.

"Hey, Dean," dedi, "bende işe yarayabilecek bir şey var. Babamın Berkeley'deki profesörden bahsettiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, sanırım öyle," diye yanıtladı Dean. "Neden?"

"Hâlâ orada. Şu anda Asya Çalışmaları Bölümü Başkan Yardımcısı. Gidip onunla konuşmak iyi bir fikir olabilir."

Yatağından fırlayan Dean omuz silkti.

"İşe yarayabilir," dedi. "Şansımız yaver giderse restorana gider, doğru büyüyü yapar, biraz tavuk yemeği yer ve oradan ayrılırız."

Sam ona öylece baktı.

"Dostum, *hiç* bu kadar şanslı olmuş muyduk?"

Dean çantasına uzandı ve kanca kılıcını çıkardı. "Sanırım değil."

Kılıcı bir kenara koydu ve tekrar koltuğa yerleşti.

Yatakta. "Sanırım adamı arasan iyi olur."

Dean kendini *Dr. Sexy M.D.'nin* önceki haftaki bölümüne kaptırmışken, Sam U.C. Berkeley'i aradı, sinir bozucu bir otomatik mesaj akışı içinde gezindi, döner telefonla bu daha da zorlaştı ve sonunda Marcus Wallace'ın sesli mesajını aldı.

"Merhaba Profesör, ben Sam Winchester, kendim ve kardeşim Dean adına arıyorum. Yirmi yıl önce babamız John Winchester ile tanışmıştınız ve sanırım Bobby Singer'ı da tanıyorsunuz.

"San Francisco'dayız çünkü Ejderhanın Kalbi geri döndü ve yardımınıza ihtiyacımız var. Beni arayabilirseniz, lütfen, bu harika olur."

Sam cep telefonu numarasını verdi ve görüşmeyi sonlandırdı. Daha sonra kontrol etmek için Bobby'yi aradı.

"Melek uğradı ve bir ara geleceğini söyledi," dedi Bobby, sesinde acılık vardı. Durumu göz önüne alındığında, Castiel'in artık iyileştirme yeteneğine sahip olmadığı gerçeğine ciddi şekilde içerliyordu. Cass'in ise pek umurunda değilmiş gibi görünüyordu; bu da Bobby'yi daha da kızdırıyordu. "Oraya vardığını ve nerede olduğunu o piç kurusuna bildiririm, belki ilahi bir ev sahipliğine ihtiyacın olur."

"Tamam Bobby, teşekkürler." Castiel'e söylenmesi gerektiğinden emin değildi ama bunu söylemek sakat adamın yarasına tuz basmak gibi olacaktı. O yüzden telefonu kapattı.

Sonra internette biraz daha araştırma yaptı ve son birkaç gün içinde herhangi bir haber olup olmadığını görmeye çalıştı. Elbette, o sabahki *San Francisco Chronicle*'da Lloyd Gölü yakınlarında bulunan ve henüz kimliği belirlenemeyen iki cesetle (bir erkek ve bir kadın) ilgili bir haber vardı.

Golden Gate Parkı. Kadın cayır cayır yanmış ve vücudunun büyük bir kısmında uzun kesikler oluşmuştu. Garip bir şekilde, adamda belirgin bir travma yoktu.

"Yanmış bir kurbanımız daha var," dedi Sam. "Ve yaralar da-"

Sam tanıdık bir horlama sesi duyunca sözünü kesti. Arkasını döndüğünde Dean'in uyuyakalmış olduğunu gördü. Omzunun üzerinden ekrana baktığında Dr. Sexy'nin hemşirelerden biri tarafından tokatlandığını gördü ve sempati duyarak yüzünü buruşturdu.

Yatağa doğru yürüdü ve kumandayı Dean'in uykuda gevşemiş ellerinden yavaşça çekip aldı, bilgisayarı rahatça kullanabilmek için güç düğmesine bastı.

Bu Dean'in sıçramasına neden oldu.

"Hey, ben de onu izliyordum!" diye bağırdı.

Sam sessizce, "Üzgünüm," dedi ve seti tekrar açıp kumandayı geri verdi. Dean programı tekrar bulmak için sörf yapmak zorunda kaldı.

Ancak oraya varamadan biri kapıyı tekmeledi.

"Sonra bir kız diğer kızı yakaladı ve saçını çekmeye başladı. İlk düşüncem 'Hey, bu bir parti' oldu ama tabii ki kontrol altında tutamayacaklarını biliyordum, bu yüzden müdahale etmem gerektiğini düşündüm."

James "Tiny" Deng, Albert Chao'nun ciplerinden birini Ellis Caddesi'ne çevirip park edecek bir yer ararken homurdandı. Jake Leung ile eşleştirilmekten gerçekten nefret ediyordu çünkü Jake hiç susmuyordu.

"Ben de onları ayırmaya çalıştım ve içlerinden biri -uzun saçlı olanı- gidip koluma pençe attı! Bak ne yaptı

bana!" Jake çizikleri göstermek için kolunu kaldırdı ama Tiny pek aldırış etmedi.

Ellis'te park edecek yer yoktu ama Tiny sonunda bir yangın musluğunun önünde bir yer buldu, omuz silkti ve oraya park etti. Torpido gözünden bir kağıt parçası çıkardı ve gösterge panelinin üzerine koydu. Büyük blok harflerle SFPD - RESMİ yazıyordu. Tiny'nin patronun bunları nereden aldığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama park yeri bulamadığında işe yarıyorlardı.

Tiny'nin hatırladığı kadarıyla sadece bir kez biri çekilmiş ve patron tek bir kuruş bile ödemeden arabayı geri almıştı. İşte bir iş böyle yürütülürdü.

"Her neyse, o kaltağa bir ders vermem , ben de-"

Bu sırada Tiny 1.80'lik gövdesini SUV'den çoktan kurtarmıştı ve hâlâ yolcu koltuğunda oturan ortağına bakıyordu.

"Jake? ."

"Ha?" Jake birden arabanın durduğunun farkına vararak etrafına bakındı. "Tamam." Kapıyı açıp kaldırıma atladı ve yangın musluğunu kıl payı kaçırdı. "Peki ne arıyorduk?"

Tiny yine homurdandı. Bunu daha önce de söylemişti ama Jake kendi sesine o kadar düşkündü ki hiç dikkat etmemişti.

"Otelde bir çift adam bulmamız gerekiyor," dedi. "Ellerinde bir çeşit kılıç var ve onu patron için almamız gerekiyor. Yolumuza çıkan herkesi öldürmemizi söyledi."

"Tamam. Hadi yapalım şu işi. Umarım yanlarında sürtük yoktur. Daha fazla çizik istemiyorum." Alaycı bir ifadeyle

Tiny'nin kadarıyla kolunda bir iz yoktu.

Tiny etrafına bakındı. Giriş katında bir çerçeveci dükkânı olan üç katlı bir cephe ve üst kata kapının yanında bir tabela gördü.

"Buraya benziyor, bir bakalım."

Tiny kapıya yöneldi, Jake de onu takip etti. Dar merdivenleri tırmanırken, kırık deri koltukların ve soyulmuş duvar kâğıtlarının olduğu bir lobiye girdiler. Ötede yıpranmış halılarla kaplı iki koridor vardı. Eski püskü ahşap masanın arkasında oturan sivilceli genç bir adam *Entertainment Weekly*'nin bir nüshasını okuyordu. Göğsündeki isim etiketinde ELMER yazıyordu.

Elmer başını dergiden kaldırmadan, sıkılmış bir sesle konuştu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Jake'le hızlı bir bakış alışverişinde bulunan Tiny 45'liğini çıkardı. Jake de aynısını yaptı. Tiny'nin Kimber Ultra Rafine Taşıma Tabancası II'si vardı, Jake ise her zamanki gibi Para-Ordnance Nite-Tac ACP ile aşırıya kaçmıştı. Zaten çoğu zaman silahlar sadece gösteriş içindi. Bunun gibi bir el topunun namlusuna bakarken, insanlar genellikle kendilerine söyleneni yaparlardı.

Cevap alamayınca Elmer elindeki dergiyi bıraktı ve oturduğu yerden fırlayarak dergiyi geriye doğru devirdi.

"Tanrım, beni öldürme, lütfen yapma-"

"Kapa çeneni!" Jake bağırdı. "Kaltak gibi konuşuyorsun. Sürtüklerden nefret ederim."

"Sadece bir soru," dedi Tiny, ortağını görmezden gelerek. "Bu sabah kimse geldi mi? Belki yirmili yaşlarda bir çift?"

Elmer gözlerini Tiny'nin Kimber'ının namlusundan ayıramıyordu.

"Bu iki adam vardı. Oda 102'de."

"Teşekkürler," dedi Tiny. Merdivenlere doğru başıyla işaret etti. "Şimdi buradan çık ve bir saat boyunca geri gelme. Birine tek kelime edersen seni bulur ve suratından vururuz."

Elmer merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve ön kapıdan fırladı.

Tiny döndü ve 100-150 numaralı odaları gösteren tabelayı takip ederek Jake'i koridorlardan birine götürdü. Boyu ve geniş omuzlarıyla dar geçidi dolduruyordu.

Oda 102'nin önünde durduklarında Tiny üç büyük parmağını havaya kaldırdı.

Sonra iki.

Sonra bir.

Ve kapıyı tekmeledi.

Tabii ki odada iki küçük beyaz adam vardı. Tabii ki onun bakış açısına göre herkes küçüktü....

Birinin dağınık kahverengi saçları vardı ve masada oturuyordu. Diğeri ise pencereye yakın olan yataklardan birinin kenarına tünemişti. Elinde bir kılıç tutuyordu; patronun onları getirmeleri için gönderdiği kılıç olduğu neredeyse kesindi.

45'liğini kaldırdı.

"Kımıldama."

"Hareket etmiyoruz," dedi masadaki kişi hızla, ayağa kalkıp ellerini kaldırarak.

"Kimsenin canının yanmasına gerek yok, tamam mı?" Jake dedi ki. "Sadece o küçük domuz etiketini senden almak için buradayız. Bir gözünü çıkarabilir, biliyor musun?"

Yatakta oturan adamın saçları kısaydı. Jake'e ihtiyatla baktı.

"Bu kılıcı mı istiyorsun?"

"Bu doğru. O yüzden o çirkin suratını kapat ve onu bana ver!" Jake aralarındaki mesafeyi geçti.

Tiny kendi silahını ayakta duran adama doğrulttu. Elinde kılıç olan adamın yanına yaklaşan Jake 45'liği kafasının yan tarafına doğru tuttu, sonra boştaki elini uzattı.

"Ver onu buraya." Tehditkâr görünmeye çalıştı. "Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkma, yoksa yemin ederim seni vururum."

Tiny daha iyi biliyordu ve ortağının *konuşmayı kesmesini* diliyordu. Bu mesafeden Jake silahı gerçekten ateşlerse geri tepme onu yere sererdi, ayrıca atış çılgınca olurdu. Jake'in silahını ateşlediği tek zaman Presidio'daki bir poligondu ve orada hedef hareketsiz duruyordu.

Adam aniden Jake'in elini kenara itti, namluyu kaptı ve kılıcın kabzasıyla Jake'in suratına vurdu.

Tiny bir an için tepki vermedi. Yıllardır infaz memurluğu yapıyordu ve 45'lik görünce altına işemekten başka bir şey yapan *birini* hiç görmemişti.

Jake yarım saniyeliğine konuşmayı bıraksaydı, bunların asla yaşanmayacağından emindi.

Masanın yanındaki ona doğru atladı ve Tiny bir el ateş etmeye çalıştı, ama zararsız bir şekilde tavana doğru ateşlendi. Adam onu yere sererken ucuz sıvalar ikisinin de üzerine yağdı.

Ya da en azından denedi. Tiny neredeyse 300 pound ağırlığındaydı ve bunun çoğu kaslıydı.

Adam Tiny'nin göğsüne birkaç kez yumruk attı.

Tiny sadece gülümsedi.

Sonra adamın suratına tüm gücüyle bir yumruk indirdi ve onu otel odasının bir ucundan diğer ucuna uçurdu; adam masadaki sandalyeye çarparak yere yığıldı. Orada yatıyordu, baygındı.

Tiny arkasını döndüğünde diğer kardeşin elini tuttuğunu gördü. 45'liği Jake'e doğrultmuştu ama Jake'in terlemekten başka bir şey yapamayacağı kadar güvenli bir mesafeden. Jake kapıya en yakın yatağa oturdu.

Saçmalık.

Kısa saçlı kılıcı yatağın üzerine koydu ve 45'liği iki eliyle tuttu.

İşaretleme onun kendi .45 at ve Adamım, Küçük kabul edildi onun en tehditkar ses.

"Bırak onu."

"Önce sen, Charlie Chan. Tek bir hareket yaparsan, oğlunu burada havalandırırım."

Tiny omuz silkti.

"Devam et. Bu onu sonunda ."

"Hey!" Jake dedi ki. "Ne , Tiny, neden yapamıyorsun-?"

Aşağı doğru nişan alan Tiny, Jake'in göğsüne dört el ateş etti. Patronu bu adamların yaptığına ikna etmek kolay olacaktı. *O ne ? Balistik incelemesi mi yapacak?*

Ama beş rapor duydu ve geriye doğru tökezledi. Omzundan koluna doğru keskin bir acı saplandı.

Tiny Jake'*i* öldürürken bile adam *onu* vurmuştu.

Bu Tiny'yi *gerçekten* kızdırmıştı.

Ayaklarını altına alarak Kimber'ı yukarı doğru savurdu. Ama ateş edemeden kafasına bir şey çarptı.

Elini alnına götürdüğünde gözlerine kan damladığını hissetti. Görüşü bulanıklaştı ama uzun saçlı kardeşinin ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Tiny ne fırlattığından emin değildi ama canı *yanıyordu*.

Adam bir sıçrayışta odayı geçti, Tiny'nin kolunu yakaladı ve sertçe indirdi. O kadar da acımadı ama Tiny refleks olarak 45'liğini düşürdü.

Serbest kolunu kullanan Tiny onun yüzüne bir yumruk daha attı. Kurşunu yiyen koluydu ve çok acıyordu.

Adam tekrar geriye doğru düşerken, Tiny de kapıya en yakın yatağın yanında öne doğru düştü. Hâlâ bilinci yerinde olmasına rağmen hareket etmedi.

"Ayağa kalk ve silahına davranma," dedi Jake'in elini tutan kişi.
.45.

Ama Tiny silahının nereye bile emin değildi. Herhangi bir
daha iyi bir fikri vardı.

Parmaklarını şilte ile bazanın arasındaki boşluğa sokarak şilteyi yukarı kaldırdı ve silahlı adama doğru fırlattı. Bunu yaparken de ayağa kalktı.

Jake'in 45'liğinin sesi odada yankılandı, mermi şiltede bir delik açmıştı.

"Dean!" diye bağırdı diğer adam.

Tiny, Jake'in cesedinin üzerinden geçti ve diğer yataktaki kanca kılıcı kaptı. Uzun boylu olan da kılıca hamle yaptı ama Tiny, Dean'in Jake'e vurduğu gibi kabzasıyla ona vurdu.

Tiny önce bu ikisinin işini bitirecekti ama sonra vazgeçti. Doğrudan bir emir almamıştı, sadece gerekirse öldürmekte tereddüt etmemesine dair bir talimat almıştı. Yine de bu noktada, kanı vardı

Gözlerine damlıyordu, sol kolunu hareket ettiremiyordu, çok acıyordu ve almaya geldiği şeyi almıştı.

En iyisi kayıplarını azaltmak.

45'likleri geride bıraktığı için kendini pek iyi hissetmiyordu; ağır bir suçta kullanılmış silahlardan kurtulmak standart bir prosedürdü. Ama nedense bu ikisinin polise gideceğini sanmıyordu.

Onlar şilte ile uğraşırken, o da otel odasından kaçtı.

Dean ilk başta odaya dalan iki adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama kanca kılıcı istediklerinde Albert Chao için çalışıyor olmaları gerektiğini anladı. Özellikle de boynu olmayan ve kabaca Cleveland büyüklüğünde olan. Her yerinde "infazcı" yazıyordu.

Nerede nereden biliyorlardı?

Şimdilik, hayatta kalmak gibi basit bir mesele vardı.

Neyse ki küçük adam konuşmakla o kadar meşguldü ki ne *yaptığına* bakmaya zahmet etmiyordu. John'un ona ve Sam'e - yeterince büyürler büyümez- öğrettiği ilk şeylerden biri, silahlı birine karşı kendilerini nasıl savunacaklarıydı.

"En iyisi," demişti John, "gerçekten yaklaşırlarsa. Eğer mesafelerini korurlarsa başın belada demektir, çünkü yapabileceğin hiçbir şey yoktur. Ama yaklaşırlarsa, işin püf noktası namluyu yakalamaktır. Ateş bile, elin sürgüyü engelleyecektir. Şimdi canı yanacak ama sonra bir daha ateş edemeyecek."

Hem Dean hem de Sam bu tatbikatı babalarıyla ve babaları olmadan binlerce kez yapmışlardı, bu yüzden küçük adam silahı tam

Dean'in yüzünü görünce neredeyse ona teşekkür edecekti.

Üç saniye sonra, silahı adama doğrultmuştu.

Dean'in beklemediği şey tiroid sorunu olan adamın arkadaşını vurmasıydı. O bunu yaparken Dean de çürük adama bir el ateş etti.

Ama bu iri adamı çok az yavaşlattı ve Dean farkına bile varmadan yatağını yemeye başladı.

Sonra çirkin adam kancalı kılıcını da alarak gitti.

Sonofabitch.

Dean onun peşinden koştu, 45'liği pantolonunun kemerine soktu ve kıvrılmamış flanel gömleğiyle örttü. Biri polisi ararsa fazla zamanı olmayacaktı ve o kılıcı geri almak zorundaydı.

Sokağa çıktığında, iri adam bir yangın musluğunun önüne park etmiş bir arabaya biniyordu. Impala bir blok ötedeydi ve yürüyerek yetişmesi mümkün değildi.

Ellis Caddesi'nin ortasında silahla ateş etmesine de imkân yoktu.

Tekrar içeri girdiğinde Sam koridordaydı ama Dean'in peşinden gelmiyordu. Onun yerine elinde bir kova buzla diğer yönden odaya doğru yürüyordu.

Dean yakından bakınca Sam'in tüm yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü. "Kahretsin, Asyalı Hulk seni fena benzetmiş, ha?"

Sam konuşmadan başını salladı, odaya girdi ve hemen banyo havlularından birine buz küpleri sardı. Yüzüne nazikçe uyguladığında yüzünü buruşturdu.

"Ow."

"Sizi bilmem ama bu adamlar bana 'gangster' diye bağırdı."

Sam yine başını salladı ve konuştuğunda sesinde acı vardı.

"Evet, görünüşe göre Chao bizim için hazırdı ya da en azından kılıç için hazırdı. Babamın sandığı kadar kolay lokma olmayabilir."

"Ya da belki yirmi yıl içinde akıllanmıştır. Her iki durumda da daha dikkatli olmalıyız. Ve kılıcı geri almaya çalışmalıyız."

"Sence bundan sonra ne yapmalıyız?"

"Önce Jackie Chan'kurtulalım. Sonra Shin's Delight'a gitmeden önce dün geceki cesede bir göz atmak istiyorum. Babamın notları iyiydi ama cesetlerin hiçbirini görmedi."

"Bunu tek başına halletsen iyi olur," dedi Sam. "Federal ajanlar genellikle sahaya yüzleri hamburger gibi görünerek çıkmazlar."

Dean sırıttı.

"Evet. En azından biz kendi atışlarımızı yaptık." Dean cesede baktı. "Ben yokken bu adamla misin?"

Sam başını salladı, sonra yüzünü buruşturdu.

". Ama onu arabaya bindirmeme yardım etmen gerekecek."

"Evet, bunu yapabilirim." Dean anahtarları Sam'e fırlattı.

cebine koydu, sonra buz yüklü havluyu yere bıraktı, böylece cesedi yatak örtüsüne sarmaya başlayabilecekti.

Bu arada Dean takım elbisesini giymeye başladı.

YİRMİ ÜÇ

Albert bilgisayarındaki hesapları kontrol ediyor, meşru olsun olmasın tüm işletmelerinin sorunsuz çalıştığından emin oluyordu. Düzenli olarak kontrol etmezse, muhasebecilerinden birinin üstten kaymağını almaya başlayacağını biliyordu.

Daha önce bir kez olmuştu ve Tiny bakmıştı.

O zamandan beri herhangi bir sorun yaşamamıştı. Aslında, bu muhtemelen onun için dönüm noktası olmuştu. Sonunda kirli işlerini yapması için Ejderha'nın Kalbi'*ne ihtiyacı* olmadığını fark etmişti.

Arkasına yaslandı ve bunu düşündü.

O zaman neden Doragon Kokoro*'yu iblise teslim etmiyorsun?*

Yine de bu *bir aileydi*. Nakadai kendi etinden ve kanından biriydi. Bu *bir şey* sayılmaz mı?

Gary koşarak ofise girerek düşünce zincirini yarıda kesti. "Patron!"

"Ne oldu?"

"Tiny döndü. Yaralandı!"

Albert ayağa kalktı.

"Nerede o?" diye sordu.

Gary, Albert'i alt kattaki mutfak bölümünün arka tarafına götürdü. Aşçıların hepsi öğle yemeği için hazırlık yapıyordu ama Zhong'un ofisini tuttuğu küçük bir alan vardı.

Tiny orada oturuyordu. Ronnie alnına bir bandaj koyuyordu ve Tiny de sağ eliyle sol omzuna büyük, kanlı bir havlu tutuyordu.

"Ne oldu?"

Tiny hemen Albert'a bilgi verdi.

"O iki adam Jake'in silahını ele geçirdi. Onu öldürdüler ve beni vurdular," dedi Tiny. "Oradan canlı çıktığım için şanslıydım."

Albert içinde bir öfkenin yükseldiğini hissetti -ne de olsa Jake iyi bir bacak kırıcıydı- ama o daha çok iki adam için endişeleniyordu.

"İkisinin de ismini aldın mı?"

"Kısa boylu olanın adı Dean'di." Tiny ofisin bir köşesine doğru başını salladı ve Albert döndü. "Yine de kılıcı aldım."

"Mükemmel!" Albert her zaman John Winchester'la tekrar karşılaşmayı ummuş ve bu ikisinin -şimdi birinin adının Dean olduğunu biliyordu- lanetli *gaijin*'in çocukları olması için hararetle dua etmişti. En çok istediği yarım kalmış son buydu.

Winchester'ın kendisi şimdiye kadar ölmüş olabilirdi ama Albert adamın oğullarını yok edebilirdi. Aile *her şey* demekti.

Ama bu daha sonrası içindi. Çocukların kılıcı geleceğine şüphe yoktu ama şu anda daha çok yeni pazarlık kozuyla ilgileniyordu. İblisle başa çıkmak söz konusu olduğunda bu her şeyi değiştirdi.

"İşte cesetler, Ajan Seeger."

Dean yaşlı adli tabibin duvardan bir çekmece çıkarmak için zorlanışını izledi. Kolu üçüncü kez çekişinden sonra adama acımaya yaklaştı ama sonra anladı.

Tabii ki iki ceset vardı bu yüzden her şeyi tekrar gözden geçirmesi gerekti. Bu sefer Dean müdahale etti.

"Sana yardım edeyim."

Adı Friedrich olan adli tabip uzun bir nefes verdi. "Evet, teşekkürler. Üzgünüm, sanırım kadar genç değilim."

"Evet, ama hiçbirimiz değiliz," dedi Dean ciddi bir sesle, o yaşta olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Dizleri hâlâ ara sıra çatlıyor ve onu çok korkutuyordu....

Dean çekmeceyi açtı ve hemen yanık et kokusuyla karşılaştı.

"*Whoa*."

"Evet. Ve kadar zaman buzdolabında kaldıktan *sonra* oldu." Friedrich başını salladı. "Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum."

Dean adli bir bakış attı.

"Yine mi?"

Friedrich Dean'e doğru bir bakış fırlattı. "Evet, yine, bu yüzden burada değil misin?"

Dean uzun bir pratiğin verdiği rahatlıkla step dansı yaptı.

"Şey, evet, ama biz, uh, sessiz kalmaya çalışıyorduk, biliyor musun?"

"Demek skoru biliyordunuz. Anlaşıldı." M.E. yanmış cesede bakmak için döndü. "Bakın, birkaç hafta önce ilk yanmış ceset ortaya çıktığında polislere bunun daha önce de olduğunu söyledim. Pislikler her zamanki gibi söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemediler. Kırk beş yıldır bu işi yapıyorum ve hâlâ kimsenin beni ciddiye almasını sağlayamıyorum."

Dean, kendisine iyilik getirmeyeceğini bildiği bir esnemeyi bastırarak kadın kurbanın üstünü örten çarşafa uzandı.

"Evet, bakalım ne yapacağız-"

Onu geri çekti ve kararmış, kömürleşmiş eti gördü.

"-Buldum."

"Bakın, kırk yıl öncesinden aynı şey. 1969 yılıydı, hatırlıyorum, çünkü Zodiac katili saçmalığı arasında kaybolmuştu. Hatırlıyorsun, değil mi? Hayır, sen çok gençsin, bebek olacaktın."

Dean kör bir adamın bile onun on yıl kadar genç olduğunu görebileceğini söylemek istedi. Ama kaçındı.

"Sanırım ölüm nedeni yanıyor?" diye sordu.

"Evet, ama onu ilginç kılan bu değil. Şuna bir bakın." Müfettiş gövdeyi işaret etti. Deri düzensiz, çukurlu ve kömürleşmiş olsa da, birkaç düz kesik de vardı.

"Kırk yıl önce de böyle olmuştu. O zamanlar da bir Fed vardı. Kel bir adamdı, adını hatırlamıyorum. Bu konuyu araştıracağını ama *hiçbir şey* duymadım."

Bu sefer Dean'in gizlemek zorunda kaldığı bir gülümsemeydi. Federal olduğunu iddia eden kel bir adam mı? Bu onun büyükbabası *olmalıydı*. Belli ki bu tür şeyler aileden geliyordu....

"89'da da çözememiştim," diye devam etti Friedrich, "'Elbette bugünlerde daha iyi oyuncaklarımız var. Bu kez size kesin olarak söyleyebilirim ki bu yaralarda metal izi var. Ve antemortem olmalı."

Bu Dean'i şaşırttı, özellikle de Ejderhanın Kalbi'nin yöntemi aynı anda hem yakmak hem de kesmek olduğu için.

"Neden söylüyorsun?" diye sordu.

"Vücut çok kırılgan. Şu anda vücudunun bu noktasına bir bıçak saplasam, zavallı kız paramparça olur."

Dean başını salladı.

Friedrich kılıç yaralarını göstererek "O zaman başka sorunlar da var," diye ekledi. "Böyle kesiklerin deli gibi kanaması gerekir, değil mi? Ama olay yeri inceleme uzmanlarına göre, olay yerinde *hiç* kan *yokmuş*.

Olay yeri, adamın burnundan çıkan şey hariç." Diğer cesedi işaret etti. "Ve bu hiç mantıklı değil."

Dean yanmış cesedi göstererek, "Belki ikisi de aynı anda olmuştur," diye önerdi. "Eğer kadın kesilirken yakıldıysa, bu kanı kaynatmış olabilir."

Friedrich gözlerini kısarak Dean'e baktı.

"Aslında fena bir teori değil. Peki, tamam, bu bir teori değil, bir hipotez - insanların teorilere hipotez demesi beni hep rahatsız eder, sonra da anlamsızmış gibi 'Bu sadece bir teori' derler, ama teorilerin arkasında veriler vardır ve..." Friedrich dalıp gitti. "Nerede kalmıştım?"

Dean yardımcı olmak için, "Kanı kaynatarak uzaklaştırmak," dedi.

"Doğru, evet, tamam, belki. Ama bu hala *nasıl olduğuna* cevap vermiyor. Demek istediğim, bu tür bir parlama ateşi ancak, bilmiyorum, magnezyum şeritleri ya da başka bir şey üzerinde duruyorsa gerçekleşebilir. Ama aynı dahiler bunu ve diğer tüm yangın çıkarıcıları kontrol ettiler. Bupkiss. Bu size ne anlatıyor?"

Dean'e çok şey anlatıyordu ama huysuz bir ihtiyarla paylaşmak isteyeceği bir şey değildi.

"Henüz emin değilim," dedi. "Ancak bu devam eden bir soruşturma."

"Evet, ilk seferinde herkesin kafası şu Zodyak olayıyla karışmıştı. Geçen sefer de deprem yılıydı. Muhtemelen herkesin dikkatini dağıtmıştır. Bilmiyorum, o zamanlar bu benim işim değildi. Ama burada *bir* gariplik var."

"Benden herhangi bir itiraz almayacaksın." Dean diğer cesedin üzerindeki çarşafı geri çekti.

Friedrich adamın dudaklarının kenarlarını işaret ederek, "Bu da bir başka tuhaf," dedi. "Şuna bak. Ne olduğunu biliyor musun?"

Dean iç çekerek, "Sülfür," dedi.

Adli tabip etkilenmiş görünerek, "Evet, sülfür," diye onayladı. "Diğer cesette de biraz vardı, yanıkların arasında neredeyse gözden kaçıyordu. Yani, çılgınca, değil mi?"

Dean sadece başını salladı. Birdenbire bu ikinci ceset çok daha anlamlı gelmeye başladı.

"Benim de gördüğüm en garip beyin kanamasıydı. Genelde sadece bir kan damarıdır. Bu adam beynindekilerin yarısını patlatmış. Sanki biri fünye falan patlatmış ama başka bir hasar yok."

Evet, bu zavallı piçin bir iblis tarafından ele geçirildiği anlamına geliyordu ve iblis ona her ne yaptıysa beyninin patlamasına neden olmuştu. Dean Castiel'in sözlerini düşündü: "*Bu düzleme bir ruh geri dönüyor - iblis ordularının meleklerle savaşlarında kullanabilecekleri bir ruh*." Yani belki de bir iblis burnunu bir şeylere sokuyordu.

Dean ve Sam'in tetikte olmaları gerekiyordu.

YİRMİ DÖRT

Melek Ramiel, Tyler Magowan'ın yetişkinlik hayatının çoğunu üç şeye inanarak geçirdiğini biliyordu.

Tanrı'nın onu sevdiğini.

Meleklerin onu koruduğunu

Bir gün Pittsburgh Pirates'ın berbat olmayı bırakacağını.

Çoğu inanç örneğinde olduğu gibi, bunlar Tyler'ın görmeyi ya da deneyimlemeyi hiç beklemediği şeylerdi. Yine de Bucs'un kazandığı bir sezona razı olabilirdi - ki bu onun hafızasında hiç olmamıştı.

Bu nedenle, Ramiel Tyler'a gelip genç adamdan meleğin Dünya'daki aracı olmasını istediğinde, en hafif deyimiyle bu onu şaşırttı.

Ama olması gerektiği kadar değil. Mutlu ve kasıtlı bir cehalet içinde yaşayan çoğu insanın aksine, Tyler kıyametin yaklaştığını gösteren işaretleri fark etmişti. Daha önce de böyle şeyler görmüş ve bunların gerçek alametler olduğunu düşünmüştü ama bunların rastgele olaylar olduğu ortaya çıkmıştı.

Yine de son altı aydır bir modelin ortaya çıktığını görmüştü.

Ramiel rüyasında Tyler'a geldi ve onunla konuştu.

"Tanrı'nın, doğruluk için savaşta kendinizi vermenize ihtiyacı var."

Tyler elbette şüpheciydi. Ama Ramiel çok ikna ediciydi. "Bu Tanrı'nın dileği," dedi Ramiel ikna edici bir sesle. "Savaş geliyor ve Raphael bize katıldı. Kılıcı bulunacak olan Mikail de öyle."

Ancak Mikail'in kılıcı bulunana kadar melekler iblislere karşı hattı korumak zorundaydı. Bu da kurbanlar anlamına geliyordu.

Tyler mükemmeldi. Genç, sadık ve bekârdı. Ayrıca işsizdi, Dünya'nın Vahiy'in unutuluşuna doğru kaçınılmaz kayışının bir başka zayiatıydı. Yaklaşan savaşa katkıda bulunma fırsatı verildiğinde, muhtemelen bunu büyük bir ateş ve inançla yapacaktı.

Ramiel'e San Francisco'da iblislerin toplandığı ve aynı zamanda Moscone Kongre Merkezi'nde dinler arası bir konferans düzenlendiği söylenmişti. Bu buluşma iblisler için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı; amaçları katılımcıların çoğunu ele geçirmek ve geri kalanları katletmekti.

Dindarların inancı meleklerin başlıca silahlarından biriydi ve böyle bir saldırının moral bozucu etkisi pek çok açıdan yıkıcı olacaktı. Bu nedenle Ramiel'e iblisleri durdurmak için Uzziel önderliğindeki bir melek birliğine katılması emredildi.

İronik bir şekilde, Ramiel kendini göstermeden önce, Tyler kilisesinin diğer birkaç üyesiyle birlikte bu konferansa katılmayı planlıyordu. Hiç tereddüt etmeden kabul etti.

Moscone Center'ın devasa kompleksi, dört tarafı caddelerle çevrili bütün bir şehir bloğunu kaplıyordu. Tyler/Ramiel, Uzziel önderliğinde ve bir düzine başka takipçinin eşliğinde ilk vardıklarında şeytani bir varlık hissetmediler - hayal kırıklığı yarattı, ama beklenmedik değildi. Demons

her zaman kendilerini gizlemenin yollarını buluyorlardı. Ve kendisine en başından beri istihbaratlarının hatalı olmasının mümkün olduğu söylenmişti. Yine de, ve melekler kolayca sızmış ve Konferans, Katılımcı gibi davranıyorlardı. Kendisini "dinler arası" olarak adlandırsa da, Ramiel bunun gerçekten bir Yahudi-Hıristiyan toplantısı olduğunu hemen fark etti. Yine de bu iki din -bu modern çağda her ne kadar parçalanmış olsalar da- önemli ölçüde ortak bir zemini ve insanlık üzerinde daha fazla nüfuz sahibi olma arzusunu koruyordu. Atalarının sahip olduğu türden bir etkiye sahip olmayı arzuluyorlardı.

Ramiel bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Doğru, ortaçağ Avrupa'sında herkes Tanrı'ya inanmış, ibadet etmiş ve kiliseye sadakat yemini etmişti ama bunu başka bir yol bilmedikleri için yapmışlardı. Bu alışkanlıktan kaynaklanan bir inançtı. Günümüzün sözde "Batı Medeniyeti "nde çok daha az sayıda insan kendini dindar olarak görüyordu.

Yine de modern Amerika'da, inananlar *gerçekten* inanıyorlardı - mecbur oldukları için değil, istedikleri için. Ramiel gerçek inancın *bu* olduğunu *düşünüyordu*. Tyler Magowan aile geleneğinden ya da aksi takdirde toplumdan dışlanacağı korkusundan dolayı kendini Hıristiyan olarak . Kendisini sadece bir Hıristiyan olarak görüyor ve öyle davranıyordu.

Yüz tane ezberci takipçim olacağına bir tane sadık takipçim olsun daha iyi, diye karar verdi Ramiel.

Ancak herkes aynı fikirde değildi. Bu tercihinden Uriel'e bahsetmek gibi bir hata yapmış ve bu da insanların nankörlüğü konusunda uzun bir söylev çekmesine yol açmıştı. Uriel, yaygın inanç eksikliğini "çamur maymunlarının kendi özgür iradelerini kötüye kullanmaları" olarak tanımladı.

Ama Ramiel dilini tuttu. Her zaman bir melek olmanın amacının her şeyin en iyisini görmek olduğunu düşünmüştü. Ve Uriel'in bir hain olduğu ortaya çıktığında, bu inancını pekiştirmişti.

Ramiel'in kabullenemediği bir şey de tüm bu ölümlerdi. Çok erkek ve kız kardeşi şu anda burada değildi çünkü ölmüşlerdi - ister Tanrı'ya hizmet ederken, ister Uriel ve müttefiklerinin ihanetinin kurbanları olarak, ister iblislerin ellerinde.

Bu günün, ölenarasına bir yenisini eklememesini umuyordu.

Yanında Uzziel, Jophiel ve Selaphiel olduğu halde Ramiel, kongre merkezinin alt katındaki sergi salonunun hemen dışındaki konferans salonlarından biri olan 105 numaralı odada düzenlenen bir oturuma gitti. Salonun kendisi şu anda boştu - Moscone'un hizmetlerini kullanan pek çok kişinin aksine, konferansta mallarını satan veya hizmetlerini tanıtan hiçbir katılımcı yoktu. Bu konferansın tek amacı inançlı insanların birbirleriyle konuşmasıydı.

105 numaralı odada bir daire şeklinde toplanmış bir düzine insan vardı. Çoğu iyi giyimliydi. Biri Lubavitcher'di ve siyah-beyaz bir takım elbise giymişti, sakalı ve şapkasının altından çıkan kıvırcık saçları vardı. Bir diğeri Katolik bir rahibin siyah gömleğini ve yakasını giymişti.

Diğerleri takım elbiseliydi.

Moscone Center'da girdikleri diğer tüm odalarda olduğu gibi, bu odada da şeytani bir varlık yoktu.

Kapıya bakan koltukta limon yeşili bir pantolon giymiş bir kadın oturuyordu. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir broş takıyordu.

"Merhaba," dedi, "sohbetimize katılmak için mi geldiniz?"

Uzziel gülümsedi ve derin, yankılanan bir sesle konuştu. Ev sahibi çocuk doktoru Pierce adında bir iri yarı, güçlü kuvvetli yapılı Afrikalıydı.

Hastalarını sadece bir dakikalığına acıyacağına ikna etmek için o sesi kullanan Amerikalı.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi. " olmazsa sadece gözlemlemek istiyoruz."

"Elbette," dedi kadın.

Ramiel aniden broşu tanıdı, daha doğrusu broşun ortasındaki taşı tanıdı.

Sadece dört tane vardı ve üç tanesi Cordoba'daki bir kilisede güvenle saklanıyordu. Ramiel onları dördüncü yüzyılda oraya kendisi koymuştu ve etraflarına yerleştirdiği koğuşlar sonraki 1700 yıl içinde herhangi bir zamanda delinmiş olsaydı, bunu bilirdi.

Cordoba Piskoposu Hyginus tarafından M.S. 381 yılında, piskoposun Priscillian adlı bir münzeviyi sapkınlık suçundan idam ettirmek için komplo kurmasından bir yıl sonra yaratılmışlardı. Priscillian, Hyginus'un şeytanlarla işbirliği yaptığını öğrenmiş ve Hyginus şeytani müttefiklerini kullanarak Papa I. Damascus'u Priscillian'ı mahkûm ettirmeye ikna etmişti.

Hyginus dört taşı, ele geçirilmiş bir bedenin içindeki iblisin özünü bir melekten bile saklamak için yaratmıştı. Ramiel taşlara el koymak için gönderilmişti. Üçünü geri almayı ve Hyginus'u Tanrı'dan uzaklaştıran iblisi kovmayı başarmıştı. İronik bir şekilde, tarih Hyginus'u kiliseyi bir sapkınlıktan kurtaran dindar bir Hıristiyan ve Priscillian'ı da bu tür sapkınların ilklerinden biri olarak hatırlayacaktı.

Ve Ramiel dördüncü taşın yerini asla .

Şimdi, Moscone Center'ın 105 numaralı odasında duran Ramiel tereddüt etmedi, iblislere ellerini ovuşturmaları için bir şans vermedi.

Keşfedildiklerini bilmelerine de izin vermedi.

Onun yerine, tek kelime etmeden saldırdı.

Bir hareketiyle pantolonlu kadını yere serdi.

Meleklerin hepsi dönüp ona deliymiş gibi baktı ve ancak o zaman konuştu.

"Kayıp Hyginus Taşı'nı takıyor!" Rahip ayağa

fırladı.

"Siz ne *yapıyorsunuz* böyle?"

Yanında, kömür rengi takım elbiseli ve Liberty of London kravatlı bir adam rahibi tersledi.

"Kapa artık, olur mu?" diye hırladı.

Birkaç sandalye havaya sıçramaya ve duvarlardan sekmeye başladı. Ramiel kafasını hedef alan sandalyeyi eğdi ve sandalye savrularak uzaklaştı.

Taşlı iblis, taşıyıcısı ayağa kalkarken, "Anlaşıldı," dedi. "Eski bir taşın neye benzediğini bilen *tek* haleyle baş başa kaldık."

Ramiel iblisin üzerine atladı, onu tam göğsünden yakaladı ve odanın diğer ucuna tekmeledi. Momentumunun onu taşımasına izin verdi ve sonra başını sallayarak onun üzerinde durdu.

"Sadece bir iblis 1700 yılı 'kadim' olarak düşünebilir." Bakışları küçümsemesini yansıtıyordu. "Sizler acınası küçük yaratıklarsınız."

"Bla bla bla," dedi iblis, gözleri zifiri karanlığa gömülürken yavaşça ayağa kalkarak. "Kanatlarının içine koy ve ovala, halo."

Birdenbire kendi tekmesini savurdu ve meleği kemik sarsıcı bir masaya çarptırdı. Ayağa kalkma sırası Ramiel'deydi ve o da

İblisin onu takip etmesine hazırlanırken hızla odaya göz gezdirdi.

Uzziel iblislerden birini kafasından yakalamıştı. Geminin ağzından, gözlerinden, burnundan ve kulaklarından çıkan duman, adam acı içinde çığlık atarken bile hiçliğe karıştı.

Taşlı iblis tekrar Ramiel'in üzerine atladı. Aracının bedeninin gevşemesine izin veren Ramiel, onun sıçrayışının momentumunun onları 105 numaralı odayı alt kattaki sergi salonundan ayıran ince duvardan geçirmesine izin verdi.

Sert zemine çarpıp yuvarlanarak ayağa kalkan Ramiel, çıplak betonun üzerinde duran iblisle yüzleşti.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu gerçekten?" diye sordu, sözleri boş salonda yankılanıyordu.

İblis de sırıtarak ayağa kalktı. "Merak

etme, daha yeni başlıyorum."

Pantolonunun cebine uzandı ve bir bıçak çıkardı. Ramiel bunun Castiel'in taşıdığına benzediğini fark etti ve iblisin onunla bir şey yapmasına izin vermeyecekti. Uzandı ve bıçağı kadının elinden kaptı.

Şaşırtıcı derecede az direnç gösterdi.

Ve sonra Ramiel kollarını kaldıramadığını fark etti. Ya da kollarının üzerinde

Aya
klar. Dizleri sanki tuzla buz olacakmış gibi hissediyordu.

Görme yetisi zayıflamaya başlamıştı, ancak gözlerini kısarak İblisin aracının yüzündeki hain gülümsemeyi seçebiliyordu.

"Kendini pek iyi hissetmiyorsun, değil mi, Halo? Biraz koleksiyon yapıyordum. Hyginus'un küçük biblosu bebeklerimden sadece biriydi ve ben ve dostlarım-"

Cümlesinin geri kalanı kafasında beliren bir el tarafından .

"Hayır! Hayır! *Yaaaaaaaarrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrhhhhhh*!"

Her delikten duman sızıyordu. Birkaç dakika sonra gemi beton zemine yığıldı, ölmüştü. Çığlıkları koridorda devam etti.

Ramiel onun Uzziel olduğunu, gemisinin heybetli cüssesi sayesinde tanınabildiğini ancak kadın yere düştüğünde -kısmen- görebildi.

hayatı tükeniyordu.

Ramiel bıçağı beton zemine bıraktı. "Onu yok

et, çabuk, Uzziel, önce. "

Angelus iuguolo Ramiel'*i* ele geçirirken Uzziel irkildi. Tyler Magowan'ın bedeninin ve onunla birlikte onu ele geçiren meleğin ölümünü izledi.

Uzziel Ramiel'i her zaman sevmişti. Meleklerin yüksek standartlarına göre bile iyi bir kalbi vardı ve Tanrı'nın davasında iyi bir savaşçı olmuştu.

Tanrı'nın kendisi son zamanlarda pek ortalıkta görünmese bile.

Yüksek meleklerin çoğu gibi Uzziel de bundan bıkmıştı. Yardımlarını ne isteyen ne de takdir eden bir insanlığa rehberlik etmekten yorulmuştu. Yüzyıllar süren savaşlar, salgın hastalıklar, zulüm ve günahlardan sonra Kıyamet bir nebze olsun rahatlatmıştı.

Pek çok soykırımın yaşandığı yirminci yüzyılın gelmiş geçmiş en kötü yüzyıl olduğunu düşünmüştü. Sonra yirmi birinci yüzyıl, dünyanın her köşesinde binlerce delinin birbirini öldürmesiyle başlamıştı ve Uzziel bunun daha iyiye gitmeyeceğini biliyordu.

Zekeriya ona günlerin sonunu getirecek bir planla geldiğinde, üstelik bunu beklemektense bir an önce yapmak istediğinde, İzziel hemen ona katıldı.

Hoşlanmadığı tek şey melek arkadaşlarını kandırmaktı. Amaç *Doragon Kokoro*'yu ortaya çıkarmak olsa bile. Melekler, bu saldırının ruhun ortaya çıkış partisi olacağından ve ardından iblis türünün elinde güçlü bir silah olarak hizmet edeceğinden emindi.

Çok az kişi bu lanet *samurayın* doğru ya da yanlış ellerde ne kadar güçlü bir silah olduğunun farkındaydı. Bu kadar dengeli bir maçta, onun rolü kırılma noktası olabilirdi. Zachariah bunu biliyordu ve Uzziel'i de ikna etmişti.

Meleklerin karşı saldırısı duyurulduğunda kimse emirleri sorgulamadı. Neden sorgulasınlar ki? Ev sahibinin çok katı bir emir komuta zinciri vardı ve fikir beyan etmek hoş karşılanmazdı. Ne de olsa, Castiel'in de gösterdiği gibi, genellikle ihanete yol açarlardı.

Ve Uriel.

Ve Lucifer.

Melekler felakete davetiye çıkarmışlardı. Uzziel Hyginus'un Taşını asla tanıyamayacağı için Ramiel'in varlığı bir lütuf olmuştu. Ne yazık ki Ramiel nihai bedeli *angelus iuguolo* aracılığıyla ödemişti *ama* Uzziel, Jophiel ve Selaphiel sayesinde yedi iblisin altısı da öyle. Yaratıklardan sadece biri kaçmayı başarmıştı.

Ramiel'in fedakârlığı, Uzziel'in başından beri şüphelendiği daha büyük bir gerçeği kanıtlamaya hizmet etmişti.

Babaları onları terk etmişti. Kendi başlarına kalmışlardı.

Bir hareketle bıçağı atomize etti. Bir daha asla bir kardeşini alamayacaktı.

Sonra yeşil pantolonlu kadının cesedinden broşu çıkardı. Onu Cordoba'daki diğerlerinin yanına koymayı planlıyordu. Ramiel'in böyle olmasını isteyeceğini biliyordu.

İnsan cesetlerini geride bırakan Uzziel -onlar artık insanlığın sorunuydu ve ev sahibini ilgilendirmiyordu- hayatta kalan melekleri toplamak için 105 numaralı odaya geri döndü.

Ve savaş devam etti.

YİRMİ BEŞ

Marcus Wallace ölmek üzereydi.

Kalp krizi aniden ortaya çıkmıştı. Ama kalp krizi böyle bir şeydi işte, ne yapacağı belli olmayan bir katil. Marcus "ani kalp krizi" haberlerine hep gülüp geçerdi.

Sanki başka bir tür varmış gibi.

Sol kolu ağrımaya başladığında ofisinde oturmuş, kağıtlara not veriyordu. Ardından nefes almakta zorlanmış, yorgunluk onu ele geçirmiş, uzuvlarının kontrolünü kaybettiğinde bile vücudu gerilmişti.

Bir şekilde kendini yerde bulmuş.

Adını tam olarak hatırlayamadığı yeni sekreter koşarak geldi, şok içinde bağırdı ve ardından Marcus'un masa telefonunu kapıp 911'i aradı.

Ondan sonra halüsinasyon görüyor olmalıydı çünkü sekreter ona baktı.

Ve acımasızca gülümsedi.

Ashby Caddesi'ndeki Alta Bates Summit Tıp Merkezi'nin acil servisinde uyandı, etrafı ona hayatta olduğu için şanslı olduğunu söyleyen bir doktor ve beş hemşire tarafından sarılmıştı.

O zamandan beri, UC-Berkeley'in sağlık sigortası dört kişilik bir hastanede kalması için fazlasıyla yeterli olduğundan onu kabul etmişlerdi.

Şu anda sadece üç kişinin bir oda.

Yirmi dört saat boyunca hemşireler gelip onu kontrol etti, testler yaptı, dürtükledi ve dürttü. Hiçbiri Marcus'un sorularına acil serviste uyandığında aldığı basmakalıp cevapların ötesinde yanıt vermedi.

Marcus yetmişine merdiven dayamıştı. Tıp uzmanlarının yararlı bilgiler konusunda cimri davranmalarına alışmıştı. Her şey "tedbir amaçlıydı", "hemen sonuca varmak" istemiyorlardı, her zaman "söylemek için çok erkendi".

Sonunda bir doktor geldi. Saçları tıraşlı ve yuvarlak yanaklı, tanıdık görünümlü Asyalı bir adamdı.

"Merhaba Bay Wallace, ben

Doktor-" "Takashi Iwamura."

Doktor, yatağın ayak ucundaki kancada asılı duran panoya uzanırken mahcup bir ifadeyle sırıttı.

"Beni hatırlamayacağınızı umuyordum, Profesör."

Marcus güldü, bu hareket tüm göğüs kafesine ağrılar gönderdi.

"Hayır, ben, *uh-*

woo." Sırıtışı düştü.

"Sakin olun, Profesör."

Marcus ona el salladı.

"İyiyim, sadece gülmemeliydim," dedi ve nefesini tuttu. "Hayır, seni görmek güzel. Folklor dersimden sınıfta kalmana üç adım kala aradan birkaç yıl geçti, Hash. Hâlâ 'Hash' mi diyorsun?"

Bu da bir başka utangaç sırıtışa yol

açtı. "Ne kadar yapmamaya çalışsam

da."

"Kalbim senin ellerinde olduğu sürece, 'Dr.' ile devam edeceğim. Iwamura.'"

"Hash iyi, Profesör. Ve kalbinizden bahsetmişken. "

"Evet." Marcus göğsünden aşağısını çarşafı çekiştirdi. "Kararın nedir? Ve lütfen saçmalamayın, tamam mı? Gregory House'u Marcus Welby'ye tercih ederim."

Iwamura, panoyu kancaya geri asarken omuz silkti. "Yeterince adil. Kalp enfarktüsü geçirdiniz ve bir saat içinde

ölmeye kıl payı." Devam etmeden önce kısa bir süre durakladı. "Şimdi, size her türlü güvenceyi vereceğim, tedaviler, ilaçlar, diyetler ve her türlü şey olduğunu söyleyeceğim kısım burası. Ama sen doğruyu istiyorsun, o yüzden doğruyu bulacaksın.

"Sizi pek sevmeyen bir kalbiniz var. Bu tıpkı karınla, kız arkadaşınla, erkek arkadaşınla ya da her kimse onunla kavga etmek gibidir; istediğin kadar çiçek alabilir, istediğin kadar özür dileyebilirsin ama sana geri dönüleceğinin garantisi yoktur."

Marcus bir an için bunu düşündü.

"Yani beni hasta eden ilaçları alabilir, dayanamadığım yemekleri yiyebilir ve yine de altı ay içinde çökebilir miyim?"

Iwamura başını salladı.

"Ancak tüm bunları yaparsanız şansınız *önemli ölçüde* azalır."

"Harika." Marcus uzun bir nefes verdi. "Tamam, anlattıkların için teşekkürler.

dümdüz atış, Hash."

Iwamura elini onun omzuna koyarak nazikçe konuştu.

"Biraz dinlenin Profesör. Terörize etmeniz gereken öğrencileriniz var.

hepsi."

Bu bir gülümsemeye yol açtı.

"Ben sadece değerini bilmeyen öğrencileri korkutuyorum. Eminim tıp fakültesindeki profesörlerin sana çok daha iyi davranmışlardır." Iwamura öksürerek güldü.

"Şey, *o kadar* ileri gider miydim bilmiyorum..." dedi.

Iwamura gittikten sonra Marcus yatağının yanındaki masanın üzerinde duran telefona baktı. Sesli mesajın siren sesi onu rahatsız ediyordu.

Etrafına baktı ve odadaki diğer hastaların bilinçsiz olduğunu gördü. Onları rahatsız etmeyeceğinden emin olarak ahizeye uzandı. Kırk beş yıl önce öğretmenliğe başladığında, ofisinde telefon bile kullanmıyordu. Öğrencileriyle yüz yüze, çalışma saatleri sırasında -ki bu saatler ilan tahtasına yapıştırılmış bir kâğıt parçasına yazılırdı- ve derslerden önce ve sonra iletişim kurardı.

Artık öğrencileriyle nadiren yüz yüze görüşüyordu. Hepsi e-posta, mesajlaşma, anlık mesajlaşma ya da cep telefonlarıydı. Hatta ofis telefonunu otomatik olarak Treo'suna yönlendiriyordu. Zaten bugünlerde ofisinde çok az zaman geçiriyordu.

Bu yaşta ve yıllardır kadrolu olduğu için ders yükü hiç olmadığı kadar hafifti ve boş zamanlarını dinlenerek geçirmeyi tercih ediyordu. Bazen Bay Bridge'den San Francisco'ya geçer ve City Lights'a göz atar ya da Berkeley'deki kullanılmış kitapçıları dolaşırdı.

Eğer bir öğrenci onunla konuşmak isterse, telefon doğrudan cebine giderdi.

Bu konuda sızlanıp duran pek çok çağdaşının aksine, Marcus aslında bu yolu tercih ediyordu.

En sevdiği Dr. Wang'dı.

"Beni istedikleri zaman arayabilirler. Ya onlarla konuşmak istemezsem?"

Marcus'un yanıtı hep aynıydı.

"Cep telefonunun bir 'kapatma' düğmesi var. Kullanın, ben . Eğer bana ulaşılmasını , o şeyi kapatabilirim ve onlar da sesli mesajı yiyebilirler."

Kendisini ya da öğrencilerini mesai saatlerinin zorbalığına maruz bırakmamayı seviyordu. Yirmi yıl önce felaketle sonuçlanabilecek pek çok konu, öğrenciler öğretmenlerine daha kolay erişebildikleri için hiç gündeme bile gelmedi.

Kalp krizi geçirdiğinde Treo'su ceketinin cebindeydi, yani hâlâ bıraktığı çatlak deri koltuğun üzerinde duruyordu. Dizüstü bilgisayarı da hâlâ masasının üzerinde duruyordu. İkisi de olmadan e-postalarını kontrol etmesi imkansızdı -hemşirenin hastanede wi-fi olduğuna dair güvencesine rağmen.

Ancak yatağının yanındaki sabit hat, en azından sesli mesajına uzaktan erişmesine izin verecekti. Bu yüzden günaha boyun eğdi ve numaraları tuşladı.

Altı mesajı vardı, bu yüzden bir kalem ve kağıt aldı.

İlk üçü çeşitli endişeleri olan öğrencilerinden geliyordu ve hiçbiriyle hastaneden taburcu olana kadar uğraşmak zorunda kalmamıştı. Bununla birlikte, onlara geri dönmesinin bir ya da iki günden fazla süreceğini ve bunun iyi bir nedeni olduğunu bildirebilmek için numaralarını not etti. Kampüsteki dedikoduları bildiğinden, neler olduğunu zaten bildiklerini tahmin ediyordu ama Marcus kişisel dokunuşu tercih ediyordu.

Bir sonraki mesaj yeğeninden geliyordu ve Marcus onu dinlemeden silmek istedi.

"Hey, Amca, beyaz bir adam seni arıyordu. Chinatown'da bir arkadaşınla tanıştığını söyledi. Bana bira aldı, ben de ona hippi okulunda çalıştığını söyledim. Sadece uyarmak istedim. Barış."

Marcus iç çekti. En azından bu sefer para istemiyordu.
Son mesaj tanımadığım bir sesten geldi.

"Merhaba Profesör, ben Sam Winchester, kendim ve kardeşim Dean adına arıyorum. Yirmi yıl önce babamız John Winchester ile tanışmıştınız ve sanırım Bobby Singer'ı da tanıyorsunuz. San Francisco'dayız çünkü Ejderhanın Kalbi geri döndü ve yardımınıza ihtiyacımız var. Beni arayabilirseniz, lütfen, harika olur." Sonra cep telefonu numarasını verdi. Arama sona erdi ve Marcus sadece telefona baktı.

" çocuğu."

Korkutucu derecede gergin bir John Winchester'ın ofisine gelip Jack Bartow'a verdiği kanca kılıçtan şikâyet etmesinin üzerinden yirmi yıl geçtiğine inanmakta zorlanıyordu. Marcus adamın kafasını koparacağını düşünmüştü. Görünüşe bakılırsa oğlu çok daha nazikti. En azından daha kibardı.

Ama bu düşüncenin yerini çok daha kaygı verici bir başka düşünce aldı.

Doragon Kokoro geri kıyamet kopacaktı. Not defterindeki numarayı okuyarak Sam Winchester'ın telefonuna geri döndü.

"Alo?" Aynı sesti, biraz nefes nefese kalmıştı. "Sam Winchester? Ben Marcus Wallace."

"Oh, merhaba, Profesör. Bir saniye bekleyebilir misiniz?"

"Tabii," dedi Marcus ve genç adam telefonunu yere bırakır gibi oldu, ardından da küreğin toprağı kazma sesine benzer bir ses duyuldu.

Birkaç saniye sonra Sam Winchester
Hat.

"Kusura bakmayın, bir şeyi gerekiyordu." O konuşurken,
Marcus bir araba motorunun çalışma sesini duydu.

" değil evlat," diye cevap verdi Marcus. "Baban nasıl?"

"Şey, korkarım birkaç yıl önce vefat etti." Marcus
yüzünü buruşturdu.

"Lanet olsun. Bunun için üzgünüm. İyi benziyordu."

"Teşekkürler." Sam'in sesi garip çıkıyordu. Arka planda trafik sesleri artmıştı -sanki az önce bir otoyola girmiş gibiydi. Durum ne olursa olsun, hemen işe koyuldu.

"Aradığınıza sevindim Profesör. Küçük bir sorunumuz var."

"Mesajında *Doragon Kokoro*'nun dönüşüyle ilgili bir şeyler yazıyordu." "Evet, daha da kötüsü var," dedi Sam. "Bazı adamlar geldi
ve kanca kılıcını bizden aldı. Albert Chao olduğunu düşünüyoruz."

"Muhtemelen, evet." Marcus çok uzun bir nefes verdi. "O zaman siz de biz de mahvolduk diyebilirim. O şeyi geri almalısınız."

"Ben de bu bize yardım edebileceğinizi umuyordum. Kılıcı tekrar bulmamız gerekiyor. Muhtemelen Chao'nun restoranında duruyordur ama onu geri almaya çalışmadan önce emin olsak iyi olur."

"Kahretsin." Marcus gözlerini kapadı ve bir süre düşündü. Daha önce kılıcın yerini bulmaya hiç *ihtiyaç* duymamıştı, çünkü her zaman biliyordu

nerede olduğunu. Ya da en azından doğru ellerde olduğunu.

Daha da iyisi, *Doragon Kokoro* ile ilgili tüm notlarını dizüstü bilgisayarındaki bir klasöre koymuştu. O da tabii ki ofisindeydi.

Bu neden hiç kolay olmuyor?

"Pekâlâ," dedi, "senden ya da kardeşinden bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

"Sadece söyle."

"Ofisime uğramanız gerekiyor. Berkeley'de 2223 Fulton Caddesi'nde. Masamın üzerinde bir dizüstü bilgisayar var. Onu al ve hastanede bana getir."

"Hastane mi?" Sam'in kafası karışmış gibiydi.

Marcus başını salladı. *Bunu bilmesi mümkün değildi.*

"Evet, dün kalp krizi geçirdim. Ashby Caddesi'ndeki Tıp Merkezi'nin 209 numaralı odasındayım."

"Ashby'nin neresinde?"

"Adresi bilmiyorum, Telegraph'ın hemen dışında."

Sam duraksadı ve "Tamam, bulacağım," diye devam etti. "Ve Profesör, özür dilerim."

Marcus bu düşünceyi el sallayarak geçiştirdi; bunu görebilecek kimse yoktu.

"Unut gitsin, bilmiyordun," dedi. "Ve acele et, oyalanmayı göze alamayız."

"Tamam. Şu anda 580'den Berkeley'e doğru gidiyorum. On-on beş dakika içinde orada olurum."

"İyi ve hey, Sam?" "Evet?"

"Burada hiçbir garanti yok. Daha önce hiç kılıcı aramam gerekmedi, yüzden notlarımın bize bir şey verip vermeyeceğini bilmiyorum.

Bul onu."

"Evet, bunu tahmin etmiştim." Sam durakladı. "Yine de denemeye değer."

"Oh, kesinlikle. Sadece fazla umutlanmanı istemiyorum." Marcus, Sam'in babasının ne kadar titiz olduğunu hatırlıyordu ve oğlunun bu özelliği miras almış olma riskini göze almak istemiyordu.

"Umutlanmayı uzun zaman önce bıraktım Profesör," dedi Sam, sesi inanılmaz derecede yorgun geliyordu.

"Evet, bunu takdir edebilirim. Ofise gittiğinde beni ara." Sam'e hastanenin telefon numarasını verdi ve sonra bağlantı kesildi.

Orada sessizce yatarken John Winchester'ı düşündü. Adamın yoğunluğu, tekil bir amacı vardı. Jack Bartow çok daha rahat biriydi. Ne yaptığını biliyordu ve ortalığı karıştırmıyordu ama işleri nispeten daha kolay hallediyordu.

Winchester ise farklıydı; sanki tüm varlığı ruhu yok etmeye bağlıymış gibi davranıyordu.

Tabii ki ikisi de bunu başaramamıştı.

Eğer Sam Winchester babasına benziyorsa, sesinin böyle çıkmasına şaşmamalı.

Marcus'un bildiği bir sonraki şey, çalan telefonun sesiyle uyandığı oldu. Uykuya daldığını bile fark etmemişti.

"Alo?"

Derin bir ses konuştu.

"Bu Marcus Wallace mı?"

"Uh, evet." *Kim ...?*

"Dean Winchester-Sam'in kardeşi. Dizüstü bilgisayarı aldık ve şu anda size doğru geliyoruz."

"Harika, görüşürüz." Telefonu kapatmaya başladı, sonra ahizeyi tekrar geri çekti. "Ve hey, kardeşine de söylediğim gibi, hiçbir şey için söz veremem. Senin için o şeyi bulamayabilirim."

"Evet, bunu çok sık duyuyoruz." Dean'in sesi en az kardeşi kadar yorgun geliyordu. "Birazdan görüşürüz."

Marcus hastane telefonunu kapattıktan sonra gözlerindeki uykuyu sildi. Bartow, Singer ve Winchester ailesinin yaşadığı tuhaf dünyayla bağlantıları en iyi ihtimalle zayıftı. Bu adamlar bunu *yaşıyordu*.

Bunun bedeli ağır olmuş olmalı.

Etrafına baktığında iki oda arkadaşının da gitmiş olduğunu gördü. Yataklardan birinin üzerinde hâlâ bir çizelge vardı, yani adam muhtemelen test yaptırmaya falan gitmişti.

Diğerinin çizelgesi yoktu, belki de çıkış yapmıştır.

Öyle ya da böyle, diye düşündü kasvetli

bir şekilde. Kapı çalındı.

"Merhaba, Profesör!"

Marcus başını kaldırdığında adını *hâlâ* hatırlayamadığı sekreteri gördü. Buna rağmen, onu bulan ve 911'i arayan kişinin o olduğunu hatırlıyordu.

"Hey!" diye cevap verdi coşkuyla.

Koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış, ufak tefek bir Japon-Amerikalı kadındı. Çok parlak bir gülümsemesi vardı ve gri bir trençkot giyiyordu.

Yatağa doğru yürürken, sanki can havliyle çantasını tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Sadece nasıl olduğunuzu görmek istedim Profesör," dedi. "O şekilde yere yığıldığınızı gördüğümde çok korktum."

"Evet, ben de," diye pişmanlıkla itiraf etti Marcus. "Ama 911'i arayan sendin, bunun için teşekkürler."

"Oh, tabii ki! Ölürsen çok kötü olur!" Sonra yaklaştı ve fısıltıyla konuştu. "Kalp krizi çok korkunç bir şey, değil mi?"

Odada sadece iki kişi oldukları için Marcus fısıldayarak karşılık verme zahmetine girmedi.

"Kesinlikle. Bir tane daha doğurmak için acelem yok."

Sonra onda bir şeyler değişti, hem de aniden. Tam olarak *nasıl* olduğunu söyleyemese de, parlak gülümsemesi farklı bir hal almıştı. Bir başlangıçla, ofiste bayılmadan hemen önce ona attığı tuhaf bakışı hatırladı.

Yüz ifadesiyle birlikte ses tonu da değişti.

"O zaman bana duymak istediğim şeyi söylesen iyi olur."

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri tamamen karardı.

Marcus kalp krizi geçirmekten daha kötü bir his olabileceğini düşünmemişti ama sekreterin gözlerinin aniden karardığını görmek midesinin derinliklerinde korkunç bir his uyandırdı.

"Bana yardım edeceksin, Prof," dedi, sözlerinde gürleyen bir alt ton vardı. "Dedikodulara göre, Yoshio Nakadai'nin ruhu hakkında konuşulacak kişi sizmişsiniz. O ruhun sorumluluğunu almam gerekiyor. Görüyorsunuz, bir savaş var ve benim tarafım biraz darbe aldı. Az önce kıçıma tekmeyi yedim ve altı arkadaşımın korkunç bir şekilde ölmesini izledim çünkü başaramadım. Bu konuda oldukça , bu yüzden etrafta dolanmaktan yoruldum. Ben Heart of

Ejderha geri döndü. Ve bu da beni çok güzel bir şekilde sana getiriyor." Son birkaç kelimeyi tükürürken gülümsemesi geri döndü.

Marcus hiçbir şey söylemedi. Bu yaratık her , meleklerin tarafında değildi.

Yüzü adamın üzerinde belirdi, siyah gözleri derin, hipnotik havuzlardı. "Ruhu dize getirmek için kullanılabilecek kılıç," devam etti. "Ona ihtiyacım var. Ve sen de bana nerede olduğunu söyleyeceksin." Marcus gözlerini yaratığa dikti.

"Üzgünüm. Söyleyemem," dedi, korkusunu sesinden tutmak için mücadele ederek.

Yaratık hırladı, bu kadar narin görünen bir formdan gelen hem korkutucu hem de itici bir sesti.

"Oh, öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmenin bununla hiçbir ilgisi yok," dedi Marcus. "Nerede olduğunu *bilmiyorum* ve nasıl bulacağımı da bilmiyorum." Chao'da olduğunu tahmin ediyordu ama Winchester çocukları bile bundan tam olarak emin değildi.

Birkaç uzun an boyunca o obsidyen gözler ona baktı. Sanki bu canavar onun ruhunun derinliklerine bakıyor gibiydi.

"Huh," dedi sonunda. "Görünüşe göre doğruyu söylüyorsun. Bu berbat bir şey." Sonra o korkunç gülümseme tekrar geri geldi. "Senin için, her neyse."

Marcus'un sol kolu acımaya başladı.

YİRMİ ALTI

Sam ve Dean Profesör Wallace'ın odasına girmek üzereydiler ki önlük giymiş birkaç kişi önlerinden koşarak içeri girdi ve birbirlerine bağırmaya başladılar.

Dean, "*Acil* gitmek için harika bir zaman," diye mırıldandı.

Sam profesörle yaptığı telefon görüşmesinin ardından ve gangsterin cesedini Richmond İç Limanı yakınlarına gömdükten sonra Dean'i aramıştı.

Dean San Francisco'ya kadar gidip sonra Berkeley'e geri dönmekle uğraşmaktansa, adli tabiplikten Civic Center BART istasyonuna giden otobüse binmiş, oradan da kırmızı hatla Berkeley'e geçmişti. Sam onunla istasyonda buluşmuş ve Wallace'ın dizüstü bilgisayarını almak için doğruca Asya Çalışmaları ofisine, oradan da hastaneye gitmişlerdi.

Kısa Asyalı bir kadın, bir hemşirenin rehberliğinde hastane odasından çıktı. Ağlıyordu.

"Profesör Wallace! Profesör Wallace!" diye feryat etti.

Hemşire belli belirsiz güven verici bir ses tonuyla, "Lütfen hanımefendi, geride durmanız gerekiyor," dedi. "Onu kurtarmaya çalışacağız."

Dean kadına doğru yürüdü.

"Affedersiniz, Profesör Wallace'a ne oldu?"

Ona baktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onda hoş bir Lucy Liu havası olduğunu düşündü.

"Bilmiyorum! Sadece konuşuyorduk ve garip davranmaya başladı, monitörler biplemeye başladı ve *korkunçtu*!"

Kafasını kaldırdığında Sam'in odaya gördü.

"Onun üzerinde çalışıyorlar," diye rapor verdi, konuşurken arkasını dönüyordu.

Dean dişlerinin arasından, "Kahretsin," diye homurdandı. Doktorlar Wallace'ın kıçını tekrar ateşten çıkarsalar bile, ziyaretçi kabul etmek şöyle dursun, bilincinin yerine gelmesi bile saatler sürerdi.

Genç kadına dönerek, kendisini onun yanından nazikçe uzaklaştırmanın bir yolunu çalıştı. Wallace'ı tanısaydı, muhtemelen onun kişisel dizüstü bilgisayarına sahip olmalarından pek de hoşlanmazdı.

Ama o daha bir şey söyleyemeden, kız ona doğru hamle yaptı ve bir eliyle pazusunu kavradı. Kadın ağır değildi ama adam onu yere düşürmekten korktuğu için hareket etmeye cesaret edemedi.

"Uh...." Çaresizce kardeşine baktı. Sam omuz

silkti.

"Özür dilerim," dedi kadın nefes nefese. "Hava almam lazım."

"Hadi seni dışarı çıkaralım, tamam mı? Profesörü birazdan tekrar kontrol edebiliriz?"

"Evet," diye fısıldadı. "Teşekkür ."

Sam Dean'e baktı, o da ona ters ters baktı.

Başka ne yapmam gerekiyor?

Otoparka çıktıklarında kadın kendini toparladı ve daha güçlü bir sesle konuştu.

"Çok teşekkürler Dean." "Elbette,

hayır-"

Sonra hızla geri çekildi, eli takım elbise ceketinin iç cebine gitti. Parmakları Ruby'nin iblis öldüren bıçağının geyik boynuzu sapına dolandı.

"Rol yapmayı bırak, kardeşim."

Kadın iğrenç bir sırıtışa ve bir iblisin siyah gözlerine büründü.

"Denemeye değerdi. Senin gibi bir adam, seksi Asyalı hatunu kurtarmak isteyeceğini düşündüm. Şu Lucy Liu olayı var, değil mi?"

Ahhh, saçmalık. Ama Dean yemi yutmadı.

"Kaçmak için üç saniyen var, kıkırdama."

"O kadar kolay değil çocuklar," dedi onları dışarıda takip eden Sam'e bakarak. "Gördünüz mü, siz ikiniz o kanca kılıçtan bile daha değerlisiniz. Belki Nakadai'nin ruhundan bile daha değerlisiniz."

Yıllarca poker oynamış olması Dean'in yüz ifadesinin nötr kalmasını sağladı. İblis küçük kardeşine hitap etmeye devam etti.

"Berbat görünüyorsun Sam. Gerçekten kendine daha iyi bakmalısın," diye azarladı yaratık. "Ne de olsa sen Lucifer'in aracısın. Her tarafının yara bere içinde olması sana yakışmıyor." Başını iki yana salladı. "Lanet olsun bana. Michael'ın kılıcı *ve* Lucifer'in aracı. Gerçekten turnayı gözünden vurdum."

Dean ceketinden bıçağı çıkardı. "Biz de öyle."

Yüzü düştü.

"Awww, siktir !"

Kadının başı geriye doğru eğildi ve ağzından çıkan duman gökyüzüne doğru yükseldi.

Yere yığıldı.

"Hadi," dedi Dean, Impala'ya doğru bir adım atarak. "Bu düşündüğümüzden daha büyük. İz sürmeliyiz."

"Dean-" diye başladı Sam ama Dean onun kesti.

Pantolonunun cebinden anahtarları çıkarırken, "Bir hastanenin otoparkındayız," dedi. "Biri ona yardım edecek ve iblis arkadaşlarına nerede olduğumuzu söylemeden önce buradan çıkmamız gerek. Castiel sayesinde onlardan saklanıyor olabiliriz ama Sam, biz yaratıldık."

Sam kardeşine yetişmek için koşarken, "Evet," diye mırıldandı. "Haklısın."

Dakikalar sonra Impala I-80'e ve Bay Köprüsü'ne doğru ilerliyordu.

"Bu berbattı," dedi Dean.

"En azından dizüstü bilgisayar elimizde," dedi Sam. "Otele döndüğümüzde bir şey bulabilecek miyim bakacağım."

"Eğer orada bulunacak bir şey varsa." Dean bir eliyle direksiyona vurdu. "Emin bile değildi. Ve Wallace'ın kalp krizinin Ateşli Asyalı Hatun Smokey'den biraz cesaret aldığına bahse girerim."

"Muhtemelen öyle, evet."

"Bir saatin var," dedi Dean.

"Affedersiniz?" Sam cevap

verdi.

"Geri döneceğiz, ben gerçek kıyafetlerimi giyeceğim, sen de bir saat boyunca bir şeyler bulmaya çalışacaksın. Sonra Shin's Delight'a gideceğiz, ne bulursan bul. Orası Chao'nun karargahı, yani ölü *samuray* orada . Eğer bu ruhu isteyen bir iblis varsa, o da "

Sam başını salladı.

"Evet, riskler düşündüğümüzden daha yüksek."

"Cass'in neden bizi uyaran kişi olduğunu kesinlikle açıklıyor. Belki de iblisler böyle bir adamın dövüşte işe yarayacağını düşünmüşlerdir."

"Ya da melekler," diye önerdi Sam.

"Evet ya da melekler." Dean melek türünün çoğunun savaştıkları iblislerden daha iyi olmadığını düşündü. Bazı yönlerden daha kötüydüler.

-Cehenneme gitmiş olan Dean lanetlenmiş ruhların nasıl bu hale geldiğini anlıyordu.

Meleklerin *hiçbir* mazereti yoktu.

Dean köprüyü geçtikten sonra San Francisco sokaklarında ilerledi. Burada ilk kez araba kullandığında dişleri diken diken olmuştu. Zamanının çoğunu otoyollarda geçirirdi ve bu otoyollar tepelik ya da dağlık bölgelerden geçse bile çoğunlukla düz olurdu. Ancak otoyollar, yolu mümkün olduğunca düz tutmak için arazi parçalarının yıkılmasıyla inşa edilirken, San Francisco'daki yerel caddeler tepelerin üzerinden geçiyordu.

O ilk ziyarette Dean yirmi yaşındaydı ve Sam hâlâ lisedeydi. John yolcu koltuğunda uyuyordu ve Dean onu uyandırmak istememişti.

Mission'daki hedeflerine vardıklarında, parmak eklemlerinin kalıcı olarak beyaz olacağını düşündü. İşlerini hallettikten sonra babasının arabayı sürmesine izin verdi.

Ama yıllar içinde Impala'nın yere dik bir açıyla bakıyormuş gibi hissetmesinin onu neredeyse rahatsız etmediği noktaya alışmıştı.

Otellerinin lobisine girdiklerinde Castiel'i kötü döşenmiş koltuklardan birinde oturmuş, gözlerini dikmiş boşluğa bakarken buldular.

"Cass?" Dean söyledi.

Castiel koltuktan kalktı ve gözlerini ona dikti.

"Konuşmamız gerek."

"Ne zaman yapmayacağız?" Sonra Dean başını salladı ve omuz silkerek merdivenlere doğru yürüdü. "Hadi."

Odaya döndüklerinde Sam masadaki yerini aldı ve Wallace'ın dizüstü bilgisayarını açtı, Dean ise yatağına oturdu. Castiel yerin ortasında öylece duruyordu.

"Şehir merkezindeki kongre merkezinde bir savaş oldu," dedi Castiel. "Ramiel ve yarım düzine iblis öldürüldü. Ejderha'nın Kalbi henüz oyunda değil ama bu sadece bir zaman meselesi."

"Evet," diye iç geçirdi Dean, "bunun tadına baktık." Castiel'e hastanedeki karşılaşmalarını anlattı. Melek öylece baktı, yüzü ifadesizdi.

"Ejderhanın Kalbi durdurulmalı. Onun gücü bir asırdan fazla bir süredir gelişiyor. İblislerin etkisi altında terazinin dengesini bozabilir."

"Önerilere açığım," dedi Dean. "Kılıç olmadan

-"

Birdenbire, ve oda keçe inanılmaz sıcak-özellikle içinde
ve

banyonun yönü.

Dönerek ayağa fırlayan Dean etrafı ateşle çevrili bir adam gördü.

Kabul etmeliydi ki, etkileyici bir manzaraydı. Onun deneyimi

samuraylar Toshiro Mifune filmleri ve John

Belushi skeçleri, bu yüzden gerçek hayatta bir tane görmek güzeldi.

Ruh hareket etmedi ya da alevler yayılmadı. Dean yine de iblis öldüren bıçağı çıkardı.

Castiel'in sesi zamankinden daha sert

çıkıyordu. "İşe yaramayacak. "

Dean Castiel'in öfkeyle konsantre olduğunu görmek için ona baktı. -Ejderhanın Kalbini kontrol altında tutuyor gibiydi.

Sonra ruh konuştu.

"Kılıç sende değil mi?"

Dean hazırlıksız yakalanmıştı - figür Japonca konuşuyordu ama her nasılsa anlamını olmasa da kelimeleri anlıyordu.

"Ne diyeyim?" diye karşılık verdi.

"Soyumdan ikinizi de öldürme talimatı aldım, ama bu yaratık beni uzakta tutuyor," diye mırıldandı ruh derin, içi boş bir sesle. "Bu iyi, çünkü beni serbest bırakabilirsin, ama sadece kılıcı kullanırsan."

Sam masadaki pozisyonundan kalkarak figüre hitap etti.

"Kılıcın Albert Chao tarafından bizden alındığını düşünüyoruz. Yerini bulmaya çalışıyoruz-"

"Ah, Albert Chao," dedi figür. "Görünüşe göre soyum bu sefer daha ustaca plan yapmış. Ancak, o güvenen bir ruh değil. Kılıcın senden alınmasını emrettiyse, onu yakınında tutuyor demektir. Onu bulmalısın ve bulduğunda, sonunda beni özgür bırakabilirsin."

"Anlamıyorum," dedi Sam, "bu seni nasıl özgür kılacak? Kılıca büyü yapmak seni yirmi yıl daha sürgüne gönderecek, değil mi?"

"Kılıcın ucuyla kalbimi delerken bana büyü yapmalısın. Ancak *o zaman* özgür olabilirim."

Dean başını salladı. Bazen deneme yanılma yöntemi gerçekten berbattı. Eğer babam bunu yirmi yıl önce bilseydi, pek çok insan hâlâ hayatta olurdu.

Sonra ruh kılıcını kaldırdı. "Cass!"

Dean bağırdı.

Castiel'in alnında boncuk boncuk ter vardı.

"Deniyorum..."

"Özür dilerim," dedi Ejderhanın Kalbi, Dean'e doğru ilerlerken bile.

Dean'in kulaklarında bir rapor kükredi ve ruh bir ışık parlamasıyla kayboldu, alevler daraldı ve hiçliğe çöktü.

Arkasına baktığında Sam'in elinde, her zamanki gibi kaya tuzu mermileriyle dolu, dumanı tüten bir tüfek tuttuğunu gördü.

"İyi atış," dedi Dean.

Sam neşesiz bir şekilde

gülümsedi.

"Klasiklerin hâlâ işe yaradığını bilmek güzel."

Dean, "Evet, daha fazla insan bu şeyleri yanında bulundurmalı, çok fazla dertten kurtarır," diye onayladı. Kravatını çözmeye başladı. "Acele gerek. Kaya tuzu Yojimbo'yu sadece bir süreliğine buzda tutacak ve Chao evcil ruhunun işi berbat ettiğini öğrenince çok kızacak." Boynundaki kravatı çıkararak Sam'e baktı. "Kullanabileceğimiz bir şey bulmak için on dakikan var. Sonra Çin Mahallesi'ne gideceğiz."

Sam başını salladı ve dizüstü bilgisayarın üzerine eğilerek oturdu.

YİRMİ YEDİ

Albert Chao bir saattir atasının ruhunu çağırmaya çalışıyordu ama nafile.

Gençliğinde sabır hiçbir zaman onun erdemlerinden biri olmamıştı. Aslında, geriye dönüp baktığında, tanınabilir herhangi erdem bulmakta zorlanıyordu. Bir katil, bir dolandırıcı ve bir aptal olmuştu. Yetersizlikle geçen onca yıl boyunca tüm suçu kendisinden başka insanlara atmıştı. Kendi başarısızlıklarını kabul etmek istemediği için bunun yerine onu doğurdukları için ailesini, melezleri dışladıkları için Çin toplumunu, Asyalılara yaptıkları muamele için ırkçı beyazları suçladı....

Yine de San Francisco'daki tek melez o değildi. Talihsizlikler yaşayan tek kişi de o değildi. Ama o zamanlar sorunlarının okült müdahaleye ihtiyaç duyacak kadar özel olduğunu düşünüyordu. Bunun her şeyi çözeceğini düşünüyordu.

Bir iblisin oyuncağını kullanmasına izin vermenin son derece aptalca bir karar olduğunu şimdi fark ediyordu.

Ama olan olmuştu. Tek yapabileceği ilerlemekti.

Sonunda ruhu kendisine getirmeyi başardı. Ateşli yaratık ofisin ortasında belirdiğinde, Albert kendisini şaşırtıcı bir şekilde etkilenmemiş buldu. Kırk yıl önce, Mission'daki küçük bir apartman dairesinde bu kadar görkemli bir şey görmemişti. O zamanlar olasılıklar sonsuz gibi görünüyordu ve ruhun gücünü sanki elle tutulur bir şeymiş gibi hissetmişti.

Şimdi ise alevler içinde kalmış ölü bir *samuray* görüyordu. Albert'ın gücü vardı, ruha *ihtiyacı yoktu.*

"Ne oldu?" diye sordu.

"Emirlerini yerine getiremedim, torunum. İki adamın yanında büyük güce sahip bir varlık vardı ve içlerinden biri ateşli silah kullanana kadar beni uzak tutmayı başardı. Bir şekilde beni sürgün etti."

"Ne kadar banal." Oscar'ın ona söylediğine göre, bu muhtemelen kaya tuzlu bir av tüfeğiydi. Avcılar için standart.

Ruh, "O zaman böylesine sıradan bir görev için uygundu," dedi.

Albert başını kaldırdı ve atasının ateş saçan gözlerine baktı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni çocukça bir intikam gösterisiyle bu iki adamı -bu 'Winchester'ları- öldürmem için gönderdin. Beni ilk çağırdığınızda bana yaptırdığınız iğrenç görevlerden hiçbir farkı yok."

Albert omuz silkti.

"Bir hoşgörü. Babalarından intikamımı alamam, bu yüzden "

.

Neden atasının ruhunu John Winchester'ın oğullarının peşine göndermişti? Kılıç zaten elindeydi, bu yüzden onlarla başka bir şey yapmasına gerek yoktu. Doğru, muhtemelen onun peşine düşeceklerdi ve önleyici bir saldırı bu açıdan haklıydı.

Ama bunu yapmasının nedeni bu değildi.

"İblisin yalvarışlarına direniyorsun," dedi Ejderha'nın Kalbi. "Neden?"

"Bunu nasıl sorarsın?" dedi Albert.

"İblis dünyanın yok edilmesine yardım etmek istiyor. Kendisini hayal kırıklığına uğratan ebeveynlerine saldıran bir çocuk gibi davranıyor.

O da sizden farklı değil."

Albert elini sallayarak bu ifadeyi reddetti. "Bu çok saçma."

Ama bunu söylerken bile buna inanmadı. Bu

yüzden ruhu kovdu.

Alevler , atasının sözlerini düşündü. Kapı çalındı.

"Girin."

Ronnie kafasını ofise soktu.

"Hey, patron. Lady Shiva'dan parayı aldık. Sana söylememi istemiştin."

"Güzel, Ronnie." Durakladı ve devam etti. "Lütfen, içeri gel."

"Ah, tabii, tamam." Ronnie ofise girdi ve beklemeye başladı.

"Ne var ne yok?"

Albert küçük bir gülümsemeye izin verdi.

"Yok bir şey, Ronnie. Sadece seni görmek istedim. Gidebilirsin."

Astı ona tuhaf bir bakış fırlattı. "İyi

hissediyor musun, patron?"

"Ben iyiyim, Ronnie. Git hadi."

"Tamam." Ronnie omuz silkti, arkasını döndü ve ofisten

çıktı. Bu da Albert'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

Duvarlara baktı ve buranın Tommy Shin'in mabedi olduğu zamanları hatırladı. Tommy insanların gözünü korkutmak için duvarları siyaha boyamıştı ama aynı zamanda bu etkiyi biraz azaltan çağdaş film afişleriyle de süslemişti. Albert onları indirmiş ve siyah duvarları çıplak bırakmıştı.

Sıkıntıdan, orada hangi film afişlerinin olduğunu artık hatırlayamıyordu.

Sandalyesinde geriye yaslanarak hatırlamaya çalıştı ama hatırlayamadığını fark etti.

Bu onu nedense rahatsız etti. Bir

kapı daha.

"Uh, patron? Yemekten döndüm." Bu, iblis onu ele geçirdiğinden beri sesi bastırılmış olan Zhong'du. "Üzgünüm ama halletmemiz gereken bazı restoran işleri var."

"Elbette, Zhong. İçeri gel."

Adam başıyla onayladı ve ofise girdi. "Bir

sorun var-"

Albert elini kaldırdı.

"Umurumda değil. Gerçekten bunun için zamanım yok. Sadece odaya gelmenizi istedim. Şimdi gidebilirsiniz."

"Özür dilerim?" Zhong masaya yakın durarak tereddüt etti. "Patron, bu önemli. Buna ihtiyacımız var-"

Albert alçak bir fısıltıyla, "Umurumda değil," dedi. "Artık hiçbirinin önemi yok. *Şimdi* ofisimi terk edeceksin."

"I-" Zhong başını salladı ve sonra yukarı baktı.

Gözleri simsiyahtı.

Albert gülümsedi.

"Nihayet. Ne zaman döneceğini merak ediyordum, iblis."

"Güzel dokunuş." Zhong'un kararmış gözleri tavana dikildi. "Süleyman'ın Anahtarı'ndan fırlamış gibi." Albert bakışlarını Oscar Randolph'un tebeşirle kazımış olduğu Şeytan Tuzağı'na çevirdi. Daire, masanın yanında duran herkesin görebileceği kadar büyüktü.

altından geçmek için. Ve mühür sağlam kaldığı sürece iblis onun sınırlarını terk edemeyecekti.

"Bende daha fazlası var," dedi Albert. Telefonunun dahili telefon düğmesine bastı. "Artık içeri girebilirsiniz."

Birkaç saniye sonra Oscar elinde bir not defteriyle içeri girdi. Üzerinde her zamanki pazen gömleği ve kel kafasını örtmek için bir kovboy şapkası vardı.

"Ah, Walter Brennan'ı da yanında getirmişsin," dedi iblis Zhong'un sesiyle. "Ne kadar şirin. Bunun sana bir faydası olmayacak, biliyorsun. Ejderhanın Kalbi'ni istiyorum, kılıcı istiyorum ve senin küçük tebeşir çizimin beni durduramayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Albert hafifçe sordu.

"Öyle olduğunu *biliyorum*," diye cevap verdi iblis karanlık bir sesle. Oscar not defterinden bir şeyler okumaya başladı.

"*Regna terrae, cantate Deo, psallite Domino qui fertis super caelum caeli ad Orientem Ecce dabit voci Suae vocem virtutis, tribuite virtutem Deo*."

"Telaffuzun berbat," dedi iblis.

Albert kaşlarını çattı. Oscar'ın ona anlattığına göre iblisin çoktan acı içinde kıvranıyor olması gerekiyordu.

"*Exorcizamus te, omnis immundus spiritus omnis satanica potestas, omnis incursio infernalis adversarii, omnis legio, omnis congregatio et secta diabolica. Ergo draco maledicte et omnis-*"

Zhong sanki elleri konuşan kuklalarmış gibi yaptı.

"Bla bla bla bla. Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Bakın, Zhong yemek saatini akşam yemeğine harcamadı."

"-legio *diabolica adjuramus te cessa decipere humanas creaturas, eisque aeternae Perditionis venenum propinare.*"

Gömleğinin düğmelerini açan iblis, Zhong'un köprücük kemiğine yeni yapılmış bir dövmeyi ortaya çıkardı.

"Bu da ne böyle?" Albert ilahi söyleyen avcıya ters ters bakarak sordu.

Ama Oscar durmadı.

"*Vade, Satana, inventor et magister omnis fallaciae, hostis humanae salutis. Humiliare sub potenti manu dei, contremisce et effuge, invocato a nobis sancto et terribili nomine, quem inferi tremunt*."

"Bu bir bağlama," dedi iblis, Oscar'ın giderek çaresizleşen büyülerini görmezden gelerek. "*Ben* söyleyene kadar Zhong benden kurtulamaz. Cahil McGee istediği kadar *Deo*'ya *yakarabilir* ama bunun bir faydası olmaz."

Oscar'a hırladı ama adam inatla ısrar etti, figüre yaklaştı ve Latince kelimeleri adeta tükürdü.

"*Ab insidiis diaboli, libera nos, Domine. Ut Ecclesiam tuam secura tibi facias libertate servire, te rogamus, audi nos. Ut inimicos sanctae Ecclesiae humiliare digneris, te rogamus, audi nos*."

İblis onun üzerine konuştu.

"Şeytan Kapanı'yla ilgili başka bir şey mi var? Tek yaptığı beni sınırlarının içinde tutmak. Aslında pek bir şey yapmamı engellemiyor."

"Bana söylenen bu değildi," dedi Albert. "Yalan söylediğinden şüpheleniyorum, iblis."

"Hayır, size sadece eski bilgiler verildi. Bakın, zaman değişti. Kapı açık."

Bu noktada Oscar Zhong'un tepesindeydi.

"*Ut inimicos sanctae Ecclesiae te rogamus, audi nos. Terribilis Deus de sanctuario suo. Deus Israhel ipse truderit virtutem et fortitudinem plebi Suae. Benedictus Deus. Gloria Patri*."

Şeytan çıkarma ayininin son sözlerini neredeyse bağırarak söylemişti ama hiçbir işe yaramamıştı.

"Aaaaaa ve hiçbir şey," dedi Zhong gülerek. "Zafer hallelujiah ve *aaaaaamen*! Ve başka ne var biliyor musunuz?"

Zhong parmaklarını şıklattı. Oscar'ın başı imkansız bir açıyla dönerken ve yaşlı adam yere düşerken bile korkunç bir çatırtı tüm ofiste yankılandı.

İblis kendi sorusuna cevap vererek, "Çemberin içinde yürüdün, aptal herif," dedi.

Albert'a döndü, yüzünde küçümseme dolu bir ifade vardı. Albert ona kararlı bir şekilde bakarken, bir yandan da Ejderha'nın Kalbi'ni çağıracak büyüyü söylemeye başladı. Kelimeleri o kadar çok söylemişti ki artık düşünmeden yapabiliyordu.

Bir an sonra, atasının ruhu ortaya çıktı.

"Şimdi öleceksin," dedi Albert sakince, iblisin bakışlarını tutarak.

Ejderin Kalbi alevli katanasını kaldırdı ve Şeytan Tuzağı'na doğru ilerledi.

Yine de iblis hiç tedirgin görünmüyordu.

"Bir hata daha yaptın, Al eski dostum," dedi sohbet edercesine.

"Öyle mi yaptım?" Albert karşı

çıktı. Zhong başını salladı.

"Gördüğünüz gibi ofisiniz biraz küçük. Tuzağın dış sınırı sandalyenize kadar uzanmıyor, bu yüzden güvendesiniz.

masa. Yani *içinde* ne olduğunu ."

İblis bir hareketle masayı, Ejderha'nın Kalbi'ni saran alevlerden bile daha parlak ve daha sıcak yanan cehennemi bir ateşle yaktı.

Albert cehennemden geriye sıçradı ve iblisin planını anladığında kalbinin sıkıştığını hissetti.

Masada bulunan her şey yok edilmişti, bir istisna dışında: kanca kılıç. Ortaya çıktı ve bir hareketle Zhong'un ellerine uçtu.

İblis dönerek Ejderhanın Kalbine baktı ve güldü.

"Bu anı *çok* uzun zamandır bekliyordum," dedi. "Görüyorsunuz, bu doğru-her şey bekleyenin başına gelir. Ve eski dostum *Doragon Kokoro*'nun yardımıyla günü kazanan ben olacağım."

"Oğlum, sen bir aptalsın."

Albert şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Kapının girişinde iki genç adam duruyordu. Onları tanımıyordu ama Tiny'nin Winchester kardeşlerle ilgili tarifine uyuyorlardı.

Konuşan ikisinden daha kısa boylu olanıydı ve o devam etti.

"Kendini bir Şeytan Tuzağı'na kaptırdın. Bu seni bir kutu çekiçten daha aptal yapar."

"Ağzından çıkana dikkat et evlat," dedi iblis. "Ya da biraz öne çık, ikisi de işime gelir."

"O yapamaz," dedi uzun boylu olan, "ama ben ." Ve odaya adım attı. "Ben Lucifer'in aracıyım. Bana herhangi bir zarar verirsen, eğer , iblis dostlarını kızdırabilirsin."

Albert yaratığın önce Winchesterlar'a, sonra da Ejderhanın Kalbi'ne bakmasını izledi. Kadim savaşçı ateşli katanasını savurdu ama iblis kanca kılıcıyla onu engelledi. *Samuray* tekrar saldırdı.

"Siz iki garbanzo bir oyun oynasaydınız," dedi iblis, Zhong'un sesi Albert'ın atasına karşı koyma çabasıyla gerilmişti, "aptallar gibi gevezelik etmek yerine şimdiye kadar başarmış olurdunuz."

"Hayır," dedi kısa boylu olan, "görüyorsun sadece oyalanıyoruz. Gerçek şu ki, bir planım var ve bu plan, bir arkadaşımızın tam da doğru zamanda bir şeyler yapmasını içeriyor. Aslında, tam da-" Albert aniden midesinin burnundan emildiğini hissetti. Başına bir ağrı saplandı ve bacaklarındaki tüm hisleri kaybetti.

Bu his neredeyse anında geçti ama geçtiğinde artık ofisinde değildi; restoranın yanındaki ara sokakta, çöp bidonlarından biri ile on yıllardır görmediği türden siyah, eski model bir arabanın arasında duruyordu.

"Ne-?"

"Merhaba," dedi derin, cızırtılı bir ses. Albert dönüp baktığında yanaklarında kirli sakal olan beyaz bir adam gördü. Üzerinde bir trençkot vardı ve Albert'a o güne kadar gördüğü en yoğun bakışı atıyordu; üstelik bunu Yaşlı Adam'la yaptığı toplantılardan sonra yapmıştı.

"Ne yaptın-?" diye başladı.

"Benim adım Castiel," diye karşılık verdi figür, sanki son derece önemsiz biriymiş gibi sözünü keserek. "Burada kalacaksın ve Dean ile Sam'in yaptıklarına karışmayacaksın."

Bu kişiyi dinlemek istemeyen Albert, Ellis'in karşısına doğru yürümeye başladı.

-Ama hareket edemediğini fark etti. Castiel

konuşurken ses tonu hiç değişmedi.

"Dediğim gibi, burada kalacaksınız. Aksini yapmaya çalışmak size sadece zorluk çıkaracaktır."

Albert öfkelendi.

Sonra birden geldi.

Batman ve *Lethal Weapon 2*. Bunlar Tommy'nin ofisinde bulunan posterlerdi.

O *anı* neden hatırladığını merak etti....

Albert Chao ortadan kaybolduktan sonra Sam Winchester'ın yaptığı ilk şey iblis öldüren bıçağı almak oldu.

Şeytan Kapanı'na atlayarak bıçağı iblis tarafından ele geçirilen adama sapladı.

Adam kanca kılıcıyla darbeyi savuşturdu ve darbe Sam'in kolunda acı verici titreşimlere yol açtı.

Bıçağı kullanacak kişi o olmalıydı - Lucifer'in tasarladığı araç olarak statüsü, iblislerin ona zarar veremeyeceği anlamına geliyordu. Ancak bu iblis bunu anlamamış gibi görünüyordu. Ya da umurunda değildi çünkü kılıcı Sam'in kafasına doğru savurdu.

Sam eğildi ve bıçağı yukarı doğru itti, ama iblis geri çekildi, karnını sıkıştırdı, böylece Sam sadece havayı bıçakladı.

Ejderhanın Kalbi daha sonra katanasını savurdu, arkasında alevler vardı ama iblis onu da savuşturmayı başardı.

Şeytan Kapanı'nın kenarına geri çekildi, Sam'den *samuraya* doğru ileri geri bakarak kılıcını hazır tuttu.

"İkiniz de beni alt edemeyeceksiniz," diye hırladı yaratık. "Bunun bir araya gelmesi bir buçuk yüzyıl sürdü ve siz

onu benden alamazsın."

Aynı anda hem Sam hem de Yoshio Nakadai'nin ruhu saldırdı.

İblis her iki saldırıyı da savuşturdu, Ruby'nin bıçağını ucundaki kavisli kancaya takarken katanayı engellemek için kılıcın tabanını kullandı.

Sonra bir el silah duyuldu.

Kurşun iblisin ele geçirdiği bedenin omzuna çarptı. Sarsılmadı bile ve Dean'e baktı.

" ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Ancak Sam'in bıçağı iki kaburganın arasından geçirmek için tek ihtiyacı olan şey dikkatinin dağılmasıydı.

Olduğu yerde donup kalan iblis, çığlık atıp yere düşerken ve kanca kılıcını bırakırken bile vücudunun içinden geliyormuş gibi görünen bir ışıkla parlıyordu.

Sam onu aldı, doğrudan Ejderha'nın Kalbi'ne baktı, ona *odaklandı* ve zihnini sadece ateşli ruhun düşünceleriyle doldurdu. Bunu yaparken, babasının yirmi yıl önce söylediği büyünün aynısını okudu.

Doragon Kokoro beklentiyle ona baktı.

Sam büyünün son kısmına geldiğinde bıçağı başının üzerine kaldırdı ve aşağı doğru savurdu. Kavisli kanca ruhun göğsüne, bir zamanlar kalbinin attığı yere saplandı.

Ruhun etrafındaki alevler o kadar parlaktı ki Sam gözlerini korumak zorunda kaldı. Saf beyaz bir alevdi, güzel bir şeydi.

Ruh gözden kaybolurken Sam ofiste bir kelimenin duydu.

"*Arigato*."

Sonra iki kardeş ve yerdeki ceset dışında ofis boşaldı.

Sam Dean'e baktı.

"Sanırım başardık."

Dean başını sallayarak, "Öyle görünüyor," dedi. Etrafına bakınarak kapıya doğru omuz silkti. "Hadi, şu gazoz standını patlatalım."

Tıpkı yirmi yıl önce John Winchester'ın yaptığı gibi arka kapıdan çıktılar ve Castiel'in Impala'nın diğer tarafında durmuş onları beklediği sokağa girdiler. Garip bir şekilde melek yalnız görünüyordu.

"Chao nerede?" Sam sordu.

"Gitmeliyiz," dedi Castiel.

Dean cadde tarafındaki sürücü kapısına yaklaştı.

"Evet, ama ne oldu-?" "Dean?"

Sam yolcu koltuğuna oturmak için diğer tarafa koşmuştu. Dean kardeşinin yüzünü görünce ona katılmak için arabaya doğru yürüdü.

Albert Chao'dan geriye kalanlar oldukça dağınıktı. Başından ayaklarına kadar vücudunun her yerinde açık, kanlı yaralar vardı.

Castiel tekrar konuştu.

"Gitmeliyiz. Yetkililer yakında burada olacaklar."

"Evet," diye onayladı Dean ve iki çocuk da arabaya bindi.

Bir an sonra Castiel koltukta belirdi.

Sam buna *hâlâ* alışamamıştı.

Dean motoru çalıştırdı ve ara sokaktan çıkıp Ellis Sokağı'nın trafiğine girdi.

"Ona ne oldu böyle?" diye sordu meleğe.

"Ejderhanın Kalbi Albert Chao'yu hayatta tuttu ve onu her türlü zarardan korudu. Ruhu uzağa gönderen büyüyü yaptığında -"

Sam başını salladı.

"Artık korunmuyordu ve her şey onu yakaladı. Tanrım, aldığı tüm yaralar aynı anda ona isabet etmiş olmalı."

Castiel duygusuzca karşılık verdi.

"Oldukça yüksek sesle çığlık attı, bu yüzden kendimizi yerinden uzaklaştırmanın önemli olduğuna inandım. Basitçe ışınlanabilirdim-"

"Hayır!" Dean bağırdı. "Sadece-hayır."

Sam gülümsedi, bu hareket hâlâ morarmış yüzünü acıtıyordu. Bunda büyütülecek ne olduğunu anlamamıştı ama bunun asıl nedeninin Dean'in Impala dışındaki seyahat araçlarından nefret etmesi olduğundan emindi.

Castiel, yüzünde neredeyse hiçbir duygu belirtisi olmamasına rağmen, "İyi iş çıkardın," dedi. "İblis Ejderha'ın Kalbi'ni kontrol edebilseydi, bu felaket olurdu."

Sam Castiel'i daha fazla sorgulamak için arkasını döndü ama melek gitmişti. Dean'e baktı ama kardeşi sadece omuz silkti.

Ebeveynlerini ve büyükanne ve büyükbabalarını rahatsız eden bir sorunu çözmüşler ve tehlikeli bir ruhu melek-iblis savaşındaki kötü adamların ellerinden uzak tutmuşlardı. Sam bu çatışmada *iyi* adamlar olduğuna inanmıyordu ama iblislerin kazanmasını istemediğini de biliyordu.

Ejderhanın Kalbi onların sahip olmasını istemediği bir avantajdı.

Dean onları Emperor Norton Lodge'a geri götürdü, orada bavullarını topladılar ve çıkış yapmak için lobiye gittiler.

Dean iki anahtar kartını kayıt masasının üzerine koydu.

Görevliye, "102'den çıkış yapıyorum," dedi.

"Elbette." Tezgâhtar bilgisayarda bir şeyler yazdı, sonra Dean'e bir fiyat verdi.

Dean pokerden kazandığı parayı ve biraz daha fazlasını nakit olarak teslim etti.

Tezgâhtar itaatkâr bir şekilde parayı saydı. Sam birkaç kez denediğini fark etti.

Sanırım artık kimse nakit ödeme yapmıyor.

"Efendim? Bu yirmi beş dolar fazla."

"Biliyorum," dedi Dean. "Şehre birkaç kez 'Frisco' dedim. Bu benim imparatora verdiğim para

cezası." Kâtip kaşlarını çattı.

"İmparator mu?"

"Sen Yapma. Biliyorum hakkında İmparator Norton?" Dean İnanılmazdı. "Dostum, sen burada *çalışmıyor* musun?"

"Ah, *şu* adam," dedi tezgâhtar başını sallayarak. "Evet, şey, ben... o değildi. ....."

Dean gözlerini devirdi, sonra döndü ve dışarı çıktı, Sam de hemen arkasındaydı.

"Günümüz çocukları," diye homurdandı Dean, "tarih

bilinci yok." Acımasına rağmen Sam kıkırdadı.

EPİLOG

Zachariah New York manzarasını çok sevdi.

Arada bir, gerçekten boş zamanı olduğunda - ki bu özellikle son zamanlarda pek sık olmuyordu - insanların kafalarına koyduklarında başarabilecekleri iyilikleri hatırlatan bir yere gidiyordu.

New York Zachariah'ın en sevdiği şehir değildi ama muhtemelen geriye kalanlar arasında en çok keyif aldığı şehirdi.

Tabii ki, hiçbir şey Edo'nun en parlak dönemiyle

boy ölçüşemez. Ya da Roma'yı.

Ya da Konstantinopolis....

Zachariah iç çekti. Eski güzel günleri özlemişti.

Yine de New York'un kendine has cazibeleri vardı. Kesinlikle insanlığın doğru yaptığı her şeyin mükemmel bir kesişim noktasıydı: sanat, mimari, kültür.

Yanlış yaptıkları pek çok şeyi de örnekledi. Özellikle de şimdi.

-Ama şu anda Zekeriya bunun için onları suçlayamazdı.

Sonuçta, Kıyamet sırasında deliremiyorsanız, o zaman ne zaman Çıldırabilir misin?

Top of the Rock'ta oturmuş, espressosunu yudumluyordu. Restoran, New York'un kalbinde, Manhattan'ın coğrafi olmasa da sembolik merkezinde, 30 Rockefeller Plaza'nın en üst katındaydı. Neyin en iyi neyin en kötü olduğunu mükemmel bir şekilde sembolize ediyordu.

Zachariah'nın babasının çok sevdiği, özgür iradeleri ve çılgınlıklarıyla o aptal küçük yaratıklar hakkında en kötüsü.

Sanki dünyanın tepesindeymiş gibiydi.

Bu serin, berrak, bulutsuz Aralık sabahında Zachariah buradan Manhattan'ın alt yarısının tamamını ve New York Limanı, Brooklyn, Queens, Özgürlük Anıtı, Staten Adası, New Jersey ve ötesindeki Atlantik Okyanusu'nu görebiliyordu. Şehrin kuleleri farklı yüksekliklerde gökyüzüne uzanıyor ve hoş bir desen oluşturuyordu.

İnsanları gerçekten göremiyordu ve hava trafiği de yoktu, bu yüzden hiçbir şey binaların mükemmelliğini bozmuyordu.

Ancak bu durum kötüye doğru mükemmel bir şekilde ilerliyordu. Adanın güney ucunda, bir zamanlar kentin en gururlu iki yapısının bulunduğu yerde hala büyük bir boşluk vardı. Ve onları yok eden olay, Manhattan üzerinde daha az hava trafiği olmasının nedeniydi. Bu nedenle Top of the Rock, 2001 yılında Dünya Ticaret Merkezi'nin yıkılmasıyla şehrin Dünyaya Açılan Pencereleri'ne mal olduğu için açılmıştı.

Bu, insanoğlunun sahip olduklarını nasıl çarçur ettiğinin bir başka örneğiydi. Meleklerin canına tak etmişti.

İnsanlık, Tanrı'nın onlara verdiği armağanları ziyan etmişti ve ev sahibi artık onların ellerini tutmayacaktı.

Zachariah savaşın daha sorunsuz ilerleyeceğini ummuştu. Kardeşleri -Uriel, Castiel- tarafından bu kadar çok ihanete uğrayacağını ya da Michael kılıcının bu kadar baş belası olacağını hesaba katmamıştı.

Espresso fincanı bir tıkırtıyla tabağa indiğinde Uzziel tam karşısındaydı. Restorandaki insanlardan hiçbiri fark etmemişti ve fark etmiş olsalardı bile hatırladıkları, iri yarı siyah adamın her zaman geniş omuzlu, kel beyaz adamın karşısında oturduğu olurdu.

"Nasıl gitti?" Zachariah sordu.

"Yeterince iyi," dedi Uzziel. "*Angelus iuguolo*'yu yok ettim ve Hyginus'un son taşı Cordoba'daki diğerlerinin yanında. Yine de Ramiel'i kaybettik."

"Yazık. Peki ya operasyonun geri kalanı?" Uzziel gülümsedi.

"Tahmin ettiğiniz gibi Ejderha'nın Kalbi sürgün edildi." "Elbette." Zachariah fincanını tekrar kaldırırken başını salladı. "Castiele ruhun geri döndüğüne ve iblislerin ilgisine dair bir haber sızarsa iki ahmağın bundan haberdar olacağını biliyordum." Son espressosunu da içti. "Winchesterlar rollerini gerektiği gibi oynamayı reddedebilirler ama en azından bize yardım edebilirler. başka şekillerde ortaya çıkar."

Uzziel'in yanıtı onun hayal kırıklığını yansıtıyordu.

"Başka bir yolu yok mu?" diye sordu. "Onları öldürüp yolumuza devam edemez miyiz?"

Gözlerini kapatıp arkasına yaslanan Zachariah iç çekti.

"Ah, keşke yapabilseydik. Ama hayır, onlar seçilmiş olanlar. Başka hiç kimse Michael'ın ya da Lucifer'in taşıyıcısı olamaz. Başka hiç kimse bunun üstesinden gelemez."

Zachariah gözlerini tekrar açtı ve Uzziel'e baktı. "Yapmamız gereken son şey Kıyamet'i mahvetmek."

SON

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle DC Comics editörüm Christopher Cerasi'ye teşekkürler, diğer iki romanımı üçüncüsünü yazmam için beni işe alacak kadar beğendi ve ayrıca bana tonlarca yararlı referans malzemesi sağladı (Castiel'in takma adını nasıl yazacağımı söyleyen beşinci sezon senaryoları gibi). Ayrıca Titan Books editörüm Cath Trechman'a, işlerin sorunsuz ilerlemesini sağladı - ya da en azından beleşçi yazarının izin verdiği kadar sorunsuz. Cath, Christopher ve *Supernatural*'dan Rebecca Dessertine bu kitabı çok daha iyi hale getiren tonlarca parlak öneride bulundular ve hepsine fazlasıyla minnettarım.

Eric Kripke ve neşeli çılgınlar grubu (özellikle Sera Gamble ve Ben Edlund) bize *Supernatural*'ı ilk etapta verdikleri ve Sam, Dean ve diğerlerini içeren bu kadar şık hikayeler yazmaya devam ettikleri için.

Jensen Ackles (Dean Winchester), Jim Beaver (Bobby Singer), Ridge Canipe (Genç Dean), Misha Collins (Castiel), Alex Ferris ve Colin Ford (Genç Sam), Kurt Fuller (Zachariah), Amy Gumenick (Mary Campbell), Allison Hossack (Deanna Campbell), Jeffrey Dean Morgan (John Winchester), Jared Padalecki (Sam Winchester) ve Mitch Pileggi (Samuel Campbell) bu romanda yer alan birçok karaktere ses, yüz ve hayat veren ekran canlandırmaları için.

Her zaman mükemmel olan beta okuyucularım: Constance Cochran, Kara Cox, GraceAnne Andreassi DeCandido, Heidi Ellis, Marina Frants, Natalie Jumper ve Nicholas Knight.

Bay Knight'tan bahsetmişken, onun birçok ciltlik *Supernatural: The Official Companion* son derece yararlı referans kaynaklarıydı. Alex Irvine'in iki kitabı da öyle: *The Supernatural Book of Monsters, Spirits, Demons, and Ghouls* ve *John Winchester's Journal*. İki çizgi roman mini dizisi *Supernatural da* öyle: Peter Johnson ve Matthew Dow Smith tarafından yazılan *Kökenler* ve *Supernatural:* Peter Johnson, Rebecca Dessertine ve Diego Olmos tarafından yazılan *Rising Son*. Diğer mevcut *Supernatural* romanı *Witch's Canyon'*un yazarı Jeff Mariotte'a ve Joe Schreiber ile yakında çıkacak iki *Supernatural* romanının yazarları Rebecca Dessertine & David Reed'e de destek verilmelidir.

Deborah ve Nic Grabien Mart 2009'da beni San Francisco'da ağırladıkları (ya da bana katlandıkları) ve şehirle ilgili birçok sorumu yanıtladıkları için.

New York Halk Kütüphanesi (Araştırma) -aslanlı büyük bina- her zaman olduğu gibi araştırma için muhteşem bir yerdi. Ayrıca SFPL.org web sitesine ve birkaç sorum için aradığım gün San Francisco Halk Kütüphanesi'nin Ana Kütüphanesi'nin Uluslararası Merkezi'nde telefonlara bakan nazik ruha da teşekkürler.

Shihan Paul ve dojodaki diğer arkadaşlar, bedenimi ve ruhumu sürekli zenginleştirdikleri için.

Son olarak arkadaşlarıma, aileme ve kedigillere, her şey için.

OYUN LİSTESİ

Önceki iki *Supernatural* romanımdan birini - *Nevermore* ve *Bone* Key - satın aldıysanız, her birinin romanı okurken dinlemeniz için önerilen şarkılardan oluşan bir çalma listesiyle birlikte geldiğini biliyorsunuzdur. Otoyolda ilerleyen Impala'nın üzerinde çalan AC/DC'nin "Back in Black" şarkısından, Styx'in "Renegade" ve Kansas'ın "Carry on, Wayward Son" gibi şarkılarının zekice kullanımına ve Sam ile Dean'in Bon Jovi'nin "Wanted Dead or Alive" şarkısının korkunç derecede detone bir versiyonunu söylemesine kadar, müzik *Supernatural*'ın ruhunun ayrılmaz bir parçası olmuştur.

Bu iki çalma listesi hala *Ejderhanın Kalbi* için geçerli, ancak *Bone Key'*de olduğu gibi bazı eklemeler yaptım:

Amerika: "İsimsiz Bir At"

The Band: "Across the Great Divide," "Tears of Rage," "We Can Talk"

The Beatles: "A Hard Day's Night," "Come Together," "I Want You (She's So Heavy)"

David Bromberg: "Suffer to Sing the Blues"

The Contours: "Do You Love Me (Now That I Can Dance)"

Creedence Clearwater Revival: "Fortunate Son."

Crosby, Stills, & Nash: "Suite: Judy Blue Eyes"

The Charlie Daniels Band: "Still in Saigon"

The Doobie Brothers: "Black Water," "China Grove"

Bob Dylan: "Ballad of a Thin Man," "Blowin' in the Wind," "Tangled Up in Blue"

Norman Greenbaum: "Gökyüzündeki Ruh"

Arlo Guthrie: "Tüyler ürpertici . ve İyi akşamlar.""Geliyorum İçine Los Angeles," "Motosiklet Şarkısı"

Jimi Hendrix: "Purple Haze," "The Star-Spangled Banner"

Iron Butterfly: "In-A-Gada-Da-Vida"

Jethro Tull: "A New Day Yesterday," "Nothing is Easy,"Teacher"

Janis Joplin: "Me and Bobby McGee"

Taj Mahal: "Keep Your Hands Off Her," "Stagger Lee"

Van Morrison: "Caravan," "Moondance"

Kenny Rogers & The First Edition: "Just Dropped In (To See What Condition My Condition Was In)"

The Rolling Stones: "(I Can't Get No) Satisfaction"

Sam & Dave: "Hold On, I'm Coming"

Simon & Garfunkel: "I am a Rock," "Mrs. Robinson," "The Sound of Silence"

Cat Stevens: "Moonshadow," "Peace Train," "Wild World"

The Subdudes: "Papa Dukie and the Mud People"

Paul Thorn: "Angel Too Soon," "Mission Temple Fireworks Stand"

Trafik: "Many a Mile to Freedom"

The Ventures: "Wipe Out"

The Who: "Love Ain't for Keeping," "Won't Get Fooled Again" The Zombies: "Time of the Season"

-Keith R.A. DeCandido New Yorkta bir yerde, Kasım 2009

YAZAR HAKKINDA

Bu**, Keith R.A. DeCandido**'nun 2007 tarihli *Nevermore* ve 2008 tarihli *Bone Key*'in ardından yazdığı üçüncü *Doğaüstü* romanıdır. Keith kırktan fazla romanın yanı sıra çok sayıda kısa öykü, az sayıda novella, bir grup çizgi roman, bir miktar deneme, bir sürü e-Kitap ve çok sayıda editörlük çalışması yazmıştır. Çoğu çeşitli medya evrenlerinde yer alıyor: *Farscape* (en son BOOM! Studios'un aylık çizgi romanının yanı sıra birkaç mini dizi ve tek sayı), *Star Trek* (son olarak *Seven Deadly Sins* antolojisindeki "The Unhappy Ones" romanı ve Captain Jellico tek sayı çizgi romanı), *CSI: NY* (*Four Walls*), *Buffy the Vampire Slayer* (*Blackout, The Deathless*), *World of Warcraft* (*Cycle of Hatred*), *Doctor Who* (*Short Trips* antolojileri *Destination Prague* ve *The Quality of Leadership*), *StarCraft* (*Nova, Ghost Academy*), *Resident Evil* (üç filmin de romanlaştırmaları), Spider-Man (*Down These Mean Streets*) ve daha niceleri. Özgün çalışmalarının büyük kısmı 2004 tarihli romanı *Dragon Precinct*'in dünyasındadır. Keith aynı zamanda bir müzisyen, şu anda parodi grubu Boogie Knights'ın perküsyoncusu. Klasik rock hayranı olan (Dean Winchester iTunes'daki "favoriler" listesinin çoğunu onaylardı) Keith, aynı zamanda *Kenshikai* karatede siyah kuşak sahibi ve New York Yankees'in sadık bir hayranıdır. Keith hakkında daha fazla bilgi edinmek için DeCandido.net adresindeki resmi web sitesini ziyaret edebilir, kradical.livejournal.com adresindeki yorucu yazılarını okuyabilir ya dakeith@decandido.net adresinden kendisine doğrudan e-posta gönderebilirsiniz.

ŞIMDI TITAN KITAPLARINDAN TEMIN EDILEBILIR:

JOE SCHREIBER'DAN DOĞAÜSTÜ KUTSAL OLMAYAN DAVA

Nisan 1862'de Konfederasyon Yüzbaşısı Jubal Beauchamp.... Georgia savaş alanında bir hücuma önderlik eder. 2009 yılına gelindiğinde bir iç savaş canlandırması fazlasıyla gerçek olur. Sam ve Dean araştırmak için güneye gittiklerinde tarihin biraz kontrolden çıktığını görürler....

Popüler CW dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını detaylandıran yepyeni bir *Supernatural* romanı!

WWW.TITANBOOKS.COM

ŞIMDI TITAN KITAPLARINDAN TEMIN EDILEBILIR:

REBECCA DESSERTINE & DAVID REED'DEN

OĞULLARIN DOĞAÜSTÜ SAVAŞI

Lucifer'in peşine düşen çocuklar kendilerini Güney Dakota'da küçük bir kasabada bulurlar ve burada Don'la tanışırlar - önerisi olan bir melek.... Don onları evden çok uzaklara, Şeytan'ın Sam ve Dean'in öğrenmesini hiç istemediği sırrı ortaya çıkarma görevine gönderir.

Popüler CW dizisinden Winchester kardeşlerin daha önce görülmemiş bir macerasını detaylandıran yepyeni bir *Supernatural* romanı!

WWW.TITANBOOKS.COM

TITAN KITAPLARINDAN DA TEMIN EDILEBILIR:

Tüm yıldızlarla özel röportajlar, fotoğraflar, sahne arkası sırları, her sezon için eksiksiz bir bölüm rehberi ve on altı sayfalık çarpıcı bir renkli fotoğraf bölümü ile dolu, popüler CW dizisi Supernatural için kapsamlı kılavuzlar.

DOĞAÜSTÜ:
RESMİ REFAKATÇİ BİRİNCİ SEZON
TARAFINDAN NICHOLAS KNIGHT

DOĞAÜSTÜ:
RESMİ REFAKATÇİ İKİNCİ SEZON
TARAFINDAN NICHOLAS KNIGHT

DOĞAÜSTÜ:
RESMİ REFAKATÇİ ÜÇÜNCÜ SEZON
TARAFINDAN NICHOLAS KNIGHT

DOĞAÜSTÜ:
RESMİ REFAKATÇİ DÖRDÜNCÜ SEZON

DOĞAÜSTÜ:
RESMİ REFAKATÇİ BEŞİNCİ SEZON

WWW.TITANBOOKS.COM

Twenty-seven years ago, Sam and Dean Winchester lost their mother to a mysterious and demonic supernatural force. In the years after, their father, John, taught them about the paranormal evil that lives in the dark corners and on the back roads of America... and he taught them how to kill it.

When renegade angel Castiel alerts Sam and Dean to a series of particularly brutal killings in San Francisco's Chinatown, they realize the Heart of the Dragon is back. John Winchester faced the terrifying spirit 20 years ago, and the Campbell family fought it 40 years ago—can the boys succeed where their parents and grandparents failed?

A brand-new *Supernatural* novel that reveals a previously unseen adventure for the Winchester brothers, from the hit CW series!

Supernatural TM & © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
CW logo © 2010 The CW Network, LLC.

ISBN-13: 978-1848566002
J0Z90

9 78 1B 8' 566 O02

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.